

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการ
สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

กรรช นวีวรรณชด

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการ
สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

กรกช ฉวีวรรณชล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

DEVELOPMENT OF CHINESE LISTENING AND SPEAKING SKILLS OF MATHAYOM
SUKSA I STUDENTS BY USING COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING
(CLT) WITH STAD COOPERATIVE LEARNING TECHNIQUE

KORAKOT CHAWEEWONCHON

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE MASTER DEGREE OF EDUCATION
IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
FACULTY OF EDUCATION
BURAPHA UNIVERSITY

2022

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ กรกช จวีวรรณชล ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน)

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุรัตน์เรืองชัย)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....
(อาจารย์ ดร.ปานเพชร ร่มไทร)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน)

..... กรรมการ
(ดร.ปานเพชร ร่มไทร)

..... กรรมการ
(ดร.สมศิริ สิงห์ลพ)

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. สฎายุ ธีระวณิชตระกูล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัย
บูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

62910118: สาขาวิชา: หลักสูตรและการสอน; กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)

คำสำคัญ: ทักษะการฟัง, ทักษะการพูด, การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT, การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

กรกช ฉวีวรรณชล : การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD. (DEVELOPMENT OF CHINESE LISTENING AND SPEAKING SKILLS OF MATHAYOM SUKSA I STUDENTS BY USING COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING (CLT) WITH STAD COOPERATIVE LEARNING TECHNIQUE) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ปริญา ทองสอน, ปานเพชร ร่มไทร ปี พ.ศ. 2565.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD และศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 28 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD แบบประเมินทักษะการฟังภาษาจีน แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน และแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมีทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน หลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD อยู่ในระดับมากที่สุด

62910118: MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION; M.Ed. (CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORDS: Listening Skills, Speaking Skills, Communicative Language Teaching : CLT, Student Teams-Achievement Division : STAD

KORAKOT CHAWEEWONCHON : DEVELOPMENT OF CHINESE LISTENING AND SPEAKING SKILLS OF MATHAYOM SUKSA I STUDENTS BY USING COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING (CLT) WITH STAD COOPERATIVE LEARNING TECHNIQUE. ADVISORY COMMITTEE: PARINYA THONGSORN, , PANRETECH ROMSYE 2022.

This research's purposes were to study the learning of Chinese listening skills achievements and Chinese speaking skills achievements of Mathayomsuksa I students before and after receiving Communication Language Teaching (CLT) activities together with using Student Teams Achievement Divisions (STAD) and to study Mathayomsuksa I students' aspect toward communication Chinese teaching using Communication Language Teaching (CLT) activities cooperated with Student Teams Achievement Divisions (STAD). The sample consisted of 28 Mathayomsuksa 1/1 students in the 2021 academic year at Nongreemongkolsuksawad school in cluster random sampling. The tools used in this research were lesson plans, a Chinese listening skills assessment form, a Chinese speaking skills assessment form, and Mathayomsuksa I students' attitudes toward language teaching activities. The data analysis statistics from the study were converted into mean score, standard deviation, and t-test statistics. The results of the research were: The students' Chinese listening skills and Chinese speaking skills after receiving the Communication Language Teaching (CLT) with the Student Teams Achievement Divisions (STAD) were higher than before with a significant statistics level of .05 and Mathayomsuksa I students' aspects toward the Communication Language Teaching (CLT) activities in combination with Student Teams Achievement Divisions (STAD) were at the highest level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ สำเร็จลุล่วงได้ดีด้วยความอนุเคราะห์จากหน่วยงานและบุคลากรที่เกี่ยวข้องหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน อาจารย์ที่ปรึกษาหลักวิทยานิพนธ์ และดร.ปานเพชร ร่มไทร อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ ซึ่งกรุณาให้ข้อเสนอแนะ อีกทั้งยังให้คำแนะนำและช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ ดูแลอย่างดียิ่งเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบให้คำแนะนำในการแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชลบุรี ระยอง จังหวัดชลบุรี ครูและบุคลากรทุกท่าน ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้ให้ความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงตรงตามเป้าหมายได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ที่ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนการศึกษาที่ดีมาโดยตลอด ขอขอบคุณครอบครัว เพื่อนร่วมงาน และเพื่อนร่วมชั้นเรียนระดับปริญญาโทสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกคน ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา และให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูแด่เวทิตาแต่บุพการี บुरพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ทำให้ผู้วิจัยเป็นผู้มีความรู้ มีอาชีพการงานที่ดีมาจนถึงปัจจุบัน ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์โปรดดลบันดาลให้ทุกท่านมีความสุขกายสุขภาพใจที่แข็งแรงด้วยเทอญ

กรกช นวีวรรณชล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ.....	10
การเรียนการสอนภาษาจีน	19
ทักษะการฟัง.....	20
ทักษะการพูด	24
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT).....	29

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning).....	42
การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division)	57
การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD	69
เจตคติ	70
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	76
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	79
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	79
แบบแผนการวิจัย	80
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	80
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	81
วิธีดำเนินการทดลอง.....	92
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	92
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	93
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	97
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	97
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	97
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	103
สรุปผลการวิจัย	103
อภิปรายผลการวิจัย	104
ข้อเสนอแนะ	108
บรรณานุกรม	109
ภาคผนวก	114

ภาคผนวก ก	115
ภาคผนวก ข	123
ภาคผนวก ค	159
ภาคผนวก ง.....	171
ประวัติย่อของผู้วิจัย	177

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ตารางแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ในรายวิชาภาษาจีน	3
ตารางที่ 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ในมาตรฐาน 1.1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	16
ตารางที่ 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ในมาตรฐาน 1.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	17
ตารางที่ 4 แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest-Posttest Design.....	80
ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	82
ตารางที่ 6 การวิเคราะห์และกำหนดเนื้อหาผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาเพื่อประกอบ การเขียนแบบประเมินทักษะการฟัง สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	87
ตารางที่ 7 การวิเคราะห์และกำหนดเนื้อหา ผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาเพื่อประกอบ การ เขียนแบบประเมินทักษะการพูด สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	89
ตารางที่ 8 ผลการศึกษาทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และ หลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD	98
ตารางที่ 9 ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD	99
ตารางที่ 10 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD.....	100
ตารางที่ 11 ผลการประเมินระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง การตกทาย.....	160
ตารางที่ 12 ผลการประเมินระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง อายุ.....	161

ตารางที่ 13 ผลการประเมินระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง สมาชิกในครอบครัว.....162

ตารางที่ 14 ผลการประเมินระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง ผลไม้.....163

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการฟังภาษาจีน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD164

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบประเมินทักษะการฟัง จำนวน 30 ข้อ166

ตารางที่ 17 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD167

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดเจตคติของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD รายวิชาภาษาจีน168

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD..169

ตารางที่ 20 คะแนนแบบประเมินทักษะการฟังภาษาจีน ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD172

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์คะแนนแบบประเมินทักษะการฟัง ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยใช้ t-test แบบ Dependent sample.....173

ตารางที่ 22 คะแนนแบบประเมินทักษะการพูด ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD174

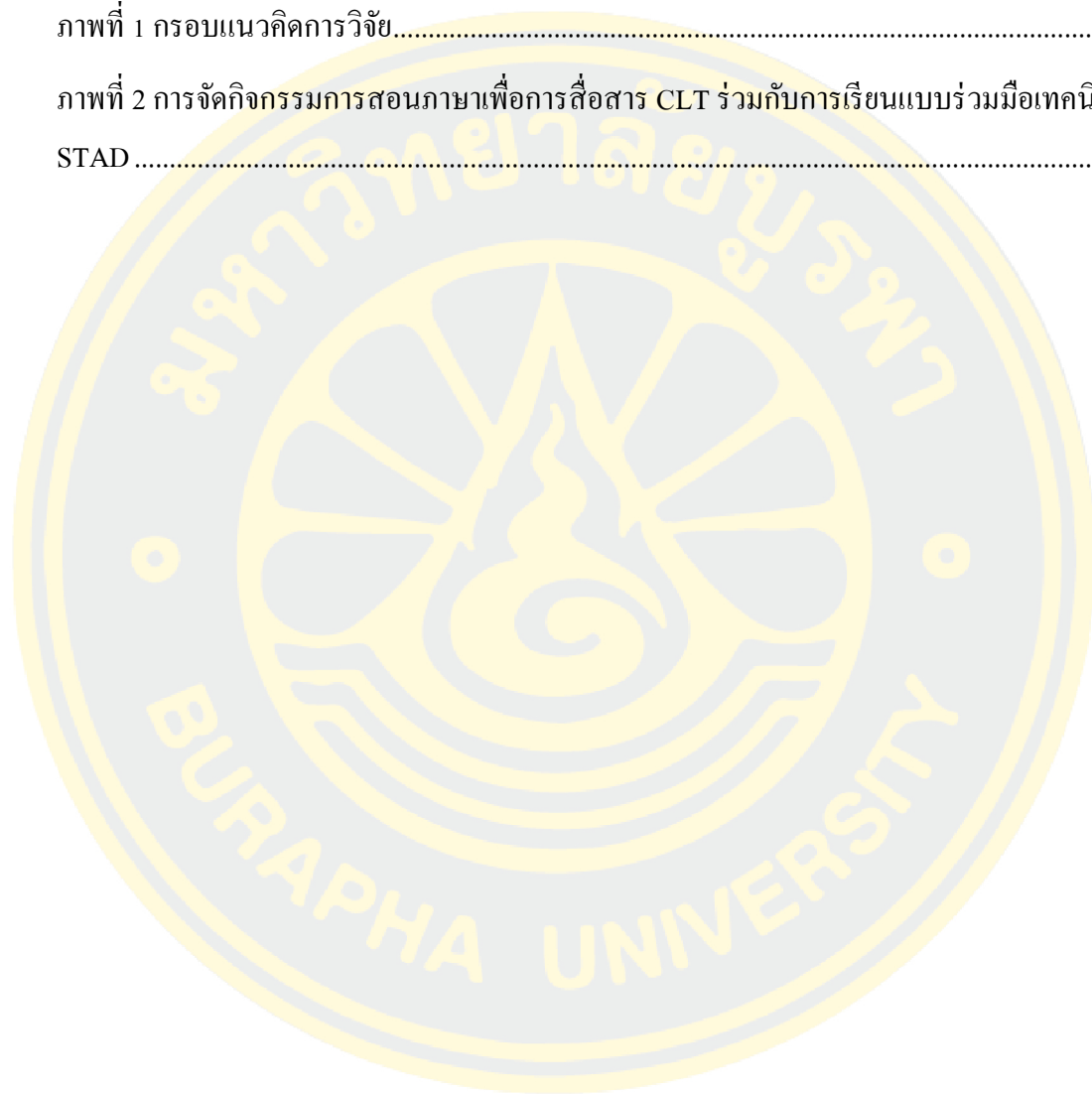
ตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์คะแนนแบบประเมินทักษะการพูด ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยใช้ t-test แบบ Dependent sample.....175

ตารางที่ 24 คะแนนเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษา เพื่อ
 การสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD จำนวน 28 คน176

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
ภาพที่ 2 การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD.....	69

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 โลกยังเห็นความสำคัญของภาษาต่างประเทศชัดเจนมากยิ่งขึ้น ควบคู่กับความสำคัญของไอซีที เนื่องจากทั้งสองสิ่งล้วนเป็นเครื่องมือสำคัญของโลกาภิวัตน์ สำหรับการเข้าถึงองค์ความรู้ ไม่ว่าจะเป็นการเข้าถึงและร่วมมือกันของผู้คนต่างชาติ ต่างวัฒนธรรม การรวมกลุ่มประเทศเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ และแลกเปลี่ยนความร่วมมือกันระหว่างประเทศ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลจะมีบทบาทสำคัญแล้ว ภาษาอื่นก็มีความสำคัญต่อการสื่อสาร เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ จะเพิ่มความสำคัญตามขนาด และอิทธิพลของเศรษฐกิจด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า คำนำ)

ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีผู้ใช้กันมากถึงหนึ่งพันล้านคน เนื่องจากสาธารณรัฐประชาชนจีน เข้ามามีบทบาทสำคัญเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในทุกด้าน ดังนั้น สิ่งสำคัญในการเข้าไปมีบทบาท ในด้านการค้า การลงทุนกับชาวจีน สิ่งแรกที่ต้องรู้คือ ภาษาจีน (พิมล ทองวิจารณ์, 2556, หน้า 162) ภาษาจีนได้ทวีความสำคัญขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการติดต่อสื่อสาร หรือจะเป็นด้านธุรกิจ ประกอบกับปัจจัยเรื่องของขนาดประเทศ และจำนวนของประชากร ส่งผลให้ภาษาจีนเป็นภาษา ที่มีคนใช้มากที่สุด ถือเป็นหนึ่งในห้าภาษาหลักขององค์การสหประชาชาติ สำหรับคนไทยการรู้ ภาษาจีนย่อมมีประโยชน์ บุคลากรที่สามารถใช้ภาษาจีนในการติดต่อสื่อสารได้ เปรียบเสมือน มีเครื่องมือที่สำคัญนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์ในการประกอบอาชีพ หรือแม้แต่การขายโอกาส ทางธุรกิจ รวมไปถึงการศึกษาหาความรู้ในวิทยาการแขนงต่าง ๆ (อภิวรรณ ประสพรัตน์, 2547)

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนกลางเป็นภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง ในประเทศไทยได้ขยายตัวเพิ่มมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สอดคล้องทันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยมีจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน และแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหา ความรู้ในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบ และถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทย-จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 3) ดังนั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว จำเป็นจะต้องหาวิธีฝึกทักษะการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้

ทักษะการฟัง เป็นทักษะการรับสารจากเสียงที่ได้ยิน เป็นทักษะที่มนุษย์ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น ๆ อีกทั้งยังเป็นทักษะที่ทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จได้ (ภัทรภรณ์ ใช้สวดเจริญ, 2558, หน้า 1) ดังนั้น การฟังจึงมีความสำคัญ และถือว่าเป็นทักษะที่มีความจำเป็น ทักษะการฟังเป็นทักษะที่เกิดขึ้นก่อนทักษะการพูด หากไม่มีทักษะการฟัง จะไม่สามารถนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดต่อไปได้ (รุ่งพนอ รักอยู่, 2559, หน้า 3) ทักษะการฟังจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน เพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ เนื่องจากการฟังมีความสำคัญส่งผลให้เกิดความรู้ เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ทำให้รับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งจะประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคม การฟังสามารถพัฒนาทักษะการพูดให้มีประสิทธิภาพได้ หากผู้ฟังเข้าใจข้อความที่ได้รับก็จะสามารถโต้ตอบทำให้การสื่อสารเกิดผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ (กอบกาญจน์ วงษ์วิสิทธิ์, 2551, หน้า 46)

ทักษะการพูด เป็นทักษะการสื่อสารที่สะดวกรวดเร็วที่สุด เนื่องจากกระบวนการต่าง ๆ สามารถเริ่มต้นและเสร็จสิ้นได้ด้วยตัวผู้พูดเองโดยไม่ต้องใช้เครื่องมือใด ๆ (กอบกาญจน์ วงษ์วิสิทธิ์, 2551, หน้า 163) การพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย และนับว่าเป็นแกนกลางอันยิ่งใหญ่ในการที่จะสร้างความเข้าใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ การพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญและเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558, หน้า 146) การฝึกฝนทักษะการพูดจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องให้ความสำคัญ เนื่องจากในยุคปัจจุบันที่โลกมีการพัฒนาและการแข่งขันที่สูงขึ้น การพูดจึงถือได้ว่าเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ คนที่มีทักษะการพูดที่ดีมักจะได้เปรียบ ปัจจุบันการศึกษาได้ให้ความสำคัญกับทักษะการพูดเพื่อผลิตทรัพยากรที่มีคุณภาพให้แก่ประเทศในภาคหน้า (ณัฐสุดา สุภารัตน์, 2562, หน้า 59)

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นครูสอนที่โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและในรายวิชาภาษาจีนเป็นหนึ่งในวิชาในการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามหลักสูตรให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร นำไปใช้ประโยชน์ในการทำงาน ใช้ในชีวิตประจำวัน และการศึกษาต่อให้สูงขึ้นจากการศึกษาและประเมินผลผู้เรียนในวิชาภาษาจีนในมาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล และมาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ และพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ในรายวิชาภาษาจีนปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ตารางแสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2564
ในรายวิชาภาษาจีน

ผลการเรียน	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
ผลการเรียนระดับดีเยี่ยม	13	22.03
ผลการเรียนระดับดีมาก	7	11.86
ผลการเรียนระดับดี	5	8.47
ผลการเรียนค่อนข้างดี	10	16.95
ผลการเรียนระดับปานกลาง	24	40.68

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการเรียนระดับดีเยี่ยม คิดเป็นร้อยละ 22.03 ผลการเรียนระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 11.86 ผลการเรียนระดับดี คิดเป็นร้อยละ 8.47 ผลการเรียนค่อนข้างดี คิดเป็นร้อยละ 16.95 ผลการเรียนระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.68 ซึ่งความสามารถดังกล่าว คือ คุณภาพ การเรียนรู้ของผู้เรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้ ในรายวิชาภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าทักษะการสื่อสารด้วยภาษาจีนเป็นจุดอ่อนที่ผู้เรียนควรได้รับการแก้ไขพัฒนา

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนซึ่งเป็นภาษาที่สอง กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบาย ให้ปรับการเรียนการสอน จากการเน้น ไวยากรณ์มาเน้นด้านการสื่อสาร โดยเริ่มจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การจัดการเรียนการสอนควรที่จะคำนึงถึงธรรมชาติการเรียนรู้ ภาษา และกระบวนการเรียนการสอนที่มีลักษณะเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติ จากการเรียนรู้จากการฟัง และเชื่อมโยงเสียงกับภาพเพื่อสร้างความเข้าใจ แล้วนำไปสู่การเขียนเสียงนั้นคือ การพูด และนำไปสู่การอ่านและการเขียนในที่สุด การจัดการเรียนการสอนจึงควรเป็นการสอนเพื่อการสื่อสาร อย่างแท้จริง (สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558)

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวการสอนภาษาที่สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ที่สามารถใช้ในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ได้ที่มักนิยมใช้ พบว่า การสอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกตามสถานการณ์จริง แล้วทำให้เกิดการสร้างบรรยากาศที่ดี ในการเรียนรู้ คือ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นวิธีสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษา คือ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสาร ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง เน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียน มีโอกาสฝึกฝนภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกใช้ความคิดและมีความกล้า

ในการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษา เรียนรู้การทำงานร่วมกันกับผู้อื่นเป็นคู่ และเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัยและมีความรับผิดชอบ (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558, หน้า 132) นอกจากนี้เป็นการจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง รวมทั้งการศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ โดยใช้แนวการสอนแบบผสมผสาน และใช้กิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียน ตลอดจนสื่อที่หลากหลายนำไปสู่การส่งเสริมการเรียนรู้อย่างสนุกสนานและเพลิดเพลิน เนื้อหาที่นำมาใช้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยวิธีการให้ผู้เรียนเกิดการปฏิสัมพันธ์ และร่วมมือกันปฏิบัติงาน (Task-based Learning) โดยใช้รูปแบบของสาร (text type) หลายประเภท เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่กว้างขวางและทันสมัย และประเมินผลอย่างสม่ำเสมอด้วยวิธีการหลากหลาย (สำนักงานวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2548) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เขาวพร ศรีระษา (2561, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาสื่อสาร ประกอบชุดสื่อประสม ด้านไวยากรณ์/ความถูกต้อง ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่ว พบว่า อยู่ใน ระดับดี เมื่อเทียบกับเกณฑ์ประเมิน

นอกจากนี้ยังมีรูปแบบการสอนที่สามารถพัฒนาผู้เรียนด้านการสื่อสารได้ด้วยเหมือนกัน คือ การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค (Student Teams-Achievement Division: STAD) เป็นหนึ่งในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ นับว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มสามารถนำไปประยุกต์ได้หลากหลายวิชา และในหลายระดับชั้น โดยแบ่งนักเรียน กลุ่มละ 4 คน ที่มีความสามารถที่แตกต่างกันออกไป เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน จะต้องเรียนและรับผิดชอบร่วมกัน จะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อในกลุ่มทุกคนประสบความสำเร็จบรรลุเป้าหมายไปด้วยกัน สลาวิน (Slavin, 1995, pp. 2-7) อีกทั้งยังฝึกให้ผู้เรียนเตรียมตัวสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุข โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิด และเหตุผลได้เรียนรู้สภาพอารมณ์ความรู้สึกร่วมกันของคนในกลุ่ม เพื่อเป็นแนวคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ในชีวิตประจำวันตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล โดยมุ่งเน้นผลประโยชน์และความสำเร็จของกลุ่ม ทิศนา แจมมณี (2548, อ้างถึงใน ศศิธร เวียงวะลัย, 2556, หน้า 135) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวุฒิชัย จารุกัทรกุล (2559, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีววิทยา และพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียน

การสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ชั้น (7E) ร่วมกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ชั้น (7E) ร่วมกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันสูงขึ้นและอยู่ในระดับดี

จากเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด เนื่องจากเป็นทักษะแรกที่มีความสำคัญในการติดต่อสื่อสาร เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการนำไปสู่การเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ หากผู้เรียนมีความรู้ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนก็จะสามารถนำไปต่อยอดให้กับผู้เรียนในด้านการศึกษา หรือด้านการประกอบอาชีพได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ในการสอนทักษะการฟังและการพูดจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้จริงหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

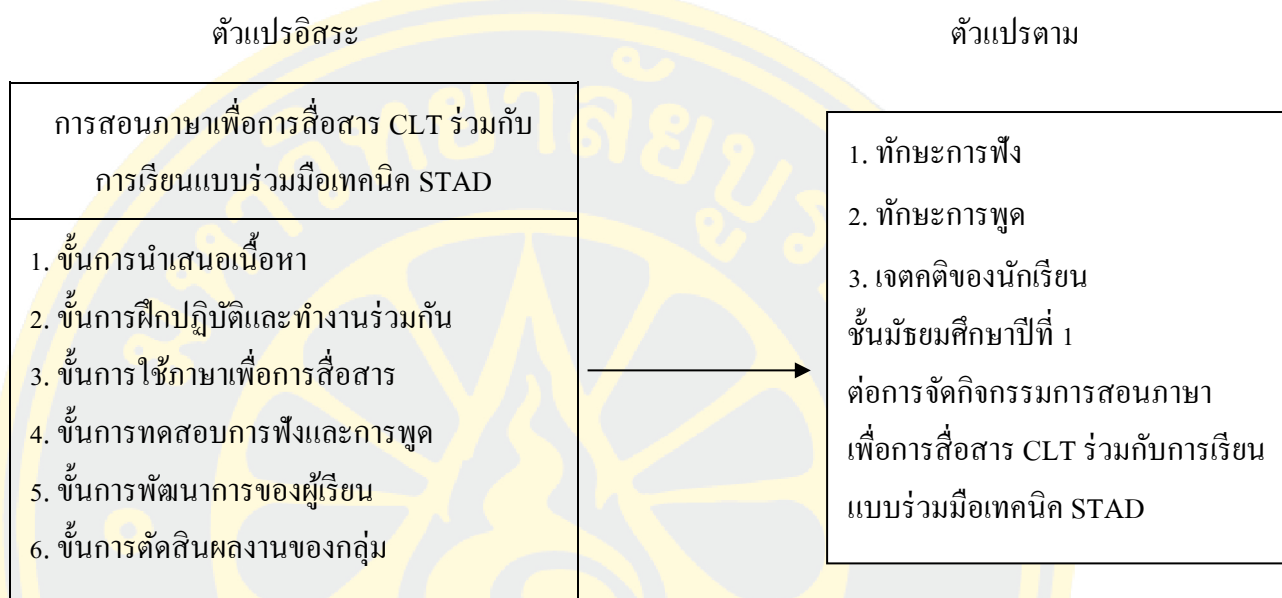
1. เพื่อศึกษาทักษะการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
2. เพื่อศึกษาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
3. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมีทักษะการฟัง หลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนมีทักษะการพูด หลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เขียนเป็นแผนภาพแสดงกรอบแนวคิด ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบสภาพการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันและนำไปสู่การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และนักเรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้
2. ได้วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมในการนำไปใช้เพื่อพัฒนาการทักษะการฟังและทักษะการพูดทางด้านภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาผู้เรียนในระดับชั้นอื่น และนำไปใช้ในการสอนภาษาจีนในโรงเรียนอื่นได้
3. นักเรียนมีทักษะการฟังและทักษะการพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานความรู้ในการเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น และการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนในการพัฒนาทักษะการสื่อสาร ด้านการอ่านและการเขียน และผู้เรียนสามารถนำไปต่อยอดในด้านการศึกษาต่อหรือเพื่อประกอบอาชีพในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 2 ห้อง รวม 59 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 28 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ของโรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ทักษะการฟัง

3.2.2 ทักษะการพูด

3.3.3 เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

4. ขอบเขตด้านเนื้อหา เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดตามมาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล และมาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งประกอบไปด้วย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การทักทาย (3 ชั่วโมง)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 อายุ (3 ชั่วโมง)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 สมาชิกในครอบครัว (3 ชั่วโมง)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ผลไม้ (3 ชั่วโมง)

5. ระยะเวลาในการศึกษา

ระยะเวลาในการดำเนินการทดลองการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนขั้นพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD จำนวน 12 ชั่วโมง การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้านการฟัง 1 ชั่วโมง และการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้านการพูด 2 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 18 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสาร ได้อย่างเหมาะสม มีความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องจากเป็นฝึกการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับภาษาที่ใช้จริง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันกับผู้อื่นเป็นคู่และเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัย และมีความรับผิดชอบ ประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค (Student Teams-Achievement Division : STAD) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่แบ่งกลุ่มผู้เรียน กลุ่มละ 4-5 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นครูจะให้ให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบย่อย เป็นรายบุคคล นำคะแนนในสมาชิกรวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม ซึ่งเป็นวิธีการที่เน้นความสำคัญของการเรียนเป็นกลุ่ม เป็นการฝึกทักษะทางสังคมให้กับผู้เรียน และทำให้มองเห็นคุณค่าของการร่วมมือกัน ในการแสดงออกทางการเรียนรู้มากขึ้น จนทำให้เกิดความรัก และห่วงใยกันในกลุ่ม จึงเป็นวิธีสอนที่พัฒนานักเรียนให้มีความรู้ ความสามัคคี ความเห็นอกเห็นใจกัน มีจุดมุ่งหมายร่วมกัน และเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตน และเพื่อนสมาชิกในกลุ่มในที่สุด ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นการนำเสนอข้อมูล ขั้นการทำงานร่วมกัน ขั้นการทดสอบ ขั้นการพัฒนาการของผู้เรียน และขั้นการตัดสินผลงานของกลุ่ม

3. กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นหลัก ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ โดยจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม กลุ่มหนึ่งมี 4-5 คน แต่ละคนจะมีผลสัมฤทธิ์และเพศละกัน สมาชิกในกลุ่มฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงสถานการณ์ให้มากที่สุด เรียนรู้ และอภิปรายปัญหาหาร่วมกัน ประกอบไปด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่

1) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา เป็นการทบทวนเนื้อหาที่เกี่ยวกับสัทอักษร ได้แก่ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในภาษาจีน

2) ขั้นการฝึกปฏิบัติและทำงานร่วมกัน นักเรียนในกลุ่ม 4-5 คน เป็นขั้นที่ทบทวนจากขั้นการนำเสนอ มาประสมการออกเสียง ศึกษาคำศัพท์ และบทสนทนาต่าง ๆ

3) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนฝึกฝนการฟังและการพูดภายในกลุ่ม ออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียน แสดงบทบาทสมมติ เพื่อฝึกความกล้าแสดงออกภายในชั้นเรียน

4) ขั้นการทดสอบการฟังและการพูด นักเรียนทำแบบทดสอบด้วยตัวเอง ไม่มีการช่วยเหลือกัน

5) ขั้นตอนการพัฒนาการของผู้เรียน เป็นคะแนนจากการพิจารณาความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบครั้งก่อน ๆ กับคะแนนปัจจุบัน

6) ขั้นตอนตัดสินผลงานของกลุ่ม ประกาศคะแนนให้แก่แต่ละกลุ่มทราบ พร้อมให้คำชมเชยหรือรางวัลกับกลุ่มที่มีพัฒนาการของกลุ่มสูงสุด

4. ทักษะการฟัง หมายถึง ความสามารถในการรับข้อมูล และตีความหมาย โดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์ และวัตถุประสงค์สามารถจับประเด็นจากสิ่งที่ฟังได้ครบถ้วนและถูกต้อง

5. แบบประเมินทักษะการฟัง หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ประเมินทักษะการฟัง เป็นปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยเป็นการฟังจากเจ้าของภาษาผ่านห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์

6. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการส่งสารผ่านการใช้เสียง ภาษาและสีหน้าท่าทาง โดยเกิดขึ้นควบคู่กับการฟัง เป็นกระบวนการแปลความหรือถอดความ ผู้ฟังจะต้องทำความเข้าใจกับสารอย่างละเอียดถี่ถ้วน หากต้องการให้การพูดบรรลุตามความมุ่งหมาย จะต้องการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม

7. แบบประเมินทักษะการพูด หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ประเมินทักษะการพูด โดยเป็นการพูดสนทนาโต้ตอบ โดยการกำหนดหัวข้อให้พูด จำนวน 1 ข้อ ให้คะแนนในรูปแบบ rubric score

8. เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD วัดได้โดยแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

9. แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD หมายถึง เครื่องมือวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียน
แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ
2. การเรียนการสอนภาษาจีน
3. ทักษะการฟัง
4. ทักษะการพูด
5. กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)
6. การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)
7. การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค (Student Teams-Achievement Division: STAD)
8. การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ
เทคนิค STAD
9. เจตคติ
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ

ความสำคัญของภาษาจีน

กระทรวงศึกษาธิการ (2556, หน้า 1) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีน คือ
การสร้างศักยภาพในการใช้ภาษาจีนเพื่อสื่อสารกับชาวจีน หรือผู้ใช้ภาษาจีน ด้วยวัตถุประสงค์
ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ การศึกษา การท่องเที่ยว การร่วมมือกัน
ของภาครัฐและเอกชน หรือแม้แต่การกระชับความสัมพันธ์ รวมไปถึงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม
แม้ต้นทางของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คือ การศึกษา แต่เมื่อเข้าสู่อาชีพ คือ การดำเนินชีวิตด้วย
เศรษฐกิจ การมีงานทำ นำไปสู่การมีรายได้ และการเรียนรู้ตลอดชีวิต ถือเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจ

ส่วนคนให้มีความมั่นคง อันเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจชาติ ความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ นำมาซึ่งความมั่นคงในชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ในสังคมโลกปัจจุบันและอนาคต ทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญของการสื่อสาร แม้บุคคลจะมีศักยภาพโดดเด่นหลากหลายด้านในเชิงวิชาการหรือศาสตร์อื่น ๆ แต่หากด้อยความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ ศักยภาพที่มีอยู่ย่อมเสมือนลดทอนลง ภาษาต่างประเทศที่สำคัญ ๆ ล้วนเป็นภาษาของประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดใหญ่ ซึ่งรัฐต่างประเทศต้องการร่วมทำการค้าด้วย เช่น สาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งมีเศรษฐกิจเติบโตก้าวหน้าในประชาคมโลกอย่างมั่นคงและต่อเนื่อง ภาษาจีนจึงเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญตามอิทธิพลทางเศรษฐกิจ ซึ่งคนทั่วโลกนิยมเรียนรู้ อีกทั้งยังเป็นภาษาหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ การเรียนรู้ภาษาจีนของคนไทยจึงมีความจำเป็นในการเพิ่มศักยภาพการสื่อสารกับประชากรในประเทศจีนและในประชาคมโลก เนื่องจากภาษาจีนมิใช่สื่อสารกันเพียงภายในประเทศจีนเท่านั้น หากมีผู้นิยมใช้กันทั่วโลก และมีผู้นิยมใช้มากที่สุด การส่งเสริมให้คนไทยสามารถใช้ภาษาจีนได้ นอกจากจะส่งผลต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในเวทีระหว่างประเทศ ยังมีสัมพันธอันดีกับสาธารณรัฐประชาชนจีนอีกด้วย

สรุปได้ว่า การเรียนภาษาจีนมีความจำเป็นในการเพิ่มศักยภาพการสื่อสารกับประชากรในประเทศจีนหรือประชาคมทั่วโลก เนื่องจากภาษาจีนไม่ได้ใช้ในประเทศจีนเพียงเท่านั้น แต่เป็นภาษาที่นิยมใช้มากที่สุด การส่งเสริมให้คนไทยสามารถใช้ภาษาจีน ทำให้เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศ และมีสัมพันธอันดีกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กระทรวงศึกษาธิการ (2556, หน้า 3) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน - และแสดงออก สามารถใช้ ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราว และวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบ และถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทย-จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วย

1. การใช้ภาษาจีนในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน-แสดงออก แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็น ดีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. การใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ ต้องการที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนตามบริบทต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน หรือการแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจในวิถีชีวิตของชาวจีน และวัฒนธรรมจีน และการมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2556, หน้า 3-5) กล่าวถึง สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน 4.2 ใช้ภาษาจีนเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคม

สรุปได้ว่า สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบไปด้วย 4 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และสาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก โดยเนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัย คือ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

จุดประสงค์การเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2556, หน้า 6-7) กล่าวว่า การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตรเริ่มจากระดับพื้นฐานตามสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนไทย แล้วทวีความซับซ้อนขึ้น ทั้งแนวลึกและกว้างตามระดับวัยของผู้เรียน ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้และทำความเข้าใจ เนื้อหาภาษาง่าย ๆ ที่เป็นเรื่องใกล้ตัวแล้วค่อย ๆ ขยายออกในลักษณะซ้ำแล้วซ้ำ ผู้เรียนจะเข้าใจ กลวิธีการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา การเชื่อมโยงข้ามเนื้อหา จนถึงขั้นพัฒนาวิธีการเรียนรู้ที่เป็นของตนเอง สามารถสื่อสารด้วยภาษาจีน มีความสนุกสนาน และความมั่นใจในการเรียน และการใช้ภาษาจีน เมื่อเรียนรู้ด้วยระยะเวลาที่เพียงพอและครบถ้วนตามมาตรฐานในหลักสูตร เมื่อจบหลักสูตร ผู้เรียนทั้งสามหลักสูตร จะมีความรู้ความสามารถ และทักษะการสื่อสารภาษาจีนในระดับที่เท่าเทียมกัน ครูต้องทำความเข้าใจหลักสูตร และออกแบบบทเรียน โดยบูรณาการกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และค่านิยมทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ที่มุ่งหวังเพื่อการพัฒนาจะเกิดผลลัพธ์ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ซึ่งขยายความ โดยสังเขปได้ดังนี้

ความรู้ทางภาษา

1. รู้และเข้าใจการออกเสียง – รู้พยัญชนะและสระในรูปสัทอักษรพินอิน พร้อมเปรียบเทียบกับอักษรจีน สามารถประสมพยัญชนะกับสระได้ รู้และเข้าใจการออกเสียงต่อเนื่อง และการเปลี่ยนเสียงการแยกแยะเสียง สามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเสียง ตัวอักษร และความหมายได้ รู้ว่าภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง และเสียงเบา 1 เสียง เมื่อเข้าใจหลักการเบื้องต้นเช่นนี้ จึงสามารถใช้เป็นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนในขั้นสูงขึ้นไปลำดับได้ จนสามารถออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ รวมทั้งออกเสียงด้วยทำนองเสียง และน้ำหนักเสียงเพื่อสื่อสารความหมายพิเศษได้

2. รู้ตัวอักษรและคำศัพท์ - รู้ตัวอักษรและคำศัพท์โดยเริ่มจากส่วนที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน สามารถจำและอ่านตัวอักษรจีนและคำศัพท์ สามารถแยกแยะเสียงอ่าน รูป และความหมายของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดและลำดับขีดของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดพื้นฐาน และเส้นขีดพิเศษที่ใช้บ่อยของตัวอักษรจีน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับคำศัพท์ รู้ตัวอักษรเดี่ยว และอักษรประสม รู้หมวดคำ และส่วนประกอบของตัวอักษรจีน รู้วิธีประกอบตัวอักษร และโครงสร้างของตัวอักษร เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ เรียนรู้ และเพิ่มพูนคำศัพท์ใหม่ ๆ จากเรื่องใกล้ตัว และเรื่องราว ในชีวิตประจำวันจนถึงเรื่องในสังคม วงกว้าง และข้ามสาระวิชา สามารถเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสาร และสื่อความหมายในหัวข้อต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษาควรรู้จักตัวอักษรประมาณ 200 ตัว คำศัพท์พื้นฐานที่เกี่ยวข้องประมาณ 500-600 คำ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ควรรู้และใช้คำศัพท์ ไม่ต่ำกว่า 1,000 คำ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,500 คำ

3. รู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ - รู้และเข้าใจหน้าที่ของคำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เนื่องจากคำศัพท์แต่ละคำจะสื่อความหมาย และทำหน้าที่ต่างกัน เมื่อนำมาเรียงกันตามหลักไวยากรณ์ จึงจะสื่อความหมายได้ครบถ้วนและกว้างขึ้น ผู้เรียนจึงต้องรู้ และเข้าใจหน้าที่ของคำ ได้แก่ คำนาม ลักษณะนาม สรรพนาม บุพบท สันธาน คุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำกริยา กริยาช่วย การเข้าคำกริยา และรู้ลำดับของคำ โครงสร้าง และรูปประโยคที่ใช้บ่อย ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคเปรียบเทียบ ประโยคความรวมประเภทต่าง ๆ ที่ซับซ้อนขึ้น เป็นลำดับในบริบทต่าง ๆ รวมทั้งไวยากรณ์อื่น ๆ ที่เป็นแบบแผนสำหรับการสื่อสารที่ถูกต้องตาม ระเบียบวิธีทางภาษา เนื่องจากเมื่อผู้เรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำเหล่านั้นแล้ว ไวยากรณ์จะเป็น ส่วนที่จัดเรียงคำลงในลำดับตามหน้าที่ที่ถูกต้องของคำนั้น ๆ เพื่อสื่อความหมาย

ทักษะทางภาษา

1. มีสมรรถนะทางภาษา - เข้าใจและสามารถใช้ทักษะการสื่อสารที่คล่องแคล่วขึ้นเป็นลำดับตามวัยและประสบการณ์ที่สั่งสม ได้แก่ การทักทาย อำลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย อวยพร เชื้อเชิญ แนะนำ สอบถาม เตือน เล่าเรื่อง อธิบาย บรรยาย แสดงอารมณ์ความรู้สึก ทำที่ ความคิดเห็น สนทนาโต้ตอบพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต - การเรียน - สถานการณ์ - ประเด็นทางสังคมและวัฒนธรรม

2. เข้าใจและสามารถใช้ประเด็นสนทนาจากเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน สู่เรื่องไกลตัว เช่น ข้อมูลส่วนตัว งานอดิเรก ครอบครัว โรงเรียน ชีวิตการเรียน การดำเนินชีวิตในสังคม

สภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเด็นเกี่ยวกับสังคม ศิลปวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์
สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งในระดับชาติและนานาชาติ เรื่องในอดีต - ปัจจุบัน - อนาคต

3. เข้าใจและสามารถสื่อความหมายตรงตัวและความหมายแฝง จับใจความสำคัญ
ใช้ภาษากายหรือสิ่งของเพื่อช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เขียนความเรียงและจัดเกล้าภาษา
ได้อย่างเหมาะสม

ความรู้และเข้าใจทางวัฒนธรรม

1. รู้และเข้าใจวัฒนธรรมจีน และสามารถเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่าง
กับวัฒนธรรมไทย เช่น ชนชาติ บุคคลสำคัญ เทศกาล ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ศรัทธา
มารยาท อาหาร การละเล่น สิ่งประดิษฐ์ วิถีชีวิตในอดีตและปัจจุบัน ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์
ระบอบการปกครอง และความเป็นไปต่าง ๆ ที่สะท้อนถึงความเป็นชนชาติและวัฒนธรรมจีน

สรุปได้ว่า ครูจะต้องทำความเข้าใจหลักสูตร และออกแบบบทเรียนโดยมีการบูรณา
การกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และค่านิยมทางวัฒนธรรม
ที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน ซึ่งจุดประสงค์การเรียนรู้ที่มุ่งหวังเพื่อ
การพัฒนาเกิดผลลัพธ์ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ และความเข้าใจ
ในวัฒนธรรมจีน

การประเมินผลการเรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2556, หน้า 12) กล่าวถึง การประเมินผลการเรียน ไว้ดังนี้

1. การประเมินผลการเรียนของผู้เรียนต้องประเมินตามมาตรฐานการวัดระดับความรู้
และสาระการเรียนรู้ภาษาจีน เพื่อบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม
(ภาษาจีน) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. ใช้รูปแบบวิธีการประเมินที่หลากหลาย เหมาะสมกับเนื้อหา วิธีการสอน
และสอดคล้องกับตัวชี้วัดตามลักษณะการประเมินผลทางภาษา

3. การประเมินผลการเรียนของผู้เรียนต้องเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและให้กำลังใจ
ผู้เรียน พัฒนาการเรียนภาษาจีน โดยพิจารณาจากความรู้ ความสามารถ ความคิดของผู้เรียน รวมทั้ง
มีการวิเคราะห์ผลการประเมิน เพื่อพัฒนาและปรับปรุงการเรียนการสอน

สรุปได้ว่า การประเมินผลต้องประเมินตามมาตรฐานการวัดความรู้ และสาระการเรียนรู้
ภาษาจีน โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย มีความเหมาะสมกับเนื้อหา วิธีการสอน สอดคล้องกับตัวชี้วัด
มีการส่งเสริมและให้กำลังใจผู้เรียน รวมทั้งมีการวิเคราะห์ผลการประเมิน เพื่อพัฒนาและปรับปรุง
การเรียนการสอน

ตัวชี้วัดชั้นปีและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ (2556, หน้า 91-139) กล่าวถึง ตัวชี้วัดชั้นปีและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตารางที่ 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ในมาตรฐาน 1.1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้
ม.1	1. ปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ	คำสั่งง่าย ๆ ที่ใช้ในห้องเรียน ตัวอย่าง 上课、下课、请进、请坐、请问、请回答、请举手、请脱鞋、请看……、看黑板、坐下、起立、安静、别说话、听老师……、打开书、一起读、跟老师读、一个一个读、过来、录音、一起读
	2. ระบุสัญลักษณ์ตามระบบพินอิน อ่านออกเสียง และประสมเสียงง่าย ๆ ตามหลักการออกเสียง	หลักการออกเสียงพยัญชนะ สระ การผันเสียงวรรณยุกต์ ตัวอย่าง - เสียงพยัญชนะ : b p m f..... - เสียงสระ : a o e - การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ เช่น 你好、不要、不好、一个、一天一夜 - การอ่านพยางค์วรรณยุกต์เสียงเบา เช่น 爸爸、妈妈

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้
	3. ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ ตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคจากการฟังหรือการอ่าน	คำ กลุ่มคำ หรือประโยคที่มีความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม คำศัพท์ 60-120 คำ ตัวอย่าง 我、你、他、爸爸、妈妈、你好、老师早、再见
	4. ตอบคำถามง่าย ๆ จากการฟัง	- กลุ่มคำ ประโยค จากบทสนทนาที่มีรูปภาพประกอบ - ประโยคคำถามและคำตอบ ตัวอย่าง A: 这是你的课本吗? B: 是。/不是。

สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ในมาตรฐาน 1.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้
ม.1	1. พูดโต้ตอบด้วยประโยคสั้น ๆ เพื่อสื่อสารระหว่างบุคคล	- บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุน ขอโทษ - ประโยคหรือข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง ตัวอย่าง 你好!、你们好!、老师好!、同学们好!、告辞、大家好!、早上好!、再见!

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้
		<p>明天见!、再会!、晚安!</p> <p>我姓.....。我叫.....。</p> <p>我家有.....口人，有.....、我喜欢.....</p> <p>很抱歉</p> <p>A: 对不起。 B: 没关系。</p> <p>A: 谢谢! B: 不客气。</p> <p>A: 你好吗? B: 我很好。</p>
	<p>2. ใช้คำสั่งง่ายๆ คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำ</p>	<p>คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำขออนุญาตที่ใช้ในห้องเรียนอย่างง่าย ๆ ตัวอย่าง</p> <p>起立、请坐</p> <p>我可以去.....吗?</p> <p>你去哪里?</p> <p>我去.....</p> <p>今天你有汉语课吗?</p>
	<p>3. พุคแสดงความต้องการของตนเอง ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธ</p>	<p>ประโยคและสำนวนภาษาที่ใช้บอกความต้องการ การขอความช่วยเหลือ การตอบรับ และปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ ตัวอย่าง</p> <p>不、没、要、想、我要一张纸</p> <p>A: 请帮我们扫地。</p> <p>B: 可以。(不可以, 我没空)</p>
	<p>5. พุคแสดงความรู้สึกของตนเอง เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใจดีใจเสียใจ ชอบ ไม่ชอบ รัก ไม่รัก ตัวอย่าง</p>	<p>ประโยคและสำนวนภาษาที่ใช้บอกความรู้สึกของตนเอง เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ รัก ไม่รัก ตัวอย่าง</p> <p>觉得</p>

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้
		喜欢 爱 高兴 伤心 我很高兴。 我很伤心。 我觉得中文不难。 我爱唱歌。 我爱泰国。 他不喜欢吃榴莲。

จากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) กล่าวได้ว่า สาระและมาตรฐานการเรียนรู้มีเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาผู้เรียน โดยสาระสำคัญประกอบด้วย ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก นอกจากนี้ มีเป้าหมายให้ผู้เรียนเข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

การเรียนการสอนภาษาจีน

รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน

กระทรวงศึกษาธิการ (2556, หน้า 9) กล่าวถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนว่าในการเรียนรู้ภาษาจีนให้ได้ผลดีนั้น ครูจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนมีการฝึกฝนทักษะอย่างต่อเนื่อง จึงจะเกิดการพัฒนาความรู้ความสามารถในการใช้ภาษา รูปแบบการเรียนการสอนควรมีความหลากหลาย และดึงจุดความสนใจของผู้เรียน การกำหนดหัวข้อเป็นเรื่อง ๆ และกำหนดสถานการณ์ แล้วสอนภาษาให้สอดคล้องกับสถานการณ์นั้น จึงจะส่งผลให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาแบบสื่อสารได้เร็วขึ้น เนื่องจากสถานการณ์ช่วยให้เข้าใจ และจดจำ

ในแต่ละสถานการณ์ ครูสามารถผสมผสานการสอนทั้งคำศัพท์ (เสียงและความหมาย) โครงสร้าง หรือไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องและวัฒนธรรมตามบริบทของสถานการณ์ได้ พร้อมฝึกทักษะการฟังพูด อ่าน หรือเขียน ให้เหมาะสมกับบทเรียน ส่วนวิธีการสอนจะขึ้นอยู่กับบริบท เนื้อหา และจุดประสงค์ ที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในลักษณะใดบ้าง ดังนั้น ครูควรเลือกกำหนดวิธีการสอนให้เหมาะสม

จากการศึกษาการเรียนการสอนภาษาจีน กล่าวได้ว่า ครูควรจัดการเรียนการสอนโดยการใช้เทคนิคที่หลากหลายเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน สร้างสิ่งแวดล้อมทำให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสได้แสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ถูกต้องและเหมาะสม

ทักษะการฟัง

ความหมายของทักษะการฟัง

พรสวรรค์ สีสื่อ (2550, หน้า 151) กล่าวว่า ทักษะการฟัง หมายถึง ทักษะการรับ โดยจะประกอบไปด้วย ผู้ส่งสาร สาร และผู้รับสาร ซึ่งผู้รับสารต้องประมวลข้อมูลที่ได้รับ โดยใช้ความรู้เดิมและความรู้ด้านภาษา ต้องมีความสามารถในการแยกแยะและเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด เข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ของผู้พูด พร้อมกับจับความหมาย

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 46) กล่าวว่า ทักษะการฟัง หมายถึง การทำความเข้าใจผู้ฟังต่อสารที่ได้รับจากการได้ยิน สิ่งสำคัญคือ ผู้ฟังจะต้องทำความเข้าใจความหมายของสารที่ผู้พูดต้องการสื่อให้ถูกต้อง ชัดเจน ครบถ้วน เพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด โดยอาศัย ทั้งกระบวนการถ่ายทอดสารของผู้พูดและกระบวนการรับสารของผู้ฟังจึงจะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์

ชายูดา จันทะปิตดา (2555, หน้า 19) กล่าวว่า ทักษะการฟัง หมายถึง กระบวนการรับรู้ที่เกิดจากการได้ฟัง และการตีความหมายโดยมีการผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ผู้ฟังต้องมีความสนใจหลังจากนั้นพิจารณาสาระที่ได้ฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์ และวัตถุประสงค์

อรุณ วิริยะจิตรา และคณะ (2555, หน้า 107) กล่าวว่า ทักษะการฟัง หมายถึง ทักษะสำคัญในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร โดยเฉพาะยุคปัจจุบัน เป็นทักษะที่เรียนรู้ได้ยาก เนื่องจากไม่มีกฎเกณฑ์ในการเรียนรู้เหมือนกับการเขียน ไม่สามารถท่องจำเหมือนการสะกดคำ เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนเป็นประจำเป็นระยะเวลานาน

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, หน้า 140) กล่าวว่า ทักษะการฟัง หมายถึง ความสามารถในการจับประเด็นใจความได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เนื่องจากผู้เรียนต้องเข้าใจสาระสำคัญจากสิ่งที่พูด อารมณ์ และความคิดเห็นของผู้พูด

สรุปได้ว่า ทักษะการฟัง หมายถึง ความสามารถในการรับข้อมูล และตีความหมาย โดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์ และวัตถุประสงค์ สามารถจับประเด็นจากสิ่งที่ฟังได้ครบถ้วนและถูกต้อง

ความสำคัญของทักษะการฟัง

ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์ (2542) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการฟังทำให้เกิดความรู้ไม่ว่าจะเป็นการฟังบรรยายของนักวิชาการ ฟังเรื่องราวจากสื่อต่าง ๆ ทำให้เกิดความบันเทิง หรือจะเป็นการฟังเพลง ฟังบทละคร ฟังบทร้อยกรอง ฟังนิยาย นิทาน รวมทั้งช่วยให้เกิดความคิดที่ดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สามารถนำความคิดใหม่ ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

กุกุยา แสงเดช (2548, หน้า 132) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการฟังว่าเป็นทักษะสำคัญที่สุดที่นำไปสู่ทักษะอื่น ๆ เช่น การพูด การอ่าน และการเขียน โดยการฟังแยกออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับเริ่มต้น เน้นการฟังเสียง คำ วลีแล้วสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง รู้จักสังเกต และจับได้ว่าเสียงต่าง ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไร ส่วนระดับที่สองเป็นการฟังประโยค และเรื่องราวเพื่อเกิดความเข้าใจ ดังนั้น การฝึกทักษะการฟังจึงประกอบไปด้วยการฟังเสียง พยางค์ คำศัพท์ประโยค การสนทนา และฟังเรื่องแล้วเข้าใจได้

เสาวลักษณ์ เมฆแดง (2555, หน้า 26) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการฟังว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญมาก ทั้งด้านการศึกษา การดำรงชีวิต สภาพสิ่งแวดล้อม และความเป็นอยู่ในปัจจุบัน ต้องรู้จักเลือกและรับฟังแต่สิ่งที่มีประโยชน์ หากผู้ฟังมีทักษะในการฟังที่ดีก็จะได้รับประโยชน์จากการฟังอย่างแท้จริง

รูปทอง กว้างสวาสดี (2549, หน้า 30) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการฟังว่าเป็นทักษะที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมต่อไปสู่ทักษะอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เริ่มเรียน สิ่งจำเป็นคือต้องทำความเข้าใจโครงสร้างของภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ ทักษะการฟังมีส่วนให้ผู้เรียนใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องมากขึ้น

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 46) กล่าวว่า การฟังไม่ได้เป็นเพียงการได้ยินเท่านั้น เนื่องจากการได้ยินอาจไม่สามารถทำให้ผู้ฟังรับรู้ข้อมูลนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง ดังนั้น ผู้ฟังต้องเป็นผู้ฟังที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้จากการฟังเกิดประโยชน์สูงสุด เนื่องจากการฟังมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต

รุ่งพนอ รักอยู่ (2559, หน้า 11) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการฟังเป็นทักษะการฟังที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เป็นทักษะที่เกิดขึ้นก่อนทักษะการพูด หากไม่มีทักษะการฟัง จะไม่สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ การสนทนาจะประสบผลและครบกระบวนการสื่อสารได้ ผู้ฟังจะต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดออกมา เมื่อสะสมตัวป้อนทางภาษามากพอและพร้อมที่จะพูดทักษะการพูดจึงเกิดขึ้นได้

สรุปได้ว่า ทักษะการฟังมีความสำคัญ เนื่องจากเป็นทักษะสำคัญที่สุดที่นำไปสู่ทักษะอื่น ๆ เช่น การพูด การอ่าน และการเขียน การฟังทำให้เกิดประโยชน์ ไม่ว่าจะด้านการศึกษาหรือการดำรงชีวิต ถ้าผู้ฟังมีทักษะในการฟังที่ดีก็จะได้รับประโยชน์จากการฟังอย่างแท้จริง รวมทั้งช่วยทำให้เกิดความคิดที่ดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถนำความคิดใหม่ ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

ลำดับขั้นของการฟัง

อวยพร พานิช (2550, หน้า 32) กล่าวถึง ลำดับขั้นของการฟัง ดังนี้

การฟังเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง 5 ระดับ ได้แก่

1. การได้ยินเสียงที่มากกระทบโสตประสาท เสียงพูดหรือเสียงใด ๆ จะผ่านหูไปกระทบโสตประสาท ในขั้นนี้ยังไม่เรียกว่า การฟัง เนื่องจากการฟังนั้นกินความไปถึงการรับรู้ และเกิดความเข้าใจต่อไป

2. การมีสมาธิต่อสิ่งที่ได้ยิน เมื่อเสียงมากกระทบโสตประสาท และพุ่งความสนใจที่จะฟังก็สามารถรับรู้เรื่องราวหรือสาระจากสิ่งที่ได้ยินที่เกิดจากเสียงนั้นได้

3. การเข้าใจสิ่งที่ได้ยิน

4. การตีความสิ่งที่ได้ยินตามความคิด ความรู้ และประสบการณ์ของผู้ฟัง

5. การตอบสนองต่อสารที่ได้ยิน (Reaction)

ชายุดา จันทะปิดตา (2555, หน้า 22) กล่าวถึง ลำดับขั้นของการฟัง ดังนี้ เริ่มตั้งแต่การแยกแยะเสียงที่ได้ยิน เข้าใจความหมาย ตีความหมาย และวิเคราะห์ความหมาย โดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ และสุดท้ายสามารถถ่ายทอดความรู้ทั้งหลายทั้งหมดได้ ดังนั้นในการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนควรคำนึงถึงระดับต่าง ๆ ของการฟังสำหรับผู้เรียน การที่ผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับฟัง ต้องมีความสามารถในการฟังระดับพื้นฐานก่อน โดยเฉพาะการฟังแล้วสามารถทำความเข้าใจในสิ่งที่ได้รับฟังเพื่อจะนำไปวิเคราะห์ในขั้นที่สูงขึ้นต่อไป

ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย (2561, หน้า 23) กล่าวถึง ลำดับขั้นของการฟัง ได้แก่ ขั้นตอนแรกของการฟัง คือ การได้ยินหรือรับสาร จากนั้นเป็นการทำความเข้าใจตอบสนองในสิ่งที่ได้ฟัง วิเคราะห์ ตีความจากสิ่งที่ได้ฟังให้เข้าใจ และประเมินว่าสิ่งที่ได้ฟังเชื่อถือ มีความเหมาะสม และเกิดประโยชน์ต่อตนเองอย่างไร ทำให้กระบวนการฟังเกิดประโยชน์และได้รับคุณค่า

สรุปได้ว่า การฟังจะต้องเริ่มตั้งแต่การแยกแยะเสียงที่ได้ยิน เข้าใจความหมาย ตีความหมาย และวิเคราะห์ ซึ่งลำดับขั้นของการฟังจะเป็นประโยชน์ช่วยให้การฟังมีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้นไป

เครื่องมือวัดและประเมินผลทักษะการฟัง

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, หน้า 241) กล่าวถึง เครื่องมือวัดและประเมินผลทักษะการฟัง คือ การรับข้อมูลและการมีปฏิสัมพันธ์กันตามมารยาททางสังคมที่ต้องใช้กระบวนการทำความเข้าใจในการฟัง ที่เริ่มจากหน่วยย่อยและนำความรู้ประสบการณ์มาใช้ ทักษะฟังประกอบขึ้นด้วยหน่วยเสียง ความจำ ความสามารถถ่ายโอนสารจากที่ได้เรียนรู้ไว้มาใช้ในบริบทในการฟัง และเข้าใจข้อความใด ๆ ได้ทุกรูปแบบ การตีความจากข้อมูลที่ได้และการนำประสบการณ์และเหตุผลมาใช้ช่วยในการตีความ โดยเครื่องมือวัดและประเมินผลทักษะการฟัง ประกอบด้วย

1. การทดสอบการจับใจความสำคัญของคำพูด (Skimming) เช่น ฟังข่าวแล้วเขียนชื่อบุคคล สถานที่ที่ได้ยิน ตั้งชื่อเรื่องได้
2. การทดสอบความเข้าใจข้อความ (Oral Comprehension) แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐานมักจะมีการทดสอบความเข้าใจในการฟัง สามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อยและความเข้าใจสารโดยรวม
3. การทดสอบการรับรู้ เช่น การทดสอบหน่วยย่อย การฟังอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับคำศัพท์ที่รู้ความหมาย และการจับใจความสำคัญ
4. การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว (Transfer the oral messages) ใช้วัดระดับที่ค่อนข้างสูง เป็นการทดสอบความสามารถของ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริง คือ ทักษะรับสารและถ่ายทอดออกเป็นทักษะการส่งสาร
5. การเขียนตามคำบอก (Dictation) การทดสอบการฟังนั้นอาจจะทำได้ในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ระหว่างฟัง-เขียน หรือฟัง-พูด เป็นการทดสอบความสามารถ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริง ทักษะการรับสารและถ่ายทอดเป็นทักษะการส่งสาร

จากการศึกษาทักษะการฟัง กล่าวได้ว่าเป็นความสามารถในการรับข้อมูล และตีความหมาย โดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์ และวัตถุประสงค์ สามารถจับประเด็นจากสิ่งที่ฟังได้ครบถ้วนและถูกต้อง โดยการฟังจะต้องเริ่มตั้งแต่การแยกแยะเสียงที่ได้ยิน เข้าใจความหมาย ตีความหมาย และวิเคราะห์ ซึ่งลำดับขั้นของการฟังจะเป็นประโยชน์ช่วยให้การฟังมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เป็นทักษะสำคัญที่สุดที่นำไปสู่ทักษะอื่น ๆ เช่น การพูด การอ่าน และการเขียน การฟังทำให้เกิดประโยชน์ ไม่ว่าจะด้านการศึกษาหรือการดำรงชีวิต ถ้าผู้ฟัง

มีทักษะในการฟังที่ดีก็จะได้รับประโยชน์จากการฟังอย่างแท้จริง รวมทั้งช่วยทำให้เกิดความคิดที่ดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถนำความคิดใหม่ ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

ทักษะการพูด

ความหมายของการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539, หน้า 38) กล่าวว่า ทักษะการพูด หมายถึง ทักษะที่สำคัญ ในการสื่อสาร ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการทำงานอาชีพ มักจะเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูด โดยการพูดจะต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับเสียง ศัพท์ โครงสร้าง และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นทักษะที่ต้องคำนึงถึงความคิด และความต้องการแสดงออกให้ผู้อื่นเข้าใจ ตลอดจนการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, หน้า 151) กล่าวว่า ทักษะการพูด หมายถึง การปฏิสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างมีจุดประสงค์ ที่จะสื่อความหมายของตนเอง และตีความในสิ่งที่ตนเองได้ฟัง

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 164) กล่าวว่า ทักษะการพูด หมายถึง การถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือข้อมูลอื่น ๆ ที่ผู้พูดต้องการนำเสนอ โดยการใช้อย่าง ภาษา และสีหน้าท่าทาง ถ่ายทอดออกมา ผู้ฟังต้องทำความเข้าใจกับสารอย่างถ่องแท้ ดังนั้น หากผู้พูด ต้องการพูดให้บรรลุตามความมุ่งหมาย ผู้พูดต้องเลือกใช้ภาษาให้มีประสิทธิภาพ

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, หน้า 146) กล่าวว่า ทักษะการพูด หมายถึง การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษาและท่าทางเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง เป็นกระบวนการเกิดขึ้นควบคู่การฟัง ซึ่งเป็นกระบวนการ แปรผลความหรือถอดความ

ปัทมา ยิ้มสกุล (2560, หน้า 21) กล่าวว่า ทักษะการพูด หมายถึง การแสดงออกพฤติกรรม โดยใช้ถ้อยคำ การแสดงหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูด ออกมาโดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยา ท่าทาง ทำให้ผู้ฟังได้ยินและเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด จนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้พูดทราบ จนเป็นที่เข้าใจกันได้

สรุปได้ว่า ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการส่งสารผ่านการใช้เสียง ภาษา และสีหน้าท่าทาง โดยเกิดขึ้นควบคู่กับการฟัง เป็นกระบวนการแปรผลความหรือถอดความ ผู้ฟังจะต้องทำความเข้าใจกับสารอย่างละเอียดถี่ถ้วน หากต้องการให้การพูดบรรลุตาม ความมุ่งหมาย จะต้องเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม

ความสำคัญของทักษะการพูด

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551, หน้า 164) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการพูด เป็นกระบวนการที่มีความจำเป็นสำหรับมนุษย์ เนื่องจากมนุษย์ต้องติดต่อสื่อสารกันในวิถีการดำเนินชีวิต อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อจรรโลงสังคมให้คงอยู่ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้ฟังได้รับผลแห่งการพูดนั้น เช่น ดำรงตนในสังคมได้อย่างมีความสุข สร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ที่มีคุณค่า จรรโลงจิตใจของมนุษย์ เป็นต้น

กฤษณา เมืองโคตร (2553, หน้า 21) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการพูด เป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญ และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เนื่องจากคำพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อความคิดที่รวดเร็วและแพร่หลาย

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, หน้า 146) กล่าวว่า ความสำคัญของทักษะการพูด เป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ มักจะเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูด การพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีอื่น ๆ และนับว่าเป็นแกนกลางอันยิ่งใหญ่ในการสร้างความเข้าใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ เป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ อีกทั้งเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ เช่น เกี่ยวกับการฟัง เป็นการกล่าวออกเสียง เป็นถ้อยคำ วลี หรือประโยค รวมถึงการใช้กิริยาท่าทาง ในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังได้รับรู้และเกิดการตอบสนองในที่สุด

สรุปได้ว่า ทักษะการฟังมีความสำคัญ เนื่องจากเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญ และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด นอกจากนี้ ยังเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีอื่น ๆ และนับว่าเป็นแกนกลางอันยิ่งใหญ่ในการสร้างความเข้าใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์

ระดับขั้นความสามารถในการพูด

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, หน้า 147) กล่าวว่า ระดับขั้นความสามารถในการพูดว่าเป็นการฝึกทักษะการพูดภาษาต่างประเทศ ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องระบบภาษาของภาษานั้น ๆ สามารถออกเสียงพยัญชนะสระ เสียงเน้นหนัก ระดับเสียงสูงต่ำ โครงสร้างของภาษา รวมทั้งสามารถกล่าวถ้อยคำ เพื่อสื่อความหมายเป็นภาษานั้น ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และเป็นที่น่าสนใจได้ตามลำดับ ซึ่งระดับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศแบ่งได้หลายระดับ เริ่มตั้งแต่ระดับการออกเสียง ไปถึงระดับการสื่อสารจากการใช้ภาษาง่าย ๆ สั้น ๆ จนถึงระดับการแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นระดับที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การฝึกทักษะการพูด มีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นกลไก เป็นขั้นที่สามารถพูดเลียนแบบเสียงของเจ้าของภาษาได้ และสามารถจำ คำ ประโยค ข้อความ หรือบทสนทนา โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. **ขั้นความรู้** เป็นขั้นที่สามารถพูดโดยใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาอย่างเข้าใจ ความหมาย
3. **ขั้นถ่ายโอน** เป็นขั้นที่สามารถสร้างประโยคใหม่ ๆ โดยใช้ไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว ได้อย่างถูกต้อง
4. **ขั้นสื่อสาร** เป็นขั้นที่สามารถพูดสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว
5. **ขั้นวิพากษ์วิจารณ์** เป็นขั้นที่สามารถพูดแสดงความคิดเห็น โดยใช้คำ น้ำเสียง และสำนวนเหมาะสมกับสถานการณ์

สรุปได้ว่า ระดับขั้นความสามารถในการพูดสามารถแบ่งได้หลายระดับ ตั้งแต่ระดับ การออกเสียง ไปถึงระดับการสื่อสารจากการใช้ภาษาง่าย ๆ สั้น ๆ จนถึงระดับการแสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นระดับที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

เครื่องมือวัดและประเมินผลทักษะการพูด

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, หน้า 241) กล่าวถึง เครื่องมือวัดและประเมินผลทักษะ การพูด คือ การฟังข้อความที่เป็นภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียนมาพูดโดยไม่ได้รับเปลี่ยน การทดสอบทักษะพูดจะเน้นการสื่อความหมายมากกว่าปฏิสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งมีความสำคัญ รองลงมา “ความหมาย” ของสารของผู้พูดที่ทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ปฏิสัมพันธ์ จะมีส่วนเฉพาะเมื่อตอนเริ่มพูดที่มีการ “break the ice” และตอนลงท้ายที่ผู้พูดให้มีการซักถาม ความเห็นผู้ฟัง เป็นการสร้างสัมพันธภาพอันดีต่อกัน การทดสอบพูด ผู้เข้าสอบต้องรู้วัตถุประสงค์ ของการพูดและบทบาทของตนเองว่า พูดในฐานะใด หรือสวมบทบาทใด ในการพูดและการพูด นี้มีผู้ฟังร่วมอยู่ด้วยหรือไม่ ผู้ฟังเป็นใคร มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ผู้พูดจะพูดมากน้อยเท่าใด นอกจากนี้ ผู้พูดต้องรู้ว่าจะพูดในสถานการณ์ใด มีครูเป็นผู้ฟังให้คะแนน มีเพื่อนร่วมชั้น เป็นกรรมการตัดสินหรือไม่ มีไต่ตักสนทนาที่ช่วยรูปแบบในการพูดมี 3 แบบ ดังนี้

1. พูดปากเปล่าเพียงคนเดียว เช่น กล่าวรายงาน อธิบาย เล่าเรื่อง ให้คำแนะนำ
2. สัมภาษณ์ และสนทนา ซึ่งเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน มีครูเป็นผู้ป้อนคำถามให้ผู้เข้าสอบได้แสดงความสามารถทางการพูดของตน การพูดอาจเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับตนเอง
3. พูดเป็นกลุ่ม เช่น การอภิปราย การโต้วาที ซึ่งต้องมีการเตรียมตัวมาล่วงหน้าเพื่อแสดงความคิดเห็นของตน นอกจากนี้ ยังมีการแสดงมารยาททางการพูดในการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สิ่งที่พิจารณาขณะฝึกทักษะการพูด
 - 1) การออกเสียงที่ถูกต้อง
 - 2) ความคล่องในการพูดจังหวะที่ใช้
 - 3) ความถูกต้องด้านไวยากรณ์ที่ใช้

4) ความเหมาะสมของคำศัพท์และสำนวนที่ใช้

5) ปฏิสัมพันธ์ในการส่งสารที่เป็นไปอย่างสะดวกและได้ผล

เกณฑ์การประเมิน (Rubric Assessment)

คำว่า “Rubric” หมายถึง “กฎ” หรือ “กติกา” (Rule) ส่วนคำว่า “Rubric Assessment” หมายถึง แนวทางในการให้คะแนน (Scoring Guide) ซึ่งสามารถที่จะแยกแยะระดับต่าง ๆ ของความสำเร็จในการเรียน หรือการปฏิบัติของนักเรียนได้อย่างชัดเจน จากดีมากไปจนถึงต้องปรับปรุงแก้ไข จัสมีน (Jasmine, 1993, หน้า 9 อ้างถึงใน บุญเรียง ขจรศิลป์, 2544, หน้า 59-61 อ้างถึงใน แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558, หน้า 2552)

1. การกำหนดเกณฑ์การประเมินนั้น ผู้สอนและนักเรียนควรที่จะกำหนดเกณฑ์การประเมินด้วยกัน ควรจะจัดทำให้เสร็จก่อนที่นักเรียนจะได้ลงมือปฏิบัติงานชิ้นนั้น เกณฑ์การประเมินนั้น นอกจากใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินแล้ว ยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสอนอีกด้วย เพราะเกณฑ์การประเมินนั้นเสมือนเป้าหมายในการเรียนแนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Mazano ที่กล่าวสรุปไว้ว่า การประเมินการปฏิบัตินั้นต้องกำหนดเกณฑ์ให้ชัดเจน ซึ่งการให้คะแนนจะต้องมีระดับสเกลที่แน่นอน และมีการบรรยายถึงคุณลักษณะของการปฏิบัติตามระดับของสเกลนั้น ๆ เนื่องจากระดับของเกณฑ์การวัดได้บอกถึงลักษณะที่สำคัญให้แก่ครูผู้ปกครอง และบุคคลอื่น ๆ ที่สนใจ ทำให้มีการเรียนรู้ว่านักเรียนทำอะไรได้บ้าง รู้อะไรบ้าง และช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมาย

2. รูปแบบของเกณฑ์การประเมินจำแนกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) เกณฑ์การประเมินในภาพรวม (Holistic Rubric) คือ แนวทางการให้คะแนนโดยพิจารณาจากภาพรวมของชิ้นงาน โดยมีคำอธิบายลักษณะของงานในแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน เกณฑ์การประเมินในภาพรวมนี้เหมาะที่จะใช้ในการประเมินทักษะการเขียนที่สามารถที่จะตรวจสอบความต่อเนื่องความคิดสร้างสรรค์และความสละสลวยของภาษาที่เขียนได้ เกณฑ์การประเมินภาพรวมส่วนใหญ่จะประกอบด้วย 3-6 ระดับเกณฑ์การประเมินระดับจะเป็นที่นิยมใช้กันมาก เนื่องจากการใช้เกณฑ์ 3 ระดับนั้นจะง่ายต่อการกำหนดรายละเอียดซึ่งจะยึดเกณฑ์ค่าเฉลี่ย สูงกว่าค่าเฉลี่ยและต่ำกว่าค่าเฉลี่ยนอกจากง่ายต่อการกำหนดค่าแล้วยังง่ายต่อการตรวจให้คะแนนอีกด้วย เนื่องจากความแตกต่างระหว่างระดับของเกณฑ์ทั้ง 3 ระดับนั้นจะแตกต่างกันไปอย่างชัดเจน แต่ถ้าใช้ 5 หรือ 6 ระดับความแตกต่างระหว่างระดับแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย จะทำให้ยากต่อการตรวจให้คะแนน ถ้าต้องการใช้เกณฑ์ 5-6 ระดับวิธีการที่จะช่วยกำหนดเกณฑ์ง่ายขึ้น ผู้สอนอาจสุ่มตัวอย่างงานของนักเรียนมาตรวจแล้วแยกเป็น 3 กอง เป็นผลงานที่มีคุณภาพดี

ปานกลาง และไม่ดี แล้วตรวจสอบลักษณะที่เป็นตัวแยกระหว่างงานที่มีคุณภาพไม่ดีลักษณะเหล่านี้จะมาเป็นรายละเอียดของแต่ละระดับ

2) เกณฑ์การประเมินแบบแยกส่วน (Analytical Rubric) คือ แนวทางการให้คะแนน โดยพิจารณาจากแต่ละส่วนของงาน ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องกำหนดแนวทางการให้คะแนน โดยมีคำนิยาม หรือคำอธิบายลักษณะของงานในส่วนนั้น ๆ ในแต่ละระดับอย่างชัดเจน

การเขียนรายละเอียดการให้ระดับหรือคะแนนในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ที่มีทั้งจุดเด่นและจุดอ่อนของแต่ละแบบ สำหรับเชิงคุณภาพมีจุดเด่น คือ บางตัวแปรหรือลักษณะไม่สามารถบรรยายได้เป็นปริมาณเช่นตัวแปรที่เป็นคุณศัพท์ เช่นสวยงาม ดึงดูด สนุกสนาน สุขสันต์ จุดอ่อน คือ การแปรผลเชิงคุณภาพ เช่น คำว่า มาก น้อย เล็กน้อย นิดหน่อย ไม่มาก เหล่านี้ ผู้ประเมินจะเกิดอัตราแสดงถึงคุณภาพออกมาไม่เท่ากัน สำหรับจุดเด่นของเชิงปริมาณสามารถนับเป็นแห่ง (Point) สัดส่วนเศษส่วน ร้อยละ ได้ แต่ก็ถูกโต้แย้งว่ามีจุดอ่อน คือ แต่ละแห่งมีน้ำหนักที่ผิดแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น ผิดเรื่องของภาษา ผิดการสะกดคำ ผิดโดยทำให้ความหมายเปลี่ยนกับผิดแล้วยังพอลงความหมายเดิมได้ย่อมมีข้อแตกต่างในน้ำหนัก เช่น ภาษาอังกฤษ จุดผิดในเรื่องความสอดคล้องของประธานกับกริยาย่อมมีน้ำหนักมากกว่าการสะกดคำผิด ในการเขียนรายละเอียดจึงควรพิจารณาตามความเหมาะสมพยายามให้เป็นปรนัย (Objective) มากที่สุด

สรุปได้ว่า ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องระบบภาษาของภาษานั้น ๆ สามารถออกเสียงพยัญชนะ สระ เสียงเน้นหนัก ระดับเสียงสูงต่ำ โครงสร้างของภาษานั้น รวมทั้งสามารถกล่าวถ้อยคำเพื่อสื่อความหมายเป็นภาษานั้นได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งระดับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศแบ่งได้หลายระดับ โดยเริ่มตั้งแต่ระดับการออกเสียง ไปถึงระดับการสื่อสารจากการใช้ภาษาง่าย ๆ สั้น ๆ จนถึงระดับการแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นระดับที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาทักษะการพูด กล่าวได้ว่า เป็นความสามารถในการส่งสารผ่านการใช้เสียงภาษาและสีหน้าท่าทาง โดยเกิดขึ้นควบคู่กับการฟัง เป็นกระบวนการแปลความหรือถอดความ ผู้ฟังจะต้องทำความเข้าใจกับสารอย่างละเอียดถี่ถ้วน หากต้องการให้การพูดบรรลุตามความมุ่งหมาย จะต้องเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องระบบภาษาของภาษานั้น ๆ สามารถออกเสียงพยัญชนะ สระ เสียงเน้นหนัก ระดับเสียงสูงต่ำ โครงสร้างของภาษานั้น รวมทั้งสามารถกล่าวถ้อยคำเพื่อสื่อความหมายเป็นภาษานั้นได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งระดับความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศแบ่งได้หลายระดับ โดยเริ่มตั้งแต่ระดับการออกเสียง ไปถึงระดับการสื่อสารจากการใช้ภาษาง่าย ๆ สั้น ๆ จนถึงระดับการแสดงความคิดเห็นซึ่งเป็นระดับที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ซึ่งทักษะการฟังมีความสำคัญ

เนื่องจากการสื่อสารที่มีความสำคัญ และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีอื่น ๆ และนับว่าเป็นแกนกลางอันยิ่งใหญ่ในการสร้างความเข้าใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกพัฒนาทักษะการฟังและการพูด เนื่องจากทักษะการฟังเป็นทักษะสำคัญที่สุดที่นำไปสู่ทักษะอื่น ๆ การฟังทำให้เกิดประโยชน์ ทั้งด้านการศึกษาหรือด้านการดำรงชีวิต รวมทั้งช่วยทำให้เกิดความคิดที่ดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถนำความคิดใหม่ ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ทักษะการฟังมีความสำคัญอย่างยิ่ง เป็นทักษะที่เกิดขึ้นก่อนทักษะการพูด หากไม่มีทักษะการฟัง จะไม่สามารถพัฒนา ทักษะการพูดได้ และทักษะการฟังก็มีความสำคัญ เนื่องจากการสื่อสารที่มีความสำคัญ และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีอื่น ๆ และนับว่าเป็นแกนกลางอันยิ่งใหญ่ในการสร้างความเข้าใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ดังนั้น ทักษะทั้งสองจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน ควรพัฒนาทักษะทั้งสองไปพร้อม ๆ กัน

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 37) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นแนวคิดในการสอนภาษาที่เน้นความสำคัญของตัวผู้เรียนเป็นหลัก ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นเป็นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงให้ผู้เรียนได้สื่อสารในชีวิตจริง กิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง สื่อที่ใช้ก็เป็นสื่อจริง แต่ก็ได้ละเลยความรู้ด้านไวยากรณ์ เมื่อเกิดความผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย แต่หากยังสามารถสื่อสารได้ ครูผู้สอนไม่ควรเข้าไปขัดจังหวะไปแก้ไขให้ทันที แต่ควรแก้ไขเมื่อความผิดพลาดทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือการสื่อสารไม่ประสบความสำเร็จเท่านั้น

สรุปได้ว่า ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) หมายถึง การสอนภาษาที่เน้นความสำคัญของตัวผู้เรียนเป็นหลัก ให้ผู้เรียนได้ใช้

ภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตาม กระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียนซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้

ความเป็นมาของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549, หน้า 31) กล่าวว่า ความเป็นมาการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) พัฒนาขึ้นครั้งแรกในแถบอเมริกาเหนือและยุโรป ในช่วงปี 1970 ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว มีผู้อพยพเป็นจำนวนมากในยุโรป สมพันธ์ยุโรป (Council of Europe) จึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาที่สองที่เน้นหน้าที่ของภาษา และการสื่อความหมาย (Functional Notional Syllabus Design) เพื่อช่วยให้ผู้อพยพสามารถใช้ภาษาที่สองในการสื่อสารได้ ส่วนในอเมริกาเหนือ ไสมส์ (Hymes) เป็นคนคิดแนวการสอนนี้ขึ้นมา และใช้คำว่า “ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร” (Communicative Competence) ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์ทางด้านสังคม (social Interaction) โดยเฉพาะการพูด ถือว่าเป็นความสามารถทางด้านภาษาที่สำคัญ ซึ่งการพูดอาจไม่ถูกหลักไวยากรณ์แต่สื่อความหมายได้ และเหมาะสมกับสถานการณ์ (Savignon, 1991) เป้าหมายของการจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถ เชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษา (linguistic knowledge) ทักษะทางภาษา (language Skill) และความสามารถในการสื่อสาร (communicative ability) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือผู้เรียนมีความรู้ เกี่ยวกับโครงสร้างภาษา และนำความรู้นั้นมาใช้ประโยชน์เพื่อสื่อสาร

นอกจากนี้ สันทนา สุธาดารัตน์ (2557, หน้า 70) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ได้รับความนิยมนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา เนื่องจากมีความต้องการเรียนภาษามากขึ้น โดยเฉพาะในยุโรปการมี European Common Market (ECM) ทำให้เกิดการย้ายถิ่นฐาน จึงจำเป็นต้องเรียนภาษาต่างประเทศในขณะเดียวกันนักเรียนก็ได้ เรียนภาษาต่างประเทศในโรงเรียน โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีการสอนภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นในช่วงปี 1960 ถึง 1980 เมื่อความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น ครูจึงต้องเปลี่ยนวิธี สอนจากวิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (grammar translation method) เป็นวิธีการที่ได้ผล มากกว่าคือให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมมากขึ้น

แนวคิดพื้นฐานของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

วิลกินส์ (Wilkins, 1976) กล่าวว่า แนวคิดพื้นฐานของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ละเลย ในเรื่องความสำคัญทางไวยากรณ์และสถานการณ์ในการใช้ภาษา การสอนภาษาตามแนวทาง

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีข้อดีกว่าแนวคิดการสอนที่เน้นไวยากรณ์ คือ มีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร เมื่อผู้เรียนได้มีการฝึกฝนการใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริงแล้ว นำไปสู่ให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, หน้า 131) กล่าวว่า แนวคิดพื้นฐานของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษา เพื่อพัฒนาความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competence) นักเรียนจะสามารถ ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์ กาลเทศะ รู้ว่าควรหรือไม่ควรใช้ในแต่ละ โอกาส ความสามารถในการสื่อสารเพื่อที่จะใช้ภาษาได้ถูกต้อง และเหมาะสม ประกอบด้วย

1. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistic of Grammatical Competence) ผู้เรียนต้องมีความเชี่ยวชาญด้านกฎเกณฑ์ของภาษา คำศัพท์ รูปประโยค การออกเสียง การสะกดคำ ทั้งที่เป็นภาษาพูด (Verbal) และที่ไม่ใช่ภาษาพูด (Non-verbal)
2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้เรียนต้องแยกแยะภาษาที่ใช้ในสังคมที่แตกต่างกันได้ เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ ใครพูดกับใคร ระดับเสียงแบบใด
3. ความสามารถด้านการสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) ผู้เรียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค ใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้ อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจ และเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้อย่างถูกต้อง
4. ความสามารถทางด้านกลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competent or Strategic Competence) ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กิริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียง ประกอบในการสื่อความหมาย เป็นการแสดงออกทั้งในทางคำพูด (Verbal) และที่ไม่ใช่คำพูด (Non-verbal)

สรุปได้ว่า แนวคิดพื้นฐานของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มีแนวคิดเพื่อพัฒนาความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competence) ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์ กาลเทศะ รู้ว่าภาษาแบบใดควรหรือไม่ควรใช้ในแต่ละ โอกาส มีความสามารถในการสื่อสารในการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม

ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

สำนักงานวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2548) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าเป็นการจัดกิจกรรมที่เปิด โอกาสให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน ด้วยการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง รวมทั้งการศึกษาค้นคว้า และการประกอบอาชีพ

โดยใช้แนวการสอนแบบผสมผสาน และใช้กิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียน ตลอดจนสื่อที่หลากหลาย นำไปสู่การส่งเสริมการเรียนรู้อย่างสนุกสนานและเพลิดเพลิน เนื้อหาที่นำมาใช้พัฒนาความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยวิธีการให้ผู้เรียน เกิดการปฏิสัมพันธ์และร่วมมือกันปฏิบัติงาน (Task-based Learning) โดยใช้รูปแบบของสาร (text type) หลายประเภท เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ประสบการณ์ภาษาอังกฤษที่กว้างขวางและทันสมัย และประเมินผลอย่างสม่ำเสมอด้วยวิธีการหลากหลาย

พรสวรรค์ สืบป้อ (2550, หน้า 24) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังต่อไปนี้

1. การสอนสิ่งใดก็ตาม จะต้องคำนึงถึงความหมายและอยู่ในบริบท
2. กระตุ้นให้ผู้เรียนพยายามสื่อสารการเรียนรู้ภาษาใหม่จะได้ผลดีที่สุด เมื่อผู้เรียนพยายามสื่อความหมาย โดยอาจจะเป็นการเจรจาต่อรองเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน (negotiation) และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

3. ลำดับก่อนหลังของสิ่งที่จะนำมาสอน ขึ้นอยู่กับเนื้อหา หน้าที่ของภาษา หรือเรื่อง ที่ผู้เรียนสนใจ

4. เมื่อผู้สอนเห็นว่าเหมาะสม สามารถใช้ภาษาแม่ และการแปลได้
5. กิจกรรมการเรียนรู้เปลี่ยนแปลงไปตามความชอบ และความต้องการของผู้เรียน
6. เป้าหมายของการสอน คือ ความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษา อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องซึ่ง “ความถูกต้องนั้น หมายถึง ความถูกต้องของการใช้ภาษาในบริบท”

เฉลิม ทองนวล (2554, หน้า 2) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ โดยเฉพาะการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับ สภาพสังคม โดยยึดหลักสำคัญดังต่อไปนี้ คือ

1. ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึง ความมุ่งหมายของการเรียน การฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่เมื่อเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้
2. การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลาย ทักษะรวม ๆ กันไป

3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวัน ให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริงได้ กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุด เนื่องจากผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง

จึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการ กิจกรรมนี้จึงมีความหมายและใกล้เคียง การสื่อสารในชีวิตจริง นอกจากนี้ ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษา ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษา ในรูปแบบต่าง ๆ ด้วย

4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ นอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้ว ยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบ ต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย ดังนั้น นอกจากกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) แล้วกิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม เช่น เกม (Games) การแก้ปัญหา (Problem Solving) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ย่อมมีบทบาทสำคัญที่สุด

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีใช้ภาษา (Usage) ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไข ข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น มิฉะนั้น อาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ และไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ อีกทั้งการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญ ในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนัก แต่สื่อความหมายได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ก็ควรคำนึงถึงด้วยเช่นกัน

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, หน้า 132) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารนับว่าเป็นวิธีสอนที่เปลี่ยนแนวความคิดทางการสอนภาษาที่มีมุ่งความถูกต้องแม่นยำ ทางกฎเกณฑ์ภาษาเท่านั้น หากแต่คำนึงถึงการนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารที่แท้จริงด้วย มีลักษณะ สำคัญของวิธีสอน ดังนี้

1. มุ่งเน้นการนำภาษาไปใช้ได้จริง (use) มากกว่าการสอนวิธีการใช้ภาษาตามหลักภาษา (usage) ให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) มากกว่าความถูกต้องแม่นยำ ในการใช้ภาษา (accuracy) แต่ไม่ได้หมายความว่าวิธีการสอนนี้ละเลยการสอนหลักไวยากรณ์ เมื่อนักเรียนใช้ภาษาผิด ๆ ครูก็จะเข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาดในช่วงเวลาที่เหมาะสม และการแก้ไขครู จะแก้ไขเฉพาะสิ่งที่สำคัญ ๆ และสิ่งที่ผิดพลาดบ่อย ๆ เท่านั้น

2. มุ่งเน้นการเรียนการสอนทั้ง 4 ทักษะ แบบบูรณาการ (Integrated skill) ในการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนมุ่งฝึกให้นักเรียนให้มีทักษะทางภาษาในการติดต่อสื่อสารได้

3. มุ่งเน้นให้นักเรียนมีบทบาทในการฝึกภาษาเป็นสำคัญ โดยมีครูเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรม และเป็นผู้ช่วยให้การฝึกภาษาดำเนินต่อไประหว่างนักเรียนด้วยกัน ในลักษณะของกิจกรรมกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และกิจกรรมคู่ นอกจากนี้ครูเป็นผู้ร่วมสื่อสาร (co-communicator) ในบางสถานการณ์ เพื่อเป็นตัวอย่างในการฝึกภาษาแก่นักเรียน

4. มุ่งเน้นการสอนหน้าที่ทางภาษา (functions) มากกว่าการสอนรูปแบบทางภาษา (forms) เนื่องจากอาจจะมีรูปแบบทางภาษาหลายอย่างที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกัน การสอนที่มุ่งเน้นหน้าที่ของภาษานี้จะช่วยให้นักเรียนได้ทราบว่าตนเองมีความประสงค์ในการสื่อสารอย่างไร

5. ลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนที่สำคัญของวิธีการสอนแบบนี้ คือ กิจกรรมทุกกิจกรรมต้องเป็นไปเพื่อการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการเล่นเกมนการแสดงบทบาทสมมติ การแก้ปัญหา กิจกรรมที่เป็นการสื่อสารที่แท้จริงต้องมีลักษณะเหมือนกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันมากที่สุด ได้แก่

1) กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (information gap activity) หรือยังไม่ทราบหรือทราบแต่ยังไม่ครบสมบูรณ์ ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการซักถามจากบุคคลอื่น ดังนั้น กิจกรรมการหาข้อมูลจึงเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง

2) กิจกรรมตัวเลือก เป็นกิจกรรมที่นักเรียนมีโอกาสเลือกรูปแบบภาษาที่หลากหลายในการสื่อสาร มีโอกาสเลือกที่จะสื่อสารในสิ่งที่ตนเองต้องการ กิจกรรมนี้ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของภาษากับบทบาทของผู้สื่อสารทั้งสองฝ่าย และความเหมาะสมของสถานการณ์ในขณะที่สุด

3) กิจกรรมการให้ข้อมูลย้อนกลับ ผู้เรียนต้องมีโอกาสทราบว่า การสื่อสารประสบความสำเร็จหรือไม่ในการสื่อความหมาย อาจจะให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการท่าทางว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจ ข้อมูลที่สื่อสารเพื่อทำให้ผู้ที่สื่อสารทราบว่าสิ่งที่เขาพูด (เขียน) นั้นผู้ฟัง (ผู้อ่าน) เข้าใจหรือไม่ ผู้สื่อสารต้องปรับปรุงอะไร อาจมีการพูดซ้ำ หรือเปลี่ยนรูปแบบภาษาใหม่อธิบายเพิ่มเติมหรือใช้ท่าทางประกอบ ทั้งนี้ เพื่อให้การสื่อสารสมบูรณ์ขึ้นเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารมากที่สุด

สรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ แม้จะให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา แต่ก็ไม่ได้ละเลยเรื่องความถูกต้องของภาษา เป็นการเรียนการสอนที่เน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงให้มากที่สุด

หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

นูนัน (Nunan, 1989, pp. 80-81, 194-195 อ้างถึงใน สันทนา สุชาดารัตน์, 2557, หน้า 70) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มีดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ การจัดกิจกรรม

จึงต้องให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันในภาษาเป้าหมาย

2. เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม จะต้องเป็นตามสภาพจริง และช่วยให้เกิดการสื่อสาร เพื่อให้การเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน

3. กิจกรรมและภาษาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม จะต้องมีความหมายสำหรับผู้เรียน จึงควรเป็นแบบเน้นกิจกรรมภาษา (task-based)

4. เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ในภาษานั้น ๆ และต้องให้รู้ถึงกระบวนการเรียนรู้ด้วย

5. เน้นให้ผู้เรียนได้เพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียนเอง

6. ให้การเรียนรู้ในห้องเรียนมีความสัมพันธ์กับการใช้ภาษาหรือการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนของผู้เรียน

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558, หน้า 38) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มีหลักสำคัญ ดังนี้

1. ผู้เรียนได้รับการฝึกฝน รูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้จริงในสถานการณ์ที่มีความหมาย ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียน การฝึกการใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skill) เป็นการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ประกอบด้วยกริยาทำทางที่ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกันในชีวิตจริง

3. ฝึกสมรรถภาพด้านการสื่อสาร (Communication Competence) คือ ผู้เรียนทำกิจกรรมใช้ภาษามีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จำเป็นต้องสื่อสารกันจึงจะทราบข้อมูล สามารถเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาท สถานการณ์สำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ (function)

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ อีกทั้งประสบการณ์ที่ได้รับ สามารถแสดงความคิดเห็นหรือระดมสมอง (Brainstorming Activity) ฝึกการทำงานกลุ่ม แสดงบทบาทสมมติ (Role Play) เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation) การแก้ปัญหา (Problem Solving)

5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ทางด้านหลักภาษา (Grammatical Competence) ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา สามารถสื่อสารได้คล่องแคล่ว (Fluency) เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function)

6. จัดกิจกรรมตามศักยภาพของผู้เรียน

7. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ และศึกษาหาความรู้
นอกชั้นเรียน

8. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน

9. เปิดโอกาสผู้เรียนพูดแสดงความคิดเห็นตามที่ต้องการ

10. ต้องช่วยชี้แนะแนวทางให้ผู้เรียน ให้คำแนะนำในระหว่างการดำเนินกิจกรรม
พร้อมทั้งตรวจความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียน

แจ็ก ริชาร์ด (Jack Richards, 2006, อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2558, หน้า 39) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มีดังนี้

1. Interaction การเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกิดขึ้นได้ง่ายถ้าผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสาร
ในภาษานั้นอย่างมีความหมาย

2. Effective Tasks กิจกรรมภาษาหรือแบบฝึกหัดที่มีคุณภาพในชั้นเรียนจะทำให้ผู้เรียน
มีโอกาที่จะสื่อความหมายในภาษา เพิ่มพูนแหล่งการเรียนรู้ภาษา สังเกตการใช้ภาษา
และมีส่วนในการร่วมสื่อสาร

3. Meaningful Communication การสื่อสารจะมีความหมายก็ต่อเมื่อผู้เรียนสื่อสาร
เรื่องเกี่ยวข้องกับตนน่าสนใจและมีส่วนร่วม

4. Integration of Skills การสื่อสารเป็นกระบวนการเน้นภาพรวม (holistic process)
ที่ต้องใช้ทั้งทักษะทางภาษาและหลายรูปแบบ

5. Language Discovery/Analysis/ Reflection การเรียนภาษาเกิดจากการทำกิจกรรม
การเรียนรู้แบบอุปนัย (Inductive learning) คือ ผ่านกระบวนการค้นพบกฎและรูปแบบของภาษา
ด้วยตนเองและจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอนกฎและรูปแบบของภาษา (deductive learning)

6. Accuracy & Fluency การเรียนภาษาเป็นการเรียนรู้ที่ค่อยเป็นค่อยไป ที่ผู้เรียนเรียนรู้
จากการใช้ภาษาและจากการลองผิดลองถูกในภาษา ถึงแม้ความผิดพลาดในการใช้ภาษาจะเป็นเรื่อง
ธรรมดาที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ แต่เป้าหมายปลายทางของการเรียนภาษาคือการศึกษาความสามารถ
ในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม

7. Individuality ผู้เรียนแต่ละคนมีหนทางพัฒนาภาษาของตนเอง และมีการพัฒนา
ที่ไม่เท่ากัน ต่างมีความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ต่างกัน

8. Learning and Communication Strategies การเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับ
กลยุทธ์ในการเรียนและกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

9. Teacher as a facilitator บทบาทของผู้สอนในห้องเรียนคือ ผู้ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกและใช้ภาษาและให้ผลสะท้อนกลับในการใช้ภาษาและการเรียนภาษาของผู้เรียน

10. Collaboration & Sharing atmosphere ห้องเรียนเปรียบเสมือนชุมชนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และแบ่งปันการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

สรุปได้ว่า หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในการสื่อสาร โดยใช้ภาษามีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด สามารถจัดกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม การแสดงตามบทบาท (role-play) การสัมภาษณ์ การเล่นเกม การใช้ช่องว่างข้อมูล การทำโครงการการแก้ปัญหา และการสำรวจ ล้วนเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, หน้า 25) กล่าวว่า ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก และขั้นนำไปใช้

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation)

ในขั้นนี้ผู้สอนจะนำเสนอเนื้อหาใหม่แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนรับรู้และเข้าใจ ซึ่งเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ ผู้เรียนจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย รูปแบบภาษา การใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ ในการนำเสนอเนื้อหาใหม่ ผู้สอนควรนำเสนอในบริบท ซึ่งอาจจะนำเสนอเนื้อหาใหม่ในรูปแบบของบทสนทนาบทอ่าน ใ้รูปภาพประกอบใช้ของจริง

2. ขั้นฝึก (Practice)

ในขั้นนี้เป็นการให้ผู้เรียนได้นำความรู้ ความเข้าใจที่ได้จากการเรียนรู้ใหม่มาฝึกปฏิบัติ โดยใช้ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน การฝึกปฏิบัติจะเริ่มจากการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (controlled practice) ต่อจากนั้นก็ให้เป็นการฝึกแบบกึ่งควบคุม (semi-controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจำรูปแบบภาษาให้ได้ จึงเน้นความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก ในขณะเดียวกันก็ให้ผู้เรียนทำความเข้าใจความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นด้วย ในการฝึกจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่าก่อน จากนั้นจึงเป็นการอ่านหรือเขียน ในขณะที่ผู้เรียนฝึก ผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่

3. ขั้นนำไปใช้ (Production)

ในขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนถ่ายทอดสื่อสารสิ่งที่ได้เรียนและฝึกเป็นการนำภาษาไปใช้จริง โดยผ่านทักษะทางภาษาให้ผู้อื่นเข้าใจ เป็นการนำภาษาที่เรียนมานั้นไปสื่อสาร ผู้เรียนได้ลงใช้

ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558, หน้า 42) ได้สรุปขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนทางภาษา (Language Input) แก่ผู้เรียน ซึ่งจัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริง รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่กันไป

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบภาษาเพื่อจะสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารต่อไป หลังจากที่ได้รับรู้รูปแบบภาษาและสื่อความหมายในขั้นนำเสนอไปแล้ว ในขั้นนี้ควรเป็นการฝึกที่เน้นความหมาย (Meaningful drills) เนื่องจากผู้เรียนมีความจำเป็นในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย การฝึกเน้นความหมายมีหลายแบบ เช่น ฝึกการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information gap) การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) ฝึกด้วยการเล่นเกมที่มีการควบคุมการใช้ภาษา เป็นต้น

3. ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริง การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปมุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเองโดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น ส่วนผู้เรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติควรเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีความต้องการและมีจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองมากที่สุด อีกทั้งผู้เรียนควรจะได้ประเมินผลการสื่อสารของตนจากผลสะท้อนกลับของผู้ร่วมสื่อสารด้วย เพื่อให้การสื่อสารเหมือนจริงมากที่สุด

อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2555, หน้า 34) กล่าวว่า ขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มีดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ การที่จะให้ผู้เรียนผลิตภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารใด ๆ นั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับข้อมูลทางภาษาอย่างเพียงพอ จนผู้เรียนพร้อมที่จะผลิตภาษาชนิดนั้น ๆ ในการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมนี้ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เห็นหรือได้ยินรูปแบบของภาษาที่ต้องการให้ผู้เรียนผลิตก่อน

ให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ที่จะต้องใช้ และให้ผู้เรียนได้เห็นภาษาที่ต้องนำมาผลิตในบริบทในรูปข้อความและเป็นภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน คือ ภาษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่อยู่ในรูปประโยคเดียว ๆ ที่ไม่มีความต่อเนื่องกันและไม่ได้อยู่ในบริบท หรือถึงแม้จะเสนอในรูปของข้อความ แต่ไม่ได้มีเจตนาที่จะสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่จะเสนอรูปแบบของภาษาเสียมากกว่า การเสนอรูปแบบของภาษาในบริบทจะทำให้ผู้เรียนได้รับรู้ว่ารูปแบบของภาษานี้ใช้สื่อความหมายอะไร และมีวิธีการสื่ออย่างไร ผู้เรียนได้รับรู้ทั้งรูปแบบ (form) และความหมาย (meaning) ในเวลาเดียวกัน

ในการนำเสนอรูปแบบของภาษา อาจใช้บริบทของห้องเรียน ใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้นมาหรือใช้สารที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน จากนั้นผู้สอนจึงหาวิธีการตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้ เมื่อได้รู้ว่าผู้เรียนได้รับรู้รูปแบบของภาษานั้นแล้ว ผู้สอนจึงดึงเอารูปแบบที่ต้องการสอนมาให้ผู้เรียนดู หรืออธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจ หรืออาจจะให้ผู้เรียนเป็นผู้สรุปหารูปแบบเอง ซึ่งจะเป็นจุดที่ผู้เรียนได้รู้ว่ากำลังเรียนรู้เกี่ยวกับรูปแบบอะไรและจะใช้รูปแบบของภาษานั้นสื่อความหมายอะไรได้บ้าง

2. ขั้นฝึก เมื่อผู้เรียนได้รับรู้รูปแบบของภาษาและสื่อความหมายแล้ว ในขั้นต่อไป ผู้สอนจะฝึกให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบของภาษานั้น เพื่อที่จะได้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารต่อไป ในขั้นการฝึกนี้ควรเป็นการฝึกเน้นความหมาย (meaningful drills) ไม่ใช่การฝึกตามกรอบ (mechanical drills) การฝึกตามกรอบหมายถึงการฝึกที่ผู้เรียนไม่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาและเป็นการฝึกที่ผู้เรียนไม่มีเจตนาที่จะสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตามการฝึกตามกรอบอาจยังมีความจำเป็นในบางเรื่อง เช่น เมื่อต้องการให้ผู้เรียนออกเสียงให้ถูกต้องหรือให้จํารูปแบบประโยคให้ได้ แต่การฝึกแบบนี้ควรมีให้น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นจริง ๆ นอกนั้นการฝึกควรเป็นไปอย่างมีความหมาย คือ ให้ผู้เรียนมีความจำเป็นในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย การฝึกในวันนี้ผู้เรียนอาจยังไม่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาที่ต้องการมากนัก ทั้งนี้ เนื่องจากจุดมุ่งหมายในระดับนี้คือให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบของภาษาที่ต้องการให้ฝึกเสียก่อน

3. ขั้นใช้ การหลังจากฝึกจนแน่ใจว่าผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบความหมายและวิธีการใช้ภาษาแล้ว ผู้เรียนควรมีโอกาสได้นำสิ่งที่ตนได้ฝึกนี้มาใช้ในการสื่อความหมายจริง ด้วยการพูดหรือการเขียน ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ก่อนเรียน ในการสอนขั้นนี้ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำควรเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีความต้องการและมีจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองให้มากที่สุด และผู้เรียนควรประเมินประสิทธิผลในการสื่อสารด้วยตนเองได้จากผลย้อนกลับของผู้ร่วมสื่อสาร ทั้งนี้ เพื่อให้การสื่อสารมีความเหมือนจริงให้มากที่สุด

การสอนในขั้นนี้ใช้การนี้อาจทำได้ไม่ถนัดนักกับผู้เรียนในระดับต้น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้เรียนยังไม่มีความรู้ในภาษาอย่างเพียงพอที่จะนำภาษามาใช้อย่างเสรีได้ แต่การสอนในขั้นนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งกับผู้เรียนในระดับที่สูงขึ้น เนื่องจากจะทำให้ผู้เรียนเห็นว่าตนสามารถนำภาษาที่ได้เรียนมาใช้ในการสื่อความหมายได้ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เห็นประโยชน์ของการเรียน และนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียนมากขึ้น

นอกจากนี้ แสงระวี คอนแก้วบัว (2558, หน้า 132) กล่าวว่า ขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มีดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) มักเริ่มจากทักษะในการรับสาร คือ การฟังหรือการอ่าน โดยครูจะนำเสนอเนื้อหาซึ่งมีบริบท หรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย โดยใช้ภาพ การเล่าเรื่องให้ฟัง หรือการอ่านให้ฟัง เนื้อหาที่สอนนั้นควรมีทั้งคำศัพท์ และโครงสร้างที่เคยเรียนมาแล้ว และเนื้อหาที่จะนำเสนอใหม่แก่นักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เรียนได้ จากนั้นครูจะกระตุ้นการเรียนรู้ด้วยการใช้คำถามซึ่งไม่ได้เจาะจงรายละเอียดของเรื่องราวมากนักเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ และมีส่วนร่วมในชั้นเรียนแล้ว จึงนำเสนอคำศัพท์ใหม่ด้วยบัตรคำรูปภาพของจริง และนำเสนอโครงสร้างด้วยแถบประโยค

2. ขั้นการฝึก (Practice/Controlled Practice) ครูเป็นผู้นำการฝึก โดยเน้นความถูกต้องของเนื้อหาภาษาเป็นสำคัญเพื่อให้นักเรียนทำความเข้าใจความหมาย และวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ การฝึกในขั้นตอนนี้จะเป็นการฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่าง หรือการฝึกแบบควบคุมซึ่งครูต้องพยายามให้นักเรียนได้ฝึกอย่างทั่วถึงทั้งชั้น อาจให้ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก เป็นคู่หรือฝึกเดี่ยว แต่ต้องมีข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนได้ทราบว่าการออกเสียง ความเข้าใจการตอบคำถามของนักเรียนนั้นประสบความสำเร็จหรือไม่อย่างไร และต้องมีการปรับปรุงแก้ไขส่วนใดบ้าง ในขั้นนี้ครูอาจมีกิจกรรมช่วยฝึกความพร้อมอุปกรณ์การสอนเพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้มากที่สุด

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production / Free Practice) ครูสามารถทำได้โดยการกำหนดสถานการณ์ในการใช้ภาษาขึ้นใหม่แก่นักเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างอิสระ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ที่ได้จากการฝึกแบบควบคุมตามขั้นตอนที่ 2 มาประยุกต์ใช้ให้เหมือนกับลักษณะของการใช้ภาษาสื่อสารจริง ขั้นตอนนี้ถือว่าสำคัญมากเนื่องจากนักเรียนจะได้ใช้ความสามารถในการถ่ายโอนความรู้จากสิ่งที่ได้ศึกษามาแล้วสู่สิ่งที่ต้องการสื่อสาร ให้นักเรียนเกิดความต้องการหรืออยากที่จะสื่อสารเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองยังไม่ทราบ โดยมีทางเลือกที่จะสื่อสารด้วยเนื้อหา หรือรูปแบบภาษาที่พิจารณาแล้วว่ามีความเหมาะสม และในการฝึกภาษาต้องมีข้อมูลย้อนกลับให้นักเรียนได้ทราบผลการปฏิบัติหรือผลการเรียนรู้ของนักเรียนเอง

สรุปได้ว่า ขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ประโยชน์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, หน้า 26) กล่าวว่า ประโยชน์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มีดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนได้มีพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในทุกทักษะ
2. ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง
3. ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
4. เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน เนื่องจากการเรียนรู้แบบนี้ผู้เรียนต้องสนทนาโต้ตอบกันอยู่ตลอดเวลาทั้งเป็นคู่และเป็นกลุ่ม

สันทนา สุชาดารัตน์ (2557, หน้า 72) กล่าวว่า ประโยชน์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มีดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องจากได้ฝึกการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับภาษาที่ใช้จริง
2. ทำให้ห้องเรียนมีบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี เนื่องจากมีกิจกรรมและสื่อที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนได้ลงมือทำจริง
3. คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
4. ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนเนื่องจากทราบผลการประเมินการเรียน

แสงระวี คอนแก้วบัว (2558, หน้า 132) กล่าวว่า ประโยชน์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) มีดังต่อไปนี้

1. เป็นวิธีสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษา คือ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง
2. เป็นวิธีสอนที่เน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกใช้ความคิดและมีความกล้าในการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษา
3. ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันกับผู้อื่นเป็นคู่และเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัยและมีความรับผิดชอบ

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสม มีความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องจากได้ฝึกการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับภาษาที่ใช้จริง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันกับผู้อื่นเป็นคู่และเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัยและมีความรับผิดชอบ

จากการศึกษา การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) กล่าวได้ว่า เป็นการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในการสื่อสาร โดยใช้ภาษามีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด สามารถจัดกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม การแสดงตามบทบาท (role-play) การสัมภาษณ์ การเล่นเกม การใช้ช่องว่างข้อมูล การทำโครงการการแก้ปัญหา และการสำรวจ ล้วนเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสม มีความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องจากได้ฝึกการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับภาษาที่ใช้จริง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันกับผู้อื่นเป็นคู่และเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัยและมีความรับผิดชอบ โดยประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

สมบัติ การจนารักพงศ์ (2547, หน้า 5) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนร่วมมือและช่วยเหลือกัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4-5 คน โดยมีความสามารถที่แตกต่างกัน มาทำงานร่วมกันเพื่อเป้าหมายกลุ่มสมาชิก มีความสัมพันธ์กันในทางบวก มีปฏิสัมพันธ์ส่งเสริมซึ่งกันและกัน รับผิดชอบกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม ผลงานของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละคนคือความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของทุกคน

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552, หน้า 182) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันโดยทั่วไปมีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถในการเรียนที่ต่างกัน สมาชิกกลุ่มจะมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับการสอน และช่วยเพื่อนสมาชิกให้เกิดการเรียนรู้ด้วย มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน คือ เป้าหมายของกลุ่ม

สลาวิน (Slavin, 1987 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 182) และ จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1992 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 182) ให้ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ร่วมมือช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยมีการแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประกอบไปด้วย สมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน ทำงานร่วมกันเพื่อเป้าหมายกลุ่ม สมาชิกมีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตนและส่วนรวม มีการฝึกและใช้ทักษะการทำงานกลุ่มร่วมกัน ผลงานของกลุ่มจะขึ้นอยู่กับผลงานของสมาชิกแต่ละบุคคลในกลุ่ม สมาชิกต่างได้รับความสำเร็จร่วมกัน

ดวงกมล ลินเพ็ง (2553, หน้า 185) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มเรียนรู้ร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ อาศัยหลักพึ่งพากัน เพื่อความสำเร็จร่วมกันในการทำงาน มีปฏิสัมพันธ์กัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อมูล การเรียนรู้ต่าง ๆ ซึ่งเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคม รวมทั้งทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการทำงาน ทักษะการคิด และการแก้ปัญหา

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ (2553, หน้า 3) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หมายถึง การเรียนที่มีการจัดกลุ่มการทำงานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มพูนแรงจูงใจทางการเรียน การเรียนแบบร่วมมือไม่ใช่วิธีการจัดนักเรียนเข้ากลุ่มรวมกันแบบธรรมดา แต่เป็นการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน กล่าวคือ สมาชิกแต่ละคนในทีมจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ และสมาชิกทุกคนจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อที่จะช่วยเหลือและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในทีม ดังนั้น การจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มทำงานโดยทั่ว ๆ ไปจึงอาจไม่ใช่การเรียนรู้แบบร่วมมือ เนื่องจากมักพบว่านักเรียนที่เก่งเท่านั้นจะเป็นผู้จัดการให้เกิดผลงานในทีม สมาชิกคนอื่น ๆ อาจไม่มีโอกาสในการแสดงออกซึ่งการเรียนรู้

ศศิธร เวียงวะลัย (2556, หน้า 98) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หมายถึง การสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยเตรียมผู้เรียนให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะทางสังคม มีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน จนประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายร่วมกัน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีสุขภาพจิตที่ดี ซึ่งแนวทางการจัดการเรียนการสอนแบบนี้ ครูจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วย ผู้ที่มีความสามารถในการเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีเป้าหมายการทำงานร่วมกัน เพื่อบรรลุเป้าหมายนั้น สมาชิกแต่ละคนต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เป็นกำลังใจให้กันและกันและต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองพร้อม ๆ กับการดูแลเพื่อนทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จ

ของกลุ่มคือความสำเร็จของทุกคน (วิลสัน สุนทรโรจน์, 2553 อ้างถึงใน ศศิธร เวียงวะลัย, 2556, หน้า 98) ซึ่งจะมองประกอบพื้นฐานของการเรียนแบบร่วมมือ ประกอบด้วย การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันด้วยอรรถศาสตร์อันดี การมีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดในระหว่างการทำงานกลุ่ม การมีความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่ม ย่อยอย่างเหมาะสม และการมีกระบวนการในกลุ่มทำงาน การจัดการเรียนรู้แบบนี้จึงเหมาะสำหรับการเรียนการสอนในระดับสูงกว่าปฐมวัยขึ้นไปตั้งแต่ประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา

ทิสนา เขมมณี (2561, หน้า 98) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หมายถึง การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4-6 คน มีความสามารถที่แตกต่างกันออกไป สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เรียนรู้ร่วมกัน ตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเองและต่อกลุ่ม ปฏิบัติกิจกรรมจนบรรลุผลสำเร็จเพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม

ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

ทิสนา เขมมณี (2551 อ้างถึงใน ศศิธร เวียงวะลัย, 2556, หน้า 100) ได้อธิบายทฤษฎี หลักการ และแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ไว้ดังนี้

รูปแบบการเรียนการสอนของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือพัฒนาขึ้นโดยอาศัยหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือของจอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson and Johnson) ได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนควรร่วมมือกันในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขันกัน เนื่องจากการแข่งขันก่อให้เกิดสภาพการณ์ของการแพ้ชนะ ที่ต่างจากการร่วมมือกัน ซึ่งก่อให้เกิดสภาพการณ์ของการชนะ อันเป็นสภาพการณ์ที่ดีกว่าทั้งด้านจิตใจ และสติปัญญา หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการ ประกอบไปด้วย

1. การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพากัน (Positive interdependence) ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน และจะต้องพึ่งพากันเพื่อความสำเร็จร่วมกัน
2. การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน (Face to Face Interaction) เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นข้อมูล และการเรียนรู้ต่าง ๆ
3. การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม (Social Skills) โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะในการทำงานร่วมกัน
4. การเรียนรู้ร่วมกันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) ที่ใช้ในการทำงาน

5. การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มสามารถตรวจสอบและวัดประเมินได้ (Individual Accountability)

หากผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้แบบร่วมมือกัน นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางด้านเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้กว้างขวางขึ้นและลึกซึ้งขึ้น แล้วยังสามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคม และอารมณ์มากยิ่งขึ้นด้วย รวมทั้งมีโอกาสได้ฝึกฝนพัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอีกด้วย

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบผลสำเร็จได้นั้นสมาชิกแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่มโดยจะต้องช่วยเหลือ พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ในการทำงานร่วมกันสมาชิกต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ยอมรับและไว้วางใจกัน รวมทั้งมีการตรวจสอบผลงานของสมาชิกในกลุ่มเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน

วัตถุประสงค์ของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

สำหรับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) อากรณ์ ใจเที่ยง (2550, หน้า 121) ได้กล่าววว่า

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ได้ฝึกทักษะกระบวนการกลุ่ม ฝึกบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดค้นคว้า ทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทักษะการคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การตัดสินใจ การตั้งคำถาม-ตอบคำถาม การใช้ภาษา การพูด เป็นต้น
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางสังคม การอยู่ร่วมกับผู้อื่น การมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละการยอมรับซึ่งกันและกัน การไว้วางใจ การเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี

สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และฝึกทักษะกระบวนการกลุ่ม พัฒนาทักษะการคิดค้นคว้า ทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ฝึกทักษะทางสังคม การอยู่ร่วมกับผู้อื่น การมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละการยอมรับกันและกัน

ลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

อาโจส และจอยเนอร์ (Ajose and Joyner, 1990 อ้างถึงใน วัชรรา เล่าเรียนดี และคณะ 2560, หน้า 151) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ว่าเป็นวิธีสอนแบบร่วมมือกัน เรียนรู้เป็นกระบวนการ โดยนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันมารวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเดียวกัน โดยที่การเรียนรู้แบบร่วมมือกันจะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. การพึ่งพาอาศัยกัน

2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันอย่างใกล้ชิด
3. ความรับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่มต่อตนเองและต่อสมาชิกกลุ่ม
4. การใช้ทักษะทางสังคม (Social Skills)
5. การทักษะกระบวนการกลุ่ม (Group Process Skills)

จอห์นสัน จอห์นสัน และ โฮลูเบ็ค (Johnson, Johnson and Holubec, 1957 อ้างถึงใน วัชรรา เล่าเรียนดี และคณะ 2560, หน้า 152 กล่าวว่า ได้เสนอลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ไว้ ดังนี้

1. สมาชิกจะรับผิดชอบต่อกัน ช่วยกันปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ โดยมีเป้าหมายเดียวกัน มีการแบ่งปันแลกเปลี่ยนข้อมูลและสื่อวัสดุอุปกรณ์
2. สมาชิกกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์กัน ร่วมอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
3. สมาชิกกลุ่มทุกคนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่องาน แต่ละคนจะต้องร่วมกันทำงานเต็มความสามารถ
4. สมาชิกกลุ่มมีทักษะการทำงานกลุ่ม มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ครูต้องสอนและฝึกทักษะการทำงานให้แก่นักเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่มของนักเรียนด้วย

สรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เป็นกระบวนการที่นักเรียนที่มีความสามารถต่างกันมารวมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเดียวกัน โดยมีลักษณะการพึ่งพาอาศัยกัน การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันอย่างใกล้ชิด มีความรับผิดชอบต่อการทำงานกลุ่มต่อตนเองและต่อสมาชิกกลุ่ม ใช้ทักษะทางสังคม และการทักษะกระบวนการกลุ่ม

องค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

ทิสนา เขมมณี (2547 อ้างถึงใน ดวงกมล สิ้นเพ็ง 2551, หน้า 185) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีดังนี้

1. การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน
2. การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด
3. ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน
4. การใช้ทักษะ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย
5. การวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม

วัชรรา เล่าเรียนดี และคณะ (2560, หน้า 152) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีดังนี้

1. การพึ่งพาอาศัยกันและกันทางบวก (Positive Interdependent)

1.1 ครูต้องอธิบายวิธีการเรียนรู้และงานที่ให้นักเรียนปฏิบัติอย่างชัดเจน

1.2 ครูต้องแจ้งวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของกลุ่ม

1.3 ครูต้องพยายามทำให้นักเรียนเข้าใจและยอมรับว่าความพยายามของตนเองให้ผลดีต่อตนเองและต่อสมาชิกกลุ่มทุกคน การยอมรับและฟังพาทักษะทางบวก จะช่วยสร้างความผูกพันในภาระหน้าที่ต่อความสำเร็จของกลุ่มเช่นเดียวกับความสำเร็จของตนเอง ซึ่งเป็นหัวใจของการเรียนแบบร่วมมือ

2. การมีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่ม (Individual and Group Accountability)

2.1 สมาชิกกลุ่มทุกคนต้องมีความรับผิดชอบต่อผลสำเร็จของกลุ่มมีการร่วมมือร่วมใจกันปฏิบัติงานโดยไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน

2.2 สมาชิกกลุ่มต้องเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับเป้าหมายการทำงานกลุ่มรวมถึงความก้าวหน้าและความพยายามในการปฏิบัติงานซึ่งวัดผลได้ เพื่อให้ทราบว่าสมาชิกคนใดต้องการความช่วยเหลือ การสนับสนุนการกระตุ้นเสริมแรงเป็นพิเศษ เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานได้ประสบความสำเร็จ โดยที่ทุกคนต้องเข้มแข็งและพัฒนาขึ้น

3. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีและการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างบุคคลและระหว่างสมาชิกทุกคนในกลุ่ม (Interaction) เนื่องจากนักเรียนต้องปฏิบัติงานร่วมกันอย่างจริงจัง ทุกคนต้องยอมรับกันและกัน สนับสนุนช่วยเหลือกัน เพื่อให้ประสบผลสำเร็จในเป้าหมายเดียวกัน โดยแบ่งปันสื่อวัสดุอุปกรณ์ ช่วยเหลือ สนับสนุน กระตุ้นและชมเชยในความพยายามของกันและกัน การเรียนแบบร่วมมือกันเป็นระบบการให้การสนับสนุนทั้งด้านวิชาการและด้านตัวบุคคล จะเห็นได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน การช่วยเหลือ การสนับสนุนฟังพาทักษะกันจะปรากฏก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้ช่วยเหลือกันมีการยอมรับวิธีการแก้ปัญหา วิธีปฏิบัติร่วมอภิปราย การระดมความรู้ที่ได้เรียนมา มีการสอนหรืออภิปรายเพื่อเสริมความรู้และความเข้าใจให้แก่เพื่อนด้วยหรือเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม เป็นต้น

4. การสอนทักษะทางสังคม (Social Skills) ทักษะในการช่วยเหลือฟังพาทักษะกัน และทักษะการปฏิบัติงานกลุ่มเป็นสิ่งที่จำเป็น และเป็นเป้าหมายที่สำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเนื่องจากการเรียนแบบร่วมมือกันเป็นกิจกรรมที่ซับซ้อนละเอียดมากกว่าการเรียนแบบแข่งขันหรือเรียนด้วยตนเอง เนื่องจากนักเรียนจะต้องเรียนทั้งสาระความรู้ด้านวิชาการ (Task Work) เช่นเดียวกับทักษะทางด้านสังคม การปฏิบัติงานร่วมกันภายในกลุ่ม (Team Work) ดังนั้นสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะต้องรู้ เข้าใจ และมีความสามารถในการใช้ภาวะผู้นำอย่างมีประสิทธิภาพ การตัดสินใจ การสร้างความเชื่อถือ การสื่อความหมาย การจัดการแก้ไขข้อขัดแย้งในกลุ่ม

และการจูงใจให้ปฏิบัติในเรื่องต่าง ๆ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องสอนทักษะการทำงานเป็นกลุ่มหรือเป็นทีม ให้ผู้เรียนเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้องเช่นเดียวกับการให้ความรู้และทักษะทางวิชาการต่าง ๆ เนื่องจากการร่วมมือกับความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Johnson and Johnson, 1992)

5. กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) การปฏิบัติงานกลุ่มหรือกระบวนการกลุ่ม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญองค์ประกอบหนึ่งของการเรียนแบบร่วมมือกัน กระบวนการจะปรากฏเมื่อสมาชิกกลุ่มร่วมกันอภิปรายจนบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายกลุ่ม โดยที่สมาชิกกลุ่มทุกคน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนั้น กลุ่มจะต้องอภิปรายให้สมาชิกทุกคนได้เข้าใจการปฏิบัติงานอย่างไร ที่ช่วยและไม่ช่วยให้งานกลุ่มประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย และช่วยตัดสินใจว่าพฤติกรรมใดในกลุ่มที่ควรปฏิบัติต่อไป พฤติกรรมใดควรเปลี่ยนแปลง กระบวนการเรียนรู้จะเกิดอย่างต่อเนื่อง เป็นผลจากการวิเคราะห์อย่างละเอียดว่า สมาชิกปฏิบัติงานร่วมกันอย่างไร และประสิทธิภาพกลุ่มจะพัฒนายิ่งขึ้นอย่างไร

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ไม่เพียงแต่เป็นคุณลักษณะของการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันที่มีทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผล อีกทั้งยังมีจุดเน้นหรือเป้าหมายสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน คือ การพัฒนาทักษะทางสังคม การปฏิบัติงานกลุ่มที่ช่วยเหลือพึ่งพากันอย่างแท้จริง อันจะนำไปสู่ความสามัคคีกันที่สุดในที่สุด

ประเภทของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

ดวงกมล สิ้นเพ็ง (2551, หน้า 185) กล่าวว่า ประเภทของการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มี 3 ประเภท คือ

1. กลุ่มการเรียนแบบร่วมมืออย่างเป็นทางการ (formal cooperative learning groups) กลุ่มประเภทนี้ผู้สอนวางแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหลายชั่วโมง

2. กลุ่มการเรียนแบบร่วมมืออย่างไม่เป็นทางการ (informal cooperative learning groups) กลุ่มประเภทนี้ผู้สอนจัดการเรียนการสอนเฉพาะกิจเป็นครั้งคราว โดยสอดแทรกอยู่ในการสอนปกติ

3. กลุ่มการเรียนแบบร่วมมืออย่างถาวร (cooperative base group) กลุ่มประเภทนี้เป็นกลุ่มการเรียนรู้ที่สมาชิกกลุ่มมีประสบการณ์การทำงาน การเรียนรู้ร่วมกันมานานจนเกิดเป็นทักษะที่ชำนาญจึงมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้น และใช้รูปแบบนี้ในการทำงานเป็นประจำ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยผ่านกิจกรรมกลุ่มที่มีเทคนิคอย่างหลากหลาย ตั้งแต่จัดกลุ่มคิดเป็นคู่ ถึงกลุ่มที่มีสมาชิก 4-8 คน กลุ่มที่จะดำเนินกิจกรรมได้ดีคือ 4-6 คน และไม่ควรมากเกิน 8 คน การเรียนแบบร่วมมือเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคม

ทักษะการคิด การพูด การฟัง การโต้แย้งเพื่อหาข้อสรุปการปฏิสัมพันธ์ช่วยเหลือเกื้อกูลกันให้งานประสบความสำเร็จ เป็นกิจกรรมที่สามารถเปลี่ยนบุคลิกหรือนิสัยของผู้เรียนจากไม่กล้าพูด ไม่กล้าคิด ให้มีทักษะก้าวหน้าขึ้น ไม่เคยช่วยเหลือใครก็จะเรียนรู้ที่จะช่วยเหลือผู้อื่นมากขึ้น ได้ฝึกภาวะผู้นำ ฝึกการตัดสินใจ ผู้เรียนบางคนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ชอบอยู่คนเดียว ครูอาจเริ่มด้วยการให้จับกลุ่มคิดเป็นคู่หรือสองคนก่อนที่จะพัฒนาเป็นกลุ่มใหญ่ หรือก่อนที่จะให้พูดหน้าชั้นคนเดียวเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

สรุปได้ว่า ประเภทของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ ได้แก่ กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างเป็นทางการ กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างไม่เป็นทางการ และกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างถาวร

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

อรพรรณ พรสีมา (2540, หน้า 65-66 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 186) ได้อธิบายขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ไว้ดังนี้

1. ขั้นเตรียม กิจกรรมในขั้นเตรียมประกอบด้วย ผู้สอนแนะนำทักษะในการเรียนรู้ร่วมกัน และจัดกลุ่มเรียน แบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 4 คน ผู้สอนควรแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่ม บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม แจกวัสดุประสงค์ของบทเรียน และการทำกิจกรรมร่วมกัน การฝึกทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับกลุ่ม

2. ขั้นกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนที่เรียนรู้กันในกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นขั้นตอนที่สมาชิกในกลุ่มจะได้ร่วมกันรับผิดชอบต่อผลงานของกลุ่ม ในขั้นนี้ผู้สอนจะกำหนดให้ผู้เรียนใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการทำกิจกรรม

3. ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ ในขั้นนี้เป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนแล้วหรือยัง ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เป็นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคล ในบางกรณีผู้เรียนอาจต้องซ่อมเสริมสิ่งที่ยังขาดตกบกพร่อง ต่อจากนั้นจึงเป็นการทดสอบ

4. ขั้นสรุปบทเรียน และประเมินผลการทำงานกลุ่ม ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่ไม่เข้าใจ ผู้สอนควรอธิบายเพิ่มเติม ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่ม และพิจารณาว่าอะไรคือจุดเด่นของงาน อะไรคือสิ่งที่ยังต้องปรับปรุง

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543 อ้างถึงใน ศศิธร เวียงวะลัย, 2556, หน้า 106) ได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ไว้ดังนี้

ขั้นเตรียม กิจกรรมในขั้นเตรียมประกอบด้วยผู้สอนแนะนำทักษะในการเรียนรู้ร่วมกัน และจัดเป็นกลุ่มย่อย ๆ ประมาณ 2-6 คน ผู้สอนควรแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่มบทบาท

และหน้าที่ของสมาชิกกลุ่ม แจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียน และทำกิจกรรมร่วมกัน และการฝึกฝน ทักษะพื้นฐานจำเป็นสำหรับการทำกิจกรรมกลุ่ม

ขั้นสอน ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนแนะนำเนื้อหา แนะนำแหล่งข้อมูล และมอบหมายงานให้ ผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม

ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนเรียนร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยแต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นขั้นที่สมาชิกในกลุ่มจะได้ร่วมกันรับผิดชอบต่องานของกลุ่ม ในขั้นนี้ ผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น แบบ JIGSAW, TGT, STAD, TA, LT, NHT เป็นต้น ในการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง เทคนิคที่ใช้แต่ละครั้งจะต้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการเรียน แต่ละเรื่อง ในการเรียนครั้งหนึ่ง ๆ อาจจะต้องใช้เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือหลาย ๆ เทคนิค ประกอบกันเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการเรียน

ขั้นตรวจผลงานและทดสอบ ในขั้นนี้เป็นการตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ ครบถ้วนแล้วหรือยัง ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคล ในบางกรณีผู้เรียนอาจต้องซ่อมเสริมส่วนที่ยังขาดตกบกพร่องต่อจากนั้นเป็นการทดสอบความรู้

ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่คุณเรียนไม่เข้าใจผู้สอนควรอธิบายเพิ่มเติม ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันประเมินผลทำงานกลุ่ม และพิจารณาว่าอะไรคือจุดเด่นของงาน และอะไรคือสิ่งที่ต้องปรับปรุงต่อไป

ผลดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2544, หน้า 40) กล่าวว่า ผลดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียน แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เนื่องจากทุกคนร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ทุกคนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน
2. สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็นหรือลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน
3. เสริมให้ความช่วยเหลือกัน
4. ทุกคนระดมความคิดนำข้อมูลที่ได้นำมาพิจารณาร่วมกันเพื่อประเมินคำตอบที่เหมาะสมที่สุด เป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาก
5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม เช่น การอยู่ร่วมกันด้วยมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเข้าใจกัน และกัน อีกทั้งส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานกลุ่ม สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ให้สูงขึ้น

การเรียนรู้แบบร่วมมือได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายมาก นับตั้งแต่รายงานวิจัยเรื่องแรก ได้รับการตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1898 ปัจจุบันมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเป็นงานวิจัยเชิงทดลองประมาณ 600 เรื่อง และงานวิจัยเชิงทฤษฎีความสัมพันธ์ประมาณ 100 เรื่อง ผลจากการวิจัยทั้งหลายดังกล่าว พบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลดีต่อผู้เรียนตรงกันในด้านต่าง ๆ ดังนี้ จอห์นสัน จอห์นสัน และ โฮลูเบ็ค (Johnson, Johnson and Holubec, 1994 อ้างถึงใน ทิศนา แจมณี 2561, หน้า 101)

1. มีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายมากขึ้น (greater efforts to achieve) การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีผลงานมากขึ้น การเรียนรู้มีความคงทนมากขึ้น (long-term retention) มีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ ใช้เหตุผลดีขึ้น และคิดอย่างมีวิจารณญาณมากขึ้น

2. มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนดีขึ้น (more positive relationships among students) การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีน้ำใจนักกีฬามากขึ้น ใส่ใจในผู้อื่นมากขึ้น เห็นคุณค่าของความแตกต่าง ความหลากหลาย การประสานสัมพันธ์และการรวมกลุ่ม

3. มีสุขภาพจิตดีขึ้น (greater psychological health) การเรียนรู้แบบร่วมมือ ช่วยให้ผู้เรียนมีสุขภาพจิตดีขึ้น มีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและความสามารถในการเผชิญกับความเครียดและความผันแปรต่าง ๆ

การประยุกต์ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ในการจัดการเรียนรู้
ศศิธร เวียงวะลัย (2556, หน้า 111) กล่าวว่า ผู้สอนสามารถนำหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนของตน โดยการพยายามจัดกลุ่มการเรียนรู้ให้ครอบคลุมประกอบ การวางแผนบทเรียนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบร่วมมือมีประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. ด้านการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายของบทเรียนทั้งด้านความรู้และทักษะกระบวนการต่าง ๆ

1.2 กำหนดขนาดของกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน เป็นขนาดที่เหมาะสมที่สุด

1.3 กำหนดองค์ประกอบของกลุ่มการจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มอาจเลือกตามความเหมาะสม หรือจากการสุ่มสมาชิกละกันในด้านต่าง ๆ

1.4 กำหนดบทบาทของสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และมีส่วนร่วมในการทำงานกันอย่างทั่วถึง ผู้สอนมอบหมายหน้าที่ในการทำงานให้ทุกคน และบทบาทอันนั้นจะต้องเป็นงานที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่ม

1.5 จัดสถานที่ให้เหมาะสมในการทำงานให้เอื้อต่อการทำงานของกลุ่ม

1.6 จัดสาระ วัสดุ วิเคราะห์งานที่จะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และจัดแบ่งกลุ่ม
ในลักษณะที่ผู้เรียนแต่ละคนมีส่วนในการช่วยกลุ่ม

2. ด้านการสอน ผู้สอนควรมีการเตรียมกลุ่มเพื่อการเรียนรู้ร่วมกัน ดังนี้

2.1 อธิบายชี้แจงเกี่ยวกับงานของกลุ่มถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียนเหตุผล
ในการดำเนินงานต่าง ๆ และขั้นตอนในการทำงานกลุ่ม

2.2 อธิบายเกณฑ์การประเมินผลผู้เรียนจะต้องเข้าใจตรงกันว่า ความสำเร็จอยู่ตรงไหน
งานที่คาดหวังมีลักษณะอย่างไร เกณฑ์ที่ใช้วัดความสำเร็จของงานคืออะไร

2.3 อธิบายถึงความสำคัญและวิธีการพึ่งพาเกื้อกูลกัน อธิบายกฎกติกา บทบาท หน้าที่
ระบบการให้รางวัล คือประโยชน์ที่กลุ่มจะได้รับในการเรียนรู้ร่วมกัน

2.4 อธิบายวิธีการช่วยเหลือกันระหว่างกลุ่ม

2.5 อธิบายความสำคัญและวิธีในการตรวจสอบความรับผิดชอบหน้าที่ที่ตนเองได้รับ

2.6 ชี้แจงพฤติกรรมที่คาดหวังว่าต้องการให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างไร

3. ด้านการควบคุม กำกับ และช่วยเหลือกลุ่ม

3.1 ดูแลให้สมาชิกกลุ่มมีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด

3.2 สังเกตการทำงานร่วมกันของกลุ่ม สังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของสมาชิกให้ข้อมูล
ป้อนกลับให้แรงเสริม และบันทึกข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของกลุ่ม

3.3 เข้าไปช่วยเหลือกลุ่มตามความเหมาะสม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการทำงาน

3.4 สรุปการเรียนรู้ เพื่อช่วยในการเรียนรู้ให้ชัดเจนขึ้น

4. ด้านการประเมินผลและวิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้

4.1 ด้านการประเมินผล ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ
โดยใช้วิธีที่หลากหลายและควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมิน

4.2 วิเคราะห์กระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนควรจัดให้ผู้เรียนวิเคราะห์การทำงานของกลุ่ม
และพฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงส่วนบกพร่องของกลุ่ม

สรุปได้ว่า ผู้สอนสามารถนำหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้ในการจัดการเรียน
การสอน โดยการจัดกลุ่มการเรียนรู้ให้ครบองค์ประกอบ มีการวางแผนบทเรียนและการจัดกิจกรรม
การเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบร่วมมือทั้งในด้านการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียน
การสอน ด้านการสอน ด้านการควบคุม กำกับ และช่วยเหลือกลุ่ม ด้านการประเมินผลและวิเคราะห์
กระบวนการเรียนรู้ เป็นต้น

รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบต่อภาพ (Jigsaw)

เทคนิคการเรียนรู้แบบต่อภาพ เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยที่ผู้เรียนแต่ละบุคคล ต้องไปศึกษาค้นคว้าในส่วนที่ได้รับมอบหมาย แล้วนำกลับมาสอนให้แก่สมาชิกกลุ่มได้เรียนรู้ภาพรวมทั้งหมด (วรรณทิพา รอดแรงกล้า, 2540, หน้า 103 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 188) และชนาธิป พรกุล (2543, หน้า 40 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 188) ให้ความหมายการเรียนรู้แบบต่อภาพว่า หมายถึง วิธีที่ให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหาโดยจัดเป็นกลุ่มย่อย ผู้เรียนทุกคนได้เนื้อหาคนละ 1 ชิ้น และนำมารวมกันเพื่อเป็นบทเรียนที่สมบูรณ์เหมือนกับการเล่นต่อภาพ

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552, หน้า 188) การเรียนรู้แบบต่อภาพเป็นเทคนิคหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning theory) เน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเหมือนกับการอยู่ร่วมกันในสังคมหนึ่ง ซึ่งการทำงานแบบร่วมมือจะสร้าง สัมพันธภาพอันดีต่อกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และการเรียนรู้แบบต่อภาพนี้ยังมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา (Cognitive theory) ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกัน ร่วมกันคิด แก้ปัญหา ได้ลงมือกระทำ ค้นหาความรู้ด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจที่ชัดเจน และสร้างผลงานเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้แบบ CIRC

CIRC (Cooperative Integrated Reading and composition) เป็นเทคนิคแบบร่วมมือที่แบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถ ในกลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน กิจกรรมมีการฝึกเป็นทีม ฝึกเป็นรายบุคคล มีการประเมินผลโดยเพื่อน การฝึกเพิ่มเติม และการทดสอบ มีการจัดระบบการให้รางวัลแก่ทีมที่ทำกิจกรรมบรรลุเป้าหมายโดยการประเมินผล การเรียนของสมาชิกทุกคนในทีม มีการเพิ่มโอกาสและเวลาการฝึกการอ่าน การเขียนมากขึ้น (Slavin, 1987 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 191)

(Slavin, 1995, หน้า 104-110 อ้างถึงใน ทิสนา เขมมณี 2561, หน้า 270) กล่าวว่า รูปแบบ CIRC หรือ “Cooperative Integrated Reading And Composition” เป็นรูปแบบการเรียนรู้การสอนแบบร่วมมือที่ใช้ในการสอนอ่านและเขียน โดยเฉพาะ รูปแบบนี้ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการบูรณาการภาษากับการเรียนรู้

CIRC เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับสอนการอ่านเขียนและศิลปะทางภาษาซึ่งพัฒนาโดยสลาวิน และสติเว่นส์ คณะอาจารย์มหาวิทยาลัย Johns Hopkins สหรัฐอเมริกา

ในปี ค.ศ. 1986 โดยเริ่มจากปัญหาการสอนเกี่ยวกับการอ่าน ด้วยวิธีจัดกลุ่มการอ่านที่ใช้อยู่ดั้งเดิมพบว่านักเรียนบางคนใช้เวลากับการเรียนไม่เต็มที่ขณะเข้ากลุ่มการเรียนภาษาแบบเดิม นักเรียนมีโอกาสฝึกการอ่านแบบออกเสียงน้อย นักเรียนขาดทักษะการอ่านจับประเด็น การพัฒนาทักษะการเขียนของการเรียนแบบดั้งเดิมจะแยกเรียนส่วนกันกับทักษะทางภาษาด้านอื่น ๆ นักเรียนฝึกการเขียนค่อนข้างน้อย CIRC เสนอวิธีเรียนแบบความร่วมมือ ด้วยการแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถจัดระบบการให้รางวัลหรือยกย่องทีมที่ทำกิจกรรมบรรลุเป้าหมายจากการประเมินผลการเรียนของสมาชิกในทีมทุกคน เพิ่มโอกาสและระยะเวลาของการฝึกอ่านออกเสียง ฝึกการเขียนมากขึ้นด้วย การจัดการเรียนแบบบูรณาการกับการเรียนทักษะทางภาษาอื่น ๆ ผู้เรียนที่อยู่ในทีมเดียวกันมีส่วนช่วยสนับสนุนช่วยตรวจสอบแนะนำเพื่อให้สมาชิกทุกคนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับการอ่านนักเรียนจะได้รับการสอนภายในกลุ่มการอ่าน หลังจากนั้นให้แยกออกเป็นทีม เพื่อทำงานตามกิจกรรมตามแบบร่วมมือ โดยจับคู่กันอ่านการทำนายเรื่องที่อ่านสรุปเรื่องที่อ่านให้เพื่อนอีกคนหนึ่งฟัง ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน ฝึกสะกดคำ และฝึกการทำงานเป็นทีมให้นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน และฝึกทักษะอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน (Slavin et al., 1987 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 191)

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนแบบ TAI

TAI (Team Assisted Individualization) เป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้ที่ผสมผสานระหว่างการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative learning) และการสอนรายบุคคล (Individualized Instruction) เข้าด้วยกัน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้ลักษณะการเรียนเป็นกลุ่ม ให้นักเรียนในกลุ่มทำการศึกษาและเรียนรู้ร่วมกันช่วยกันดำเนินการเรียนการสอนตรวจสอบร่วมกัน มีการร่วมมือช่วยเหลือกันเพื่อบรรลุเป้าหมายของการเรียน โดยผู้สอนจะความเป็นอิสระแก่นักเรียนที่จะหาความรู้จากเพื่อนในกลุ่ม (Slavin, 1990, หน้า 83 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 204)

จากการศึกษา พบว่าการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative learning) กับการสอนรายบุคคล (Individualized instruction) จะก่อให้เกิดความช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ มีการสนับสนุนซึ่งกันและกันเพื่อผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น และโอนการจัดการ เช่น การตรวจคำตอบการบันทึกคะแนน ให้นักเรียนทำงานของครูจึงลดลง ครูจะมีเวลาสนใจนักเรียนเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลมากขึ้นซึ่งวิธีการใหม่ที่เกิดขึ้นนี้เรียกว่า TAI ซึ่งมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อนำเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative learning) ไปใช้ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของการสอนรายบุคคล

2. เพื่อคาดหวังว่าจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจ และกระตุ้นให้เกิดความช่วยเหลือกันในกลุ่ม ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน และส่งเสริมการเรียนรู้สนองความแตกต่างของแต่ละบุคคล โดยการเตรียมบทเรียนและสื่อที่เหมาะสมกับระดับทักษะและความสามารถของนักเรียน

3. เพื่อสนับสนุนให้เกิดความสัมพันธ์ในกลุ่ม โดยใช้แบบฝึกทักษะเป็นสื่อ

4. เพื่อแก้ปัญหาเด็กเรียนอ่อนที่ทำให้ครูสอนบทเรียน ได้ช้า และแก้ปัญหาเด็กเก่ง และเด็กปานกลางที่ไม่ยอมรับเด็กอ่อนด้วย

การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนแบบทีมแข่งขัน (TGT)

การเรียนแบบทีมแข่งขัน (Team games tournament: TGT) เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียน การสอนที่ให้ผู้เรียนได้รวมกลุ่ม เพื่อทำงานร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สมาชิกในแต่ละทีม จะประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน คือ ความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ มารวมกลุ่มกันในอัตราส่วน 1:2:1 ซึ่งสมาชิกของทีมจะได้แข่งขันกันในเกมเชิงวิชาการ โดยความสำเร็จของทีมจะขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ (Slavin, 1987, หน้า 23-26 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 208)

กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ แอล.ที (LT)

วัชร่า เล่าเรียนดี และคณะ (2560, หน้า 170) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน เทคนิคร่วมมือกันเรียน (Learning Together Technique: LT) เป็นเทคนิคการร่วมมือกันเรียนอีก เทคนิคหนึ่งซึ่งมีการจัดกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้เช่นเดียวกับเทคนิคอื่น ๆ แตกต่างกันที่การรวม คณะสนทนาของทุกคนในกลุ่มและเฉลี่ยเป็นผลงานกลุ่ม ซึ่งถ้าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์กำหนด คือ 90% กลุ่มนั้นจัดเป็นกลุ่มยอดเยี่ยมซึ่งจะได้รับรางวัล

กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ จี.ไอ. (G.I)

วัชร่า เล่าเรียนดี และคณะ (2560, หน้า 167) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือกัน เทคนิค กลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ (Group Investigation) เป็นการศึกษาหาความรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ร่วมมือกันเรียนรู้ จัดเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกันอีกรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างกันจากเทคนิค STAD, TGT, TAI หรือ NHT ซึ่งเป็นแนวคิดที่นำเสนอโดยชาเรนและชาเรน (Sharan and Sharan, 1987) เทคนิค GI หรือเทคนิคการศึกษาหาความรู้แบบกลุ่มจะไม่มุ่งเน้นการพัฒนาด้านความรู้ และทักษะต่าง ๆ แต่จะมุ่งเน้นให้นักเรียนศึกษาหาความรู้เป็นกลุ่มโดยละเอียดลึกซึ้งจากเรื่องที่ ตนเองสนใจเป็นหลัก ดังนั้น การเรียนรู้โดยเทคนิค GI นักเรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการ และวิธีการแสวงหาความรู้ และข้อเท็จจริงต่าง ๆ

การสร้างสรรคของนักเรียนจากการศึกษาความรู้แบบกลุ่ม (GI) ขึ้นอยู่กับทักษะ

ในการทำงานกลุ่มและกระบวนการกลุ่มของสมาชิกในกลุ่ม เนื่องจากเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแบบอื่น ๆ สารความรู้และทักษะที่เกิดขึ้นกับนักเรียนถูกกำหนดโดยครูกิจกรรมการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่กำหนดหรือที่คาดหวังไว้งานที่กำหนดให้กลุ่มก็ต้องใช้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่มในทางตรงกันข้าม ในการเรียนรู้แบบ GI ผลสำเร็จจะขึ้นอยู่กับนักเรียนว่านักเรียนแต่ละคนรับฟังยอมรับกันและกันสนับสนุนงานที่ทำร่วมกันอย่างไร ให้ความสำคัญกับการช่วยเหลือร่วมมือกันทุกคนหรือไม่ เนื่องจากงานกลุ่มเป็นงานที่ละเอียดซับซ้อน ต้องทำงานร่วมกันหลายคน ดังนั้น เทคนิคการร่วมศึกษาหาความรู้แบบ GI จะประสบผลสำเร็จสูงสุด เมื่อนักเรียนในกลุ่มได้มีการฝึกการทำงานร่วมกันเป็นทีม แสดงออกซึ่งความสามารถและความพึงพอใจที่จะทำงานเป็นกลุ่ม การพัฒนาทักษะกระบวนการกลุ่มให้เข้มแข็งเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของการวางแผนผลลัพธ์ที่ต้องการภายในกลุ่มร่วมศึกษาความรู้แบบ GI จะประกอบด้วยทีมงานที่ตั้งขึ้นจากความสนใจของแต่ละคน

ในการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ในแบบกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ (Group Investigation) การจัดทีมเพื่อร่วมกันเรียนรู้จะประกอบด้วยสมาชิก 4-5 คน คณะความสามารถแต่จัดทีมตามเรื่องที่น่าสนใจเดียวกัน ครูจะต้องคอยเป็นผู้ประสานงาน ดูแล การปฏิบัติงานกลุ่มภายในห้องเรียนตลอดเวลาช่วยในการกำหนดเรื่องย่อย ๆ ที่จะศึกษาให้กับนักเรียน ดูแลการนำเสนอผลงาน การร่วมให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้ฟัง ตลอดจนการแบ่งงานแบ่งหน้าที่กันในแต่ละทีม ช่วยให้มีการเชื่อมโยงระหว่างเรื่องย่อย ๆ กับเรื่องใหญ่ที่ทุกคนสนใจจะศึกษาที่สำคัญต้องประเมินผลการเรียนรู้ทั้งด้านความรู้ การทำงานเป็นกลุ่ม ความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ของตน และหน้าที่ของตนที่มีต่อกลุ่ม กล่าวได้ว่า วิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning) ทุกเทคนิคไม่เพียงแต่เป็นนวัตกรรม ด้านการสอนด้วยตัวของมันเอง แต่ยังเป็นการช่วยหรือเครื่องช่วยสำหรับครูที่ต้องการมีการเปลี่ยนแปลงในด้านหลักการสอนให้สอดคล้องเหมาะสมกับเป้าหมายและนโยบายด้านการศึกษาในปัจจุบันอีกด้วย

กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบคอมเพล็กซ์ (Complex Instruction)

ทิสนา แจมมณี (2561, หน้า 271) ได้กล่าวกระบวนดังกล่าวไว้ดังนี้

รูปแบบนี้พัฒนาขึ้นโดย เอลิซาเบธ โคเฮนและคณะ (Elizabeth Cohen) เป็นรูปแบบที่คล้ายคลึงกับรูปแบบ จี.ไอ. เพียงแต่จะเน้นการสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มมากกว่าการทำเป็นรายบุคคล นอกจากนั้นงานที่ให้มีลักษณะของการประสานสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะหลายประเภท และเน้นการให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยการจัดงานให้เหมาะสมกับความสามารถและความถนัดของผู้เรียนแต่ละคน ดังนั้น ครูจึงจำเป็นต้องค้นหาความสามารถเฉพาะทางของผู้เรียนที่อ่อน โคอเฮน เชื่อว่า หากผู้เรียนได้รับรู้ว่าตนมีความถนัดในด้านใด จะช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองในด้านอื่น ๆ ด้วย รูปแบบนี้จะไม่มีการใช้กลไกของการให้รางวัล

เนื่องจากเป็นรูปแบบที่ได้ออกแบบให้งานที่แต่ละบุคคลสามารถสนองตอบความสนใจของผู้เรียนและสามารถจูงใจผู้เรียนแต่ละคนอยู่แล้ว

สรุปได้ว่า การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning Methods) เป็นการจัดการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4-6 คน ความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เรียนรู้ร่วมกัน ตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเอง และต่อกลุ่ม ปฏิบัติกิจกรรมจนบรรลุผลสำเร็จเพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม โดยองค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือ ไม่เพียงแต่เป็นคุณลักษณะของการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันที่มีทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผล อีกทั้งยังมีจุดเน้นหรือเป้าหมายสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน คือ การพัฒนาทักษะทางสังคม การปฏิบัติงานกลุ่มที่ช่วยเหลือพึ่งพากันอย่างแท้จริง อันจะนำไปสู่ความสามัคคีกันที่สุดในที่สุด

การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division)

ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division)

สลาวิน (Slavin, 1995, p. 2-7) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) หมายถึง วิธีสอนที่สามารถนำไปประยุกต์ได้หลากหลายวิชา และในหลายระดับชั้น โดยแบ่งนักเรียน กลุ่มละ 4 คน ที่มีความสามารถที่แตกต่างกันออกไป เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน จะต้องเรียนและรับผิดชอบร่วมกัน จะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อในกลุ่มทุกคนนั้นประสบความสำเร็จบรรลุเป้าหมายไปด้วยกัน

กุนทรี เพ็ชรทวีพรเดช และคณะ (2550, หน้า 95) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) หมายถึง การเรียนการสอนที่ผู้สอนต้องการให้ความรู้ใหม่แก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนได้รับความรู้แล้วจะร่วมกันทบทวนความรู้ให้แก่กันและกัน มีการทดสอบรายบุคคล คะแนนที่ได้จะรวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2552, หน้า 197) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) หมายถึง การสอนผู้เรียนเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4-5 คน เน้นให้มีการแบ่งงานกันทำช่วยเหลือกัน ร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย ในกลุ่มจะประกอบด้วย ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกัน ในขณะที่เรียนสมาชิกในกลุ่มสามารถช่วยเหลือกัน แต่เมื่อจบบทเรียนจะทดสอบเป็นรายบุคคลแล้วนำคะแนนมาเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม มีการประกาศคะแนน

ของกลุ่ม กลุ่มใดมีคะแนนเฉลี่ยถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้จะได้รับรางวัล และเมื่อเรียนครบ 5-6 สัปดาห์แล้ว ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนกลุ่มได้

วัชรวิภา เถาเรียนดี และคณะ (2560, หน้า 158) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการจัดกลุ่ม ผู้เรียนที่มีสมาชิกกลุ่มละ 4-6 คน โดยลดความสามารถทางการเรียนและเพศ โดยที่ครูจะทำการสอนหรือเสนอเนื้อหาสาระของบทเรียนแก่นักเรียนทั้งชั้น หลังจากนั้นมอบหมายให้แต่ละกลุ่มทำงานตามที่กำหนดตามวัตถุประสงค์ในแผนการสอน เมื่อสมาชิกกลุ่มช่วยกันปฏิบัติ และทำแบบฝึกหัด ทบทวนเนื้อหาตามที่ได้รับมอบหมายเรียบร้อยแล้ว ครูจะให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบประมาณ 15-20 นาที คะแนนที่ได้จากการทดสอบจะถูกแปลงเป็นคะแนนของกลุ่มของแต่ละกลุ่ม ซึ่งเรียกว่า “กลุ่มสัมฤทธิ์ (Achievement Division)”

ทิศนา เขมมณี (2561, หน้า 266-267) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) หมายถึง การจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มโดยลดความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) กลุ่มละ 4 คน เพื่อศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกัน หลังจากนั้นผู้เรียนจะต้องทำแบบทดสอบ ซึ่งเป็นการทดสอบรวบรวมยอดและนำคะแนนของตนไปหาคะแนนพัฒนาการ นำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนพัฒนาการของกลุ่มสูงสุด กลุ่มนั้นได้รับรางวัล

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553, อ้างถึงใน ศศิธร เวียงวะลัย 2556, หน้า 136) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) หมายถึง การจัด การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยช่วยงานกลุ่ม เป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนสอนที่ให้นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาและความสามารถที่แตกต่างกัน มาทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยครูเป็นผู้กำหนดบทเรียนและงานกลุ่ม แล้วให้กลุ่มทำงานตามที่ครูกำหนด ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่เวลาสอบต่างคนต่างสอบ หลังจากนั้นนำคะแนนของแต่ละคนมาคิดเป็นคะแนนกลุ่ม แล้วประกาศให้ทราบคะแนน

สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่แบ่งกลุ่มผู้เรียน กลุ่มละ 4-5 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบย่อย เป็นรายบุคคล นำคะแนนในสมาชิกรวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม

องค์ประกอบสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division)

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2553, หน้า 171) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของ

การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) ดังนี้

1. นำเสนอเนื้อหา ผู้สอนทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว และนำเสนอเนื้อหาสาระหรือความคิดรวบยอดใหม่
2. การทำงานเป็นทีมหรือกลุ่ม ผู้สอนจัดผู้เรียนที่มีความสามารถคล้ายกัน และชี้แจงให้ผู้เรียนทราบถึงบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มที่จะต้องช่วยกัน ร่วมกันเรียนรู้ เนื่องจากผลการเรียนของสมาชิกแต่ละคนส่งผลต่อผลรวมของกลุ่ม
3. การทดสอบย่อยสมาชิก ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบย่อยเป็นรายบุคคล
4. การพัฒนาการของผู้เรียน เป็นคะแนนการพัฒนาหรือความก้าวหน้าของสมาชิกแต่ละคน โดยผู้สอนและผู้เรียนร่วมการกำหนดคะแนนการพัฒนาเป็นเกณฑ์ขึ้นมา
5. การรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม เป็นการประกาศผลงานของทีมเพื่อรับรองและยกย่องชมเชยในรูปแบบต่าง ๆ

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีอยู่ 5 ประการคือ การนำเสนอเนื้อหา การทำงานเป็นทีมหรือกลุ่ม การทดสอบย่อย การพัฒนาการของผู้เรียน และการรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม

หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division)

ทิสนา เขมมณี (2548, อ้างถึงใน ศศิธร เวียงวะลัย, 2556, หน้า 135) กล่าวว่า หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ครบวงจร ผู้เรียนเรียนรู้ได้โดยการลงมือปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง การเรียนวิธีนี้แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มละ 4-5 คน เน้นให้มีการแบ่งงานกันทำ ช่วยเหลือกัน ร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย ในกลุ่มหนึ่งจะไปประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งในการจัดแบ่งกลุ่มอาจพิจารณาจากผลการเรียนหรือคะแนนการสอบในภาคเรียนที่ผ่านมา ในขณะที่เรียนสมาชิกในกลุ่มสามารถช่วยเหลือกันในการทำงานในเนื้อหานั้น ๆ แต่ในการทดสอบจะเป็นการทดสอบรายบุคคลช่วยเหลือกันไม่ได้ คะแนนการสอบของสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจะนำมาเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม มีการประกาศคะแนนของกลุ่ม และถ้ากลุ่มใดมีคะแนนเฉลี่ยถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ก็จะมีรางวัลให้ และเมื่อเรียนครบ 5-6 สัปดาห์แล้ว ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนกลุ่มได้ การเรียนตามวิธี STAD จึงเป็นการเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิด และเหตุผลซึ่งกันและกัน ได้เรียนรู้สภาพอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของคนในกลุ่ม เพื่อเป็นแนวคิด ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล โดยมุ่งเน้นผลประโยชน์และความสำเร็จของกลุ่มในการเรียน

แบบนี้ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงมี 3 ประการคือ

- 1.1 รางวัลของกลุ่ม ซึ่งได้รับเมื่อกลุ่มทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้
- 1.2 ผลความรับผิดชอบรายบุคคล หมายถึง ความสำเร็จของกลุ่มนั้นจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่สมาชิกทุกคนเข้าใจเนื้อหา นั่น ๆ ดังนั้น สมาชิกทุกคนจะต้องช่วยกันอธิบายให้เข้าใจ เนื่องจากเมื่อมีการทดสอบสมาชิกจะต้องทำด้วยตนเองเป็นรายบุคคลโดยไม่มีผู้ช่วยเหลือ
- 1.3 โอกาสความสำเร็จที่เท่าเทียมกัน หมายถึง สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีโอกาสจะทำได้ดีที่สุดและประสบความสำเร็จอย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้น การทำงานร่วมกันมาจะช่วยพัฒนาสมาชิกและการช่วยเหลือของสมาชิกทุกคนจึงเป็นสิ่งมีค่า

สรุปได้ว่า หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) เป็นรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้โดยการลงมือปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง การเรียนวิธีนี้แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มละ 4-5 คน เน้นให้มีการแบ่งงานกันทำช่วยเหลือกัน ในกลุ่มหนึ่ง ๆ ประกอบด้วย ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน แต่ในการทดสอบรายบุคคลช่วยเหลือกันไม่ได้ คะแนนการสอบของสมาชิกนำมาเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม และถ้ากลุ่มใดมีคะแนนเฉลี่ยถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ก็จะมีรางวัลให้ด้วย ดังนั้น จึงนับได้ว่าเป็นการเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิด เหตุผลซึ่งกันและกัน ได้เรียนรู้ความรู้สึกร่วมกันของคนในกลุ่ม เป็นแนวคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล โดยมุ่งเน้นผลประโยชน์และความสำเร็จของกลุ่ม

รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division)

ศศิธร เวียงวะลัย (2556, หน้า 140) กล่าวว่า คำว่า “STAD” เป็นตัวย่อของ “Student Teams-Achievement Division” ซึ่งมีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) ดังต่อไปนี้

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม โดยคะแนนความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน และเรียกกลุ่มนี้ว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home group)
2. สมาชิกในกลุ่มจะได้รับเนื้อหาสาระ หลังจากนั้นศึกษาเนื้อหาสาระนั้นร่วมกัน ซึ่งผู้เรียนต้องทำแบบทดสอบและเก็บคะแนนของตนเองไว้
3. ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็นการทดสอบรวบยอดและนำคะแนนของตนไปหาคะแนนพัฒนาการ ซึ่งหาได้ดังนี้
 - 3.1 คะแนนพื้นฐาน ได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบย่อยหลาย ๆ ครั้ง ที่ผู้เรียนแต่ละคนทำได้
 - 3.2 คะแนนที่ได้ได้จากการนำคะแนนทดสอบครั้งสุดท้ายลบคะแนนพื้นฐาน

3.3 คะแนนพัฒนาการถ้าคะแนนที่ได้คือ

-11 ขึ้นไป คะแนนพัฒนาการ = 0

-1 ถึง -10 คะแนนพัฒนาการ = 10

+1 ถึง 10 คะแนนพัฒนาการ = 20

+ 11 ขึ้นไป คะแนนพัฒนาการ = 30

3.4 สมาชิกในกลุ่มบ้านของเรานำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกัน เป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้สูงสุดกลุ่มนั้นได้รางวัล

สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) คือ จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราได้รับเนื้อหาสาระ หลังจากนั้นศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกัน ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ และนำคะแนนของตนไปหาคะแนนพัฒนาการ

ความสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division)

สลาวิน (Slavin, 1995, อ้างถึงใน ศศิธร เวียงวะลัย, 2556, หน้า 136) กล่าวว่า ความสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมด้วยช่วยงานกลุ่ม (STAD) นี้สามารถใช้ได้กับทุกวิชาตั้งแต่คณิตศาสตร์ไปจนถึงศิลปภาษา และใช้ได้กับระดับการศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาไปจนถึงมหาวิทยาลัย เหมาะกับรายวิชาที่มีการวางจุดประสงค์ไว้อย่างแน่ชัด โดยมีคำตอบที่ตายตัว เช่น คณิตศาสตร์ วิชาคำนวณต่าง ๆ การใช้ภาษา และภูมิศาสตร์ เป็นต้น โดยจุดประสงค์หลักของการใช้วิธีนี้ก็เพื่อที่จะจูงใจผู้เรียนให้กระตือรือร้น กล้าแสดงออก และช่วยเหลือกันในการทำความเข้าใจเนื้อหา นั้น ๆ อย่างแท้จริง อีกทั้งยังเป็นวิธีการเรียนแบบร่วมมือที่ง่ายที่สุด และเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดสำหรับครูในการเริ่มต้นใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือในห้องเรียน ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงวิธีการเรียนตามวิธี STAD แล้วจะเห็นได้ว่า เป็นวิธีการที่เน้นความสำคัญของการเรียนเป็นกลุ่ม มีการช่วยเหลือกันในกลุ่ม เป็นการฝึกทักษะทางสังคมให้กับผู้เรียน และทำให้มองเห็นคุณค่าของการร่วมมือกันในการแสดงออกทางการเรียนรู้มากขึ้น เป็นรูปแบบการเรียนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

จากการศึกษาความสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมด้วยช่วยงานกลุ่ม STAD จะเห็นได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนี้เป็นแนวทางให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทุกด้านโดยเฉพาะด้านสติปัญญา การคิดด้วยเหตุผล ด้านอารมณ์ และด้านสังคม มีการฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม ตลอดเวลาของการเรียน จนทำให้เกิดความรักและห่วงใยกันในกลุ่ม จึงเป็นวิธีสอนที่พัฒนานักเรียน

ให้มีความรู้ ความสามัคคี ความเห็นอกเห็นใจกัน มีการช่วยเหลือกันเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกัน และเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนและเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม

สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) เป็นวิธีการที่เน้นความสำคัญของการเรียนเป็นกลุ่ม เป็นการฝึกทักษะทางสังคมให้กับผู้เรียน และทำให้มองเห็นคุณค่าของการร่วมมือกันในการแสดงออกทางการเรียนรู้มากขึ้น เป็นแนวทางให้นักเรียน ได้มีพัฒนาการทุกด้าน โดยเฉพาะด้านสติปัญญา การคิดด้วยเหตุผล ด้านอารมณ์ และด้านสังคม ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม จนทำให้เกิดความรักและห่วงใยกันในกลุ่ม จึงเป็นวิธีสอนที่พัฒนานักเรียน ให้มีความรู้ ความสามัคคี ความเห็นอกเห็นใจกัน มีจุดมุ่งหมายร่วมกัน และเกิดความภาคภูมิใจ ในความสำเร็จของตนและเพื่อนสมาชิกในกลุ่มในที่สุด

ขั้นตอนการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division)

สลาวิน (Slavin, 1996, หน้า 71-73 อ้างถึงใน ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, หน้า 199) กล่าวว่า ขั้นตอนการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การนำเสนอข้อมูล (class presentation) ครูเป็นผู้นำเสนอข้อมูลโดยใช้วิธีการสอนตรง เป็นการชี้แจงหรือการบรรยาย เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจที่จะเรียน ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีความตั้งใจ ลงมือปฏิบัติเอง และมีการทดสอบหลังจากจบบทเรียนหนึ่ง ๆ แล้ว
2. การทำงานร่วมกัน (teams) ผู้เรียนจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มี 4-5 คน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ และเพศคลดกัน หน้าที่สำคัญของกลุ่มคือ การช่วยเหลือกันเรียนร่วมกัน เตรียมทดสอบหลังจากครู สอนเนื้อหา นั้นจบแล้ว สมาชิกจะเข้ากลุ่มเรียนรู้และทำงานจากใบงาน อภิปรายปัญหา ร่วมกัน รวมทั้งการตรวจสอบการแก้ไข หัวใจสำคัญอยู่ที่สมาชิกแต่ละคน ทุกคนจึงต้องทำหน้าที่ของตน ให้ดีที่สุด และเรียนรู้เพื่อให้กำลังใจและเข้าใจร่วมกัน
3. การทดสอบ (quizzes) เมื่อครูสอนไปประมาณ 1-2 ครั้ง ผู้เรียนจะเข้าทำการทดสอบ ในสาระที่เรียน ไม่สามารถช่วยเหลือกันได้
4. การปรับปรุงคะแนน (Individual improvement scores) จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ โดยสามารถปรับปรุงคะแนนของตนเองให้สูงขึ้น
5. การตัดสินผลงานของกลุ่ม (team recognition) จะพิจารณาผลรวมของการปรับปรุง คะแนนของสมาชิกในกลุ่ม กำหนดระดับผลความสำเร็จตามคะแนนที่ได้ของกลุ่ม

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2553, หน้า 172-173) กล่าวว่า ขั้นตอนการเรียน แบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) มีดังนี้

1. ขั้นเตรียมเนื้อหา ประกอบด้วย

1.1 การจัดเตรียมเนื้อหาสาระ ผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาสาระหรือเรื่องที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เป็นเนื้อหาใหม่โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.2 การจัดเตรียมแบบทดสอบย่อย

2. ชั้นจัดทีม ผู้สอนจัดทีมผู้เรียนโดยให้แต่ละกันทั้งเพศและความสามารถ ทีมละประมาณ 4-5 คน

3. ชั้นเรียนรู้ประกอบด้วย

3.1 ผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้

3.2 ทีมวางแผนการเรียนรู้โดยแบ่งภาระหน้าที่กัน

3.3 สมาชิกในแต่ละกลุ่มศึกษาเนื้อหาสาระและทำกิจกรรมตามใบงานที่ผู้สอนกำหนด

3.4 ผู้เรียนหรือสมาชิกแต่ละกลุ่มประเมินเพื่อทบทวนความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหา

4. ชั้นทดสอบ

4.1 ผู้เรียนแต่ละคนทำการทดสอบย่อย เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่ได้เรียนรู้

4.2 ผู้สอนและผู้เรียนอาจร่วมกันตรวจผลการทดสอบของสมาชิกแต่ละคน

4.3 ทีมจัดทำคะแนนการพัฒนาของสมาชิกแต่ละคนและคะแนนการพัฒนาของกลุ่ม โดยอาจจัดเป็นตาราง

4.4 ให้แต่ละทีมนำเสนอแผนพัฒนาการของทีมไปเทียบกับเกณฑ์ เพื่อหาระดับคุณภาพ

5. ชั้นการรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงของทีม เป็นการประกาศผลงานของทีมว่าแต่ละทีมอยู่ในระดับคุณภาพใด รับรองยกย่อง ชมเชย ทีมที่มีคะแนนการพัฒนาสูงในรูปแบบต่าง ๆ ศศิธร เวียงวะลัย (2556) กล่าวถึงขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) ไว้ดังนี้

1. การนำเสนอสิ่งที่ต้องเรียน (Class presentation) ครูนำเสนอสิ่งให้นักเรียนต้องเรียน

2. การทำงานเป็นกลุ่ม (Team) ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนประมาณ 4-5 คน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเพศละกัน

3. การทดสอบย่อย (Quizzes) หลังจากที่นักเรียนแต่ละกลุ่มทำงานเสร็จเรียบร้อย ครูทดสอบย่อยนักเรียนโดยนักเรียนต่างคนต่างทำแบบทดสอบเพื่อเป็นการประเมินความรู้ที่ได้เรียนมา และเป็นการกระตุ้นให้รับผิดชอบต่อตนเอง

4. คะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน (Individual improvement score) ตรวจแบบทดสอบ แล้วรวมคะแนน นำคะแนนของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มรวมกันแล้วเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม

5. การรับรองผลงานของกลุ่ม (Team recognition) เป็นการประกาศคะแนนกลุ่มให้แต่ละกลุ่มทราบ พร้อมกับให้คำชมเชยหรือรางวัลกับกลุ่มที่มีคะแนนสูงสุด

วัชรรา เล่าเรียนดี และคณะ (2560, หน้า 158) กล่าวว่า ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) มีดังนี้

1. ขั้นนำหรือเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียน

1.1 บอกจุดประสงค์การเรียนรู้ และความสำคัญของการเรียนรู้ในเรื่องนั้น และทบทวนวิธีร่วมมือกันเรียนรู้

1.2 ได้รับความสนใจด้วยการตั้งคำถามหรือสาธิต

1.3 ทบทวนความรู้เดิมหรือทักษะเดิมที่เรียนไปแล้ว

2. ขั้นสอน

2.1 ใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในแต่ละสาระ

2.2 จัดกิจกรรมการสอนและการเรียนรู้ เน้นความเข้าใจมากกว่าการจำ

2.3 สาธิตทักษะ กระบวนการ อธิบายสาระความรู้ให้กระจ่างพร้อมตัวอย่างให้ชัดเจน

2.4 ตรวจสอบความเข้าใจนักเรียนทุกคนอย่างทั่วถึง

2.5 อธิบายคำตอบ บอกสาเหตุที่คิด และทบทวนวิธีทำ

2.6 สอนเพิ่มเติมในเนื้อหาอื่นเมื่อนักเรียนเข้าใจเรื่องที่สอนไปแล้ว

2.7 ถามคำถามหลายระดับ และถามให้ทั่วถึงทุกคน

3. ให้ฝึกปฏิบัติโดยครูคอยแนะนำ

3.1 ฝึกจากใบงานหรือใบกิจกรรมที่มอบหมาย

3.2 ฝึกจากแบบฝึกหัดที่กำหนด

3.3 ถามคำถามนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

4. กิจกรรมกลุ่ม

4.1 มอบหมายใบงาน ใบกิจกรรม ใบประเมินผลการปฏิบัติงานกลุ่ม (2 ชุดต่อ 1 กลุ่ม) ทบทวนวิธีการเรียนรู้ และการประเมินผลการเรียนรู้และการประเมินผลงานกลุ่ม

4.2 ทบทวนบทบาทหน้าที่และการปฏิบัติตนในการทำงานกลุ่มของสมาชิกกลุ่ม

4.3 คอยติดตามดูแลการปฏิบัติงานกลุ่มและปรับแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้สมาชิกทุกคนร่วมมือกันเรียนรู้ ช่วยเหลือกันและกัน

4.4 ทำข้อสอบย่อยเป็นรายบุคคล (ใช้เวลา 15-20 นาที)

4.5 ประเมินผลงานกลุ่มและการปฏิบัติงานกลุ่ม

4.6 ครูต้องคอยเน้นย้ำเสมอว่า สมาชิกทุกคนรู้และเข้าใจตนเองรู้และเข้าใจ

งานที่ให้ทำ ยังส่ง ไม่ได้ ถ้าทุกคนยังไม่เสร็จ สมาชิกในกลุ่ม ควรถามเพื่อนในกลุ่ม ถ้าไม่เข้าใจ และให้สมาชิกในกลุ่มคอย เอาใจใส่ช่วยเหลือแนะนำเพื่อนด้วยความเต็มใจ

ทิตินา แชมมณี (2561, หน้า 266) กล่าวว่า ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) ไว้ว่า

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่ม 4 คน และเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา (Home Group)

2. สมาชิกในกลุ่มได้รับเนื้อหาสาระและศึกษาเนื้อหาสาระนั้นร่วมกัน ซึ่งผู้เรียนจะต้อง ทำแบบทดสอบและเก็บคะแนนของตนไว้

3. ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบครั้งสุดท้าย และนำคะแนนของตนไปหาคะแนน พัฒนาการ (Improvement score) ซึ่งหาได้ดังนี้

คะแนนพื้นฐาน: ได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบย่อยหลาย ๆ ครั้งของผู้เรียนแต่ละ คนทำได้

คะแนนที่ได้: ได้จากการนำคะแนนทดสอบครั้งสุดท้ายลบคะแนนพื้นฐาน

คะแนนพัฒนาการ: ถ้าคะแนนที่ได้คือ

-11 ขึ้นไปคะแนนพัฒนาการ = 0

-1 ถึง -10 คะแนนพัฒนาการ = 10

+1 ถึง 10 คะแนนพัฒนาการ = 20

+11 ขึ้นไปคะแนนพัฒนาการ = 30

4. สมาชิกในกลุ่ม นำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนของ กลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนพัฒนาการของกลุ่มสูงสุด กลุ่มนั้นได้รางวัล

ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) มีดังนี้

สุรศักดิ์ หลาบมาลา (2531, หน้า 3-5) กล่าวว่า ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) มีดังนี้

1. นักเรียนที่เก่งได้รับผลดีหรือมีความรู้เพิ่มขึ้น จากวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ เนื่องจาก ผู้เรียนมีโอกาสอภิปรายและสาธิตให้เพื่อนดู จึงมีโอกาสปฏิบัติมาก จำได้มาก ได้ความคิดตามเพื่อนมาก จึงทำให้เกิดความคิดคล่องในเนื้อหาที่เรียนมากขึ้น

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ ไม่ทำให้ความคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลระดับสูงของ นักเรียนที่เก่งลดลง เนื่องจากวิธีการจัดการเรียนรู้ไม่เน้นการฝึกซ้ำอีก เขาจึงมีเวลาในการเรียน

หลักการคิดวิเคราะห์ และการให้เหตุผลมากขึ้น การวิจัย พบว่า นักเรียนที่เก่งมักจะใช้กลยุทธ์วิธีการแก้ปัญหาในระดับสูงเมื่อเรียนแบบร่วมมือ

3. นักเรียนที่เก่งจะเก่งทางวิชาการเมื่อเรียนแบบร่วมมือ เนื่องจากเขาทราบว่าต้องอธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟังจึงศึกษาอย่างถ่องแท้ การที่ได้อธิบายเนื้อหาที่เรียนหลาย ๆ ครั้ง และได้ตรวจงานของเพื่อนทำให้เข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ดีกว่าเดิม

4. นักเรียนที่อ่อนไม่ถ่วงเวลาการเรียนรู้ของนักเรียนที่เก่ง เนื่องจากนักเรียนที่อ่อนทราบว่าตนต้องรับฟังคำอธิบายจากเพื่อนที่เก่งจึงตั้งใจฟัง

5. ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่เก่งจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น หากเรียนแบบร่วมมือ เนื่องจากการเรียนแบบร่วมมือ จะต้องอธิบายเนื้อหาในบทเรียนให้เพื่อนในกลุ่มฟัง ซึ่งการเรียนเพื่ออธิบายทำให้คนอื่นฟัง จะมีความละเอียดลึกซึ้งมากกว่าการเรียนเพื่อตอบข้อสอบ

6. การเรียนแบบร่วมมือนั้นคนอื่น ๆ ในกลุ่มต้องพึ่งพาและยอมรับความช่วยเหลือจากนักเรียนที่เก่ง เนื่องจากผลการสอบคิดเป็นคะแนนกลุ่ม จึงทำให้คนอื่นเห็นว่านักเรียนที่เก่งเป็นความหวัง ต่างกับการเรียนแบบอื่นที่ทำให้คนอื่นคิดว่านักเรียนที่เก่งไม่ได้ช่วยเหลือพวกเขาทำให้นักเรียนที่เก่งมีปัญหาทางสังคม

7. การเรียนแบบร่วมมือจะช่วยส่งเสริมทักษะทางสังคมให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนทุกคนรู้สึกว่าคุณมีกลุ่ม มีเพื่อนที่คอยช่วยเหลือกัน จึงทำให้นักเรียนมีความรักใคร่กันและกัน

สมบัติ การจนารักพงศ์ (2547, หน้า 38) กล่าวว่า ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) เป็นวิธีที่ทำให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการฝึกทักษะการเรียนรู้ตามบทเรียน สมาชิกในกลุ่มจะช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มอย่างเต็มที่ เพื่อให้กลุ่มได้รับรางวัล เนื่องจากรางวัลที่ครูให้สามารถกระตุ้นให้นักเรียนร่วมมือกันเพื่อช่วยเหลือให้กลุ่มประสบความสำเร็จ จะทำให้สมาชิกในกลุ่มช่วยเหลืออย่างดีที่สุด ช่วยกันเรียนไม่ว่าจะเรียนเก่งหรืออ่อนก็ตาม เป็นการฝึกคุณลักษณะที่พึงประสงค์และกระบวนการเรียนรู้ทั้งในด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่ม ฝึกการมีน้ำใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีเมตตากรุณาต่อเพื่อนที่เรียนอ่อนกว่า และฝึกการแบ่งบทบาทและหน้าที่กันทำงานในกลุ่ม

นอกจากนี้ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2553, หน้า 171) กล่าวว่า ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) มีดังนี้

1. ผู้เรียนมีความเอาใจใส่รับผิดชอบตัวเองและกลุ่มร่วมกับสมาชิกอื่น
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกัน
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำ
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกและเรียนรู้ทักษะทางสังคมโดยตรง

5. ผู้เรียนมีความตื่นตัว สนุกสนานกับการเรียนรู้

ศศิธร เวียงวะลัย (2556, หน้า 145) กล่าวว่า ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) มีดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เนื่องจากทุกคนร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ทุกคนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ส่งผลให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน
2. ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็นลงมือทำอย่างเท่าเทียมกัน
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
4. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การร่วมระดมความคิดเห็นนำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกันเพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมเป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาก คิดวิเคราะห์ และเกิดการตัดสินใจ
5. ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม ให้มีความสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) เป็นการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้นักเรียนได้ฝึกการเตรียมตัวให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุข การสอนแบบนี้เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะทางสังคม เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันจนประสบความสำเร็จตามจุดหมายของการเรียนร่วมกัน ทุกคนฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เคารพในสิทธิของผู้อื่นและเห็นข้อดีของผู้อื่น นอกจากนี้ ยังช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการคิด เจตคติต่อการเรียน สมรรถภาพในการทำงานร่วมกัน สุขภาพจิตที่ดี และทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนเรียนร่วมกันอย่างมีความสุข

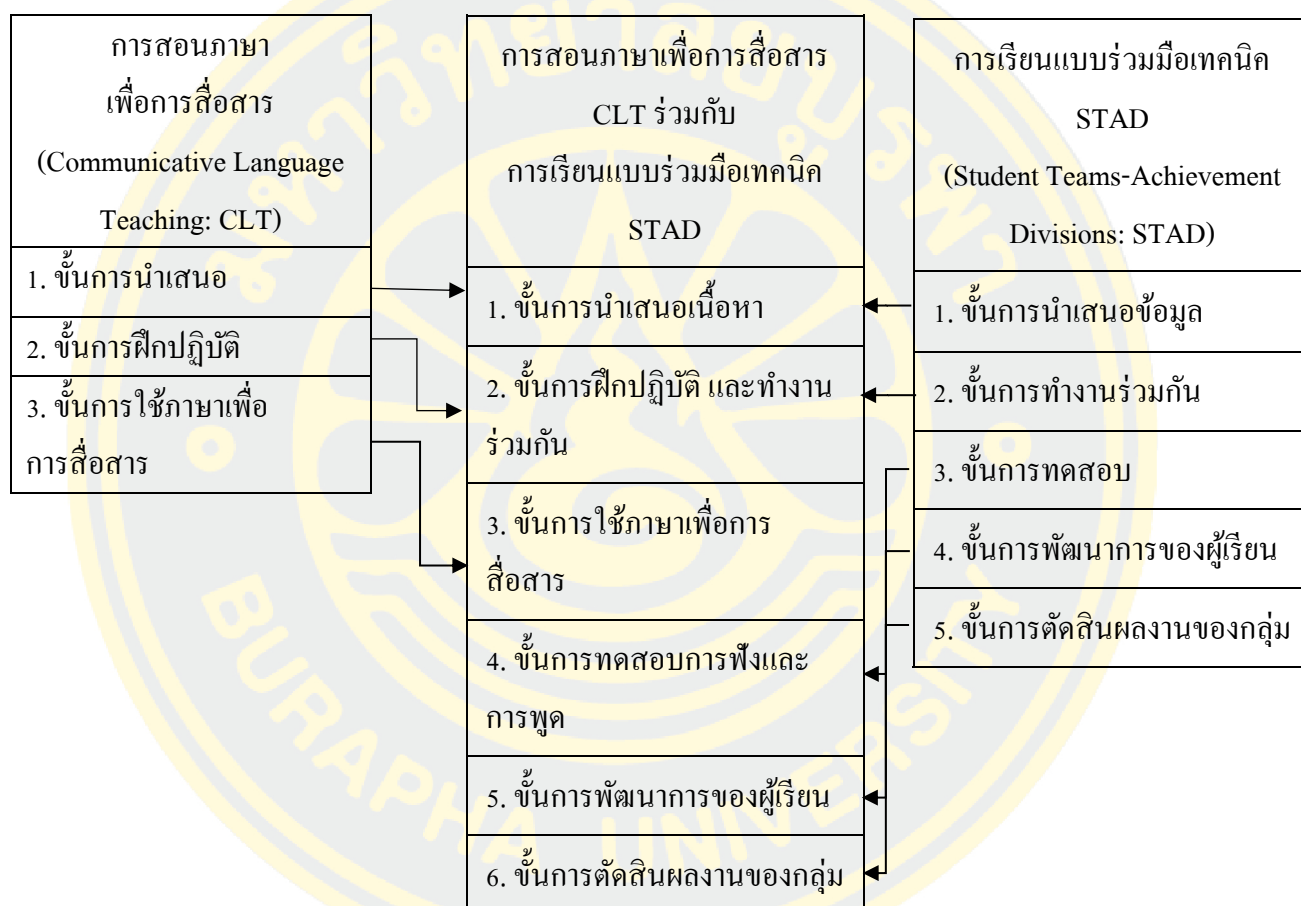
สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Divisions) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่แบ่งกลุ่มผู้เรียน กลุ่มละ 4-5 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบย่อยเป็นรายบุคคล นำคะแนนในสมาชิกรวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม ซึ่งเป็นวิธีการที่เน้นความสำคัญของการเรียนเป็นกลุ่ม เป็นการฝึกทักษะทางสังคมให้กับผู้เรียน และทำให้มองเห็นคุณค่าของการร่วมมือกันในการแสดงออกทางการเรียนรู้มากขึ้น เป็นแนวทางให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทุกด้านโดยเฉพาะด้านสติปัญญา การคิดด้วยเหตุผล ด้านอารมณ์ และด้านสังคม ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม จนทำให้เกิดความรักและห่วงใยกันในกลุ่ม จึงเป็นวิธีสอนที่พัฒนานักเรียนให้มีความรู้

ความสามัคคี ความเห็นอกเห็นใจกัน มีจุดมุ่งหมายร่วมกัน และเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จ
ของตนและเพื่อนสมาชิกในกลุ่มในที่สุด

การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

จากงานวิจัยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ โดยมีลำดับขั้นดังนี้

ภาพที่ 2 การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา เป็นการทบทวนเนื้อหาที่เกี่ยวกับศัพท์อักษร ได้แก่ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในภาษาจีน
2. ขั้นการฝึกปฏิบัติและทำงานร่วมกัน นักเรียนในกลุ่ม 4-5 คน เป็นขั้นที่ทบทวนจากขั้นการนำเสนอ มาประสมการออกเสียง ศึกษาคำศัพท์ และบทสนทนาต่าง ๆ

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนฝึกฝนการฟังและการพูดภายในกลุ่ม ออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียน แสดงบทบาทสมมติ เพื่อฝึกความกล้าแสดงออกภายในชั้นเรียน
4. ขั้นการทดสอบการฟังและการพูด นักเรียนทำแบบทดสอบด้วยตัวเอง ไม่มีการช่วยเหลือกัน
5. ขั้นการพัฒนาการของผู้เรียน เป็นคะแนนจากการพิจารณาความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบครั้งก่อน ๆ กับคะแนนปัจจุบัน
6. ขั้นการตัดสินผลงานของกลุ่ม ประกาศคะแนนให้แต่ละกลุ่มทราบ พร้อมให้คำชมเชยหรือรางวัลกับกลุ่มที่มีพัฒนาการของกลุ่มสูงสุด

เจตคติ

ความหมายของเจตคติ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, หน้า 64) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง เรื่องของความรู้สึกทั้งพอใจและไม่พอใจ ที่บุคคลมีต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว โดยมีอิทธิพลทำให้แต่ละคนจะมีความสนองตอบสิ่งเร้าแตกต่างกัน

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 50) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกเชิงศรัทธาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จนเกิดความพร้อมที่จะแสดงการกระทำออกมา ซึ่งอาจจะไปในทางดีหรือไม่ดีก็ได้

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2545, หน้า 366) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง แนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของ หรือความคิด อาจจะเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีเจตคติลบ ก็จะหลีกเลี่ยง เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้และเป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อของแต่ละบุคคล

สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกต่อสิ่งต่าง ๆ ทั้งพึงพอใจและไม่พึงพอใจ แต่ละคนจะมีความสนองตอบสิ่งเร้าที่แตกต่างกันออกไป

ลักษณะของเจตคติ

ชอว์และไรท์ (Shaw & Wright, 1967 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2543, หน้า 57) ได้รวบรวมลักษณะของเจตคติ ไว้ดังนี้

1. เจตคติจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ โนภาพของเจตคติ หลังจากนั้นจึงเกิดเป็นพฤติกรรมแรงจูงใจ เจตคติเป็นแต่ความรู้สึกโน้มเอียงจากการประเมิน แต่ยังไม่ใช่พฤติกรรม ตัวเจตคติไม่ใช่แรงจูงใจ แต่เป็นตัวการทำให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรม แต่ถ้าแสดงออกเป็นพฤติกรรม

แล้ว จะเป็นลักษณะ 4 กลุ่ม คือ 1) Positive-approach 2) Negative-approach 3) Negative-avoidance 4) Positive-avoidance

2. เจตคติเปลี่ยนแปรความเข้มข้นตามแนวของทิศทาง ตั้งแต่บวกจนถึงลบ เป็นการแสดงความรู้สึกว่าเป็นทางบวกมากหรือน้อย ความเข้มข้นศูนย์ก็คือไม่รู้สึก หรือเป็นกลางระหว่างบวกกับลบ แต่จุดที่เป็นกลางจะเป็นปัญหาต่อการแปลผล เนื่องจากตามธรรมชาติจะทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการตอบ (Central error) บางคนไม่คิดอะไร มักจะปิดลงตรงกลางก็มีมาก

3. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้มากกว่ามีมาเองแต่กำเนิด เจตคติเกิดจากการเรียนรู้รอบตัว ซึ่งเป็นเป้าเจตคติทั้งหลาย ถ้าเรียนรู้ว่าสิ่งนั้นมีคุณค่าจะเกิดเจตคติทางดี ถ้าเรียนรู้ว่าสิ่งนั้นไม่มีคุณค่าก็จะเกิดเจตคติไม่ดี สิ่งใดไม่เคยรู้จักไม่เคยเรียนรู้เลยจะไม่เกิดเจตคติ เนื่องจากไม่ได้ศึกษารายละเอียดของสิ่งนั้น การเรียนเจตคติอาจผ่านตัวจริงหรือผ่านสื่อทั้งหลายที่มีต่อเป้าเจตคติตัวจริงก็สามารถเกิดเจตคติขึ้นได้

4. เจตคติขึ้นอยู่กับเป้าเจตคติหรือกลุ่มสิ่งเร้าเฉพาะอย่าง สิ่งเร้าทั้งหลาย อาจเป็นคน สัตว์ สิ่งของ สถานการณ์ มโนภาพ อุดมการณ์ อาชีพหรือสิ่งอื่น ๆ ก็ได้ เจตคติจะมีลักษณะอย่างไร ขึ้นอยู่กับเป้าเจตคติที่ได้สัมผัสเรียนรู้มาอย่างน้อยแตกต่างกันเป็นสำคัญ เป้าเจตคติที่มีลักษณะเป็นกลุ่มใกล้เคียงกัน จะมีเจตคติแตกต่างจากเป้าเจตคติที่มีลักษณะของกลุ่มแตกต่างกันมาก

5. เจตคติมีค่าสหสัมพันธ์ภายในเปลี่ยนแปลงไปตามกลุ่ม กลุ่มที่มีลักษณะเดียวกัน เจตคติจะมีความสัมพันธ์กันสูง กลุ่มที่มีลักษณะต่างกันเจตคติจะมีความสัมพันธ์กันต่ำ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่มีเจตคติต่อสิ่งเดียวกันย่อมมีความสัมพันธ์กันด้วย

6. เจตคติมีลักษณะมั่นคงและทนทานเปลี่ยนแปลงยาก ถ้าเป็นเจตคติจริง ๆ การเปลี่ยนแปลงจะช้าและทำได้ยาก

สรุปได้ว่า ลักษณะของเจตคติ คือ เจตคติขึ้นอยู่กับการประเมินมโนภาพของเจตคติ จะเปลี่ยนแปรความเข้มข้นตามแนวของทิศทาง ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้มากกว่ามีมาเองแต่กำเนิด ขึ้นอยู่กับเป้าเจตคติหรือกลุ่มสิ่งเร้าเฉพาะอย่าง โดยมีค่าสหสัมพันธ์ภายในเปลี่ยนแปลงไปตามกลุ่ม และมีลักษณะมั่นคงและทนทานเปลี่ยนแปลงยาก

ส่วนแนวความคิดของเซกซ์ (Sax, 1980 อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2543, หน้า 58) มองลักษณะของเจตคติไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. มีทิศทาง (Direction) เจตคติมีทิศทาง เนื่องจากความรู้สึกของคนที่มีต่อเป้าเจตคติเป็นบวกและลบ ชอบและไม่ชอบ

2. มีความเข้มข้น (Intensity) เจตคติเป็นความรู้สึกต่อเนื่องตั้งแต่บวกถึงลบ เนื่องจากเจตคติเป็นความรู้สึกต่อเนื่อง ถ้าไปทางบวกก็จะมีตั้งแต่บวกน้อย ๆ จนถึงบวกมาก ๆ ถ้าลบก็จะ

มีตั้งแต่ลบมาก ๆ จนถึงลบน้อย ๆ มากน้อยของความรู้สึกนี้ก็คือความเข้มข้น

3. มีการแผ่ซ่าน (Pervasiveness) เจตคติมีลักษณะแพร่กระจายหรือแผ่ซ่านจากกลุ่มหนึ่ง ไปสู่อีกกลุ่มหนึ่งได้เช่นกลุ่มเล็ก ๆ

4. มีความคงเส้นคงวา (Consistency) เจตคติเป็นความรู้สึกที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงง่าย ๆ เป็นความรู้สึกค่อนข้างคงที่ เจตคติของบุคคลในระยะสั้น ๆ จะเหมือนเดิม เจตคติจึงมีลักษณะฝังแน่นตรึงในแบบใดแบบหนึ่งนานพอสมควร

5. มีความพร้อมที่จะแสดงออกเด่นชัด (Salience) หมายถึง ระดับขั้นของความเต็มใจหรือความพร้อมในการแสดงความคิดเห็น การที่คนจะมีลักษณะนี้ของเจตคติต้องเป็นคนที่มองเห็นความเด่น ความสำคัญ และมีความรอบรู้อย่างมากต่อเป้าเจตคติ ความประทับใจเด่นชัดนี้จะวัดได้เมื่อเจตคติแสดงออกมา ปราศจากการตะล่อมกล่อมเกลตา

สรุปได้ว่า แนวความคิดของเชกส์ มองคุณลักษณะของเจตคติแปรเปลี่ยนไป 5 ประการ ได้แก่ มีทิศทาง มีความเข้มข้น มีการแผ่ซ่าน มีความคงเส้นคงวา และมีความพร้อมที่จะแสดงออกเด่นชัด

วิธีการส่งเสริมให้เกิดเจตคติ

อากรณ ใจเที่ยง (2550, หน้า 64) กล่าวว่า วิธีการส่งเสริมให้เกิดเจตคติว่า ผู้สอนเป็นบุคคลสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอน มี 7 วิธี ดังนี้

1. ให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน โดยวิธีการอธิบาย หรือจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนนำไปพิจารณาไตร่ตรอง จนเกิดการยอมรับเจตคตินั้น
2. ชักจูงให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับ โดยการให้คำแนะนำ บอกเล่า หรือให้ความรู้เพิ่มเติมจากผู้เรียนที่เคยรู้มา อาจให้ชมภาพยนตร์ หรือฟังปาฐกถา เมื่อผู้เรียนเห็นประโยชน์และความสำคัญ ก็จะยอมรับเจตคตินั้นขึ้น
3. จัดกิจกรรมที่เร้าใจให้เกิดการยอมรับ เช่น การให้ชมภาพยนตร์ ละคร หรือรูปภาพ ผู้เรียนจะเปลี่ยนเจตคติได้ เช่น ไม่ต้องการให้ผู้เรียนรับประทานลูกกวาด ก็ให้ชมภาพยนตร์หรือรูปภาพเกี่ยวกับโทษของลูกกวาด ผู้เรียนไม่ยอมกินสุพินเสีย ก็เปลี่ยนเจตคติได้
4. ให้เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรง ผู้เรียนได้พบ ได้สัมผัสด้วยตนเอง ย่อมเปลี่ยนเจตคติ หรือยอมรับเจตคติใหม่ได้
5. สร้างความประทับใจแก่ผู้เรียน เช่น นักเรียนที่เริ่มเข้าโรงเรียนเมื่อมาพบกับครูที่ใจดี โรงเรียนที่สะอาดสวยงาม
6. การอ่านหนังสือจะช่วยเปลี่ยนเจตคติได้บ้าง เนื่องจากผู้อ่านมักจะนำตนเองเข้าไปสวมบทบาทตัวเอกในเรื่อง ทำให้คล้อยตามแนวความคิดต่าง ๆ

7. จัดสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ให้ใหม่ เช่น ให้เข้าชมรมสร้างสรรค์สิ่งที่ดี ผู้เรียนก็จะยอมรับหรือเปลี่ยนเจตคติไปดังที่ต้องการได้

สรุปได้ว่า การส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนมีหลายวิธี เช่น ให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน โดยวิธีการอธิบายจนเกิดการยอมรับเจตคตินั้น ชักจูงให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับ โดยการให้คำแนะนำ บอกเล่า เมื่อผู้เรียนเห็นประโยชน์และความสำคัญก็จะยอมรับเจตคตินั้น หรือจะเป็นจัดกิจกรรมที่เร้าใจให้เกิดการยอมรับ การให้เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อให้เกิดประสบการณ์ตรง การสร้างความประทับใจแก่ผู้เรียน การอ่านหนังสือ และการจัดสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ให้ใหม่

การสร้างเครื่องมือวัดเจตคติ

การสร้างแบบลิเกิต (Likert's Method)

ส่วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543, หน้า 90) กล่าวว่า เครื่องมือวัดเจตคติแบบลิเกิตบางที่เรียกว่า Summated Rating Method ลิเกิตสร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1932 และเป็นวิธีการสร้างที่ง่ายกว่าวิธีของเทอร์สโตน มีความเชื่อมั่นสูงและพัฒนาเพื่อวัดด้านความรู้สึกได้หลายอย่าง การสร้างเครื่องมือวัดเจตคติแบบนี้เป็นวิธีประเมินน้ำหนักความรู้สึกของข้อความในตอนหลัง คือ หลังจากเอาเครื่องมือไปสอบวัดแล้ว จะตรงข้ามกับแบบของเทอร์สโตนที่กำหนดค่าน้ำหนักของข้อความไว้ก่อนการนำไปสอบ การสร้างข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อเป้าเจตคติจะต้องให้ครอบคลุมและสัมพันธ์กัน ข้อความอาจจะเป็นทางบวกหมดหรือทางลบหมด หรือผสมกันก็ได้ การนำคะแนนข้อที่เห็นด้วยหรือข้อที่ไม่เห็นด้วยมาพล็อตกราฟจะเป็นรูปแบบ Monotonous คือเป็นลักษณะที่ไปด้วยกัน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดเจตคติแบบลิเกิต มีดังนี้

1) เลือกชื่อเป้าเจตคติ (Attitude Object) ก่อน อาจจะเป็นคน วัตถุ สิ่งของ องค์กร สถาบัน อาชีพ วิชา ฯลฯ แล้วแต่จะเลือก ยิ่งแคบก็ยิ่งดี ยิ่งกำหนดช่วงเวลาด้วยแล้ว การแปลผลก็จะทำให้มีความหมายดีขึ้น

2) เขียนข้อความแสดงความรู้สึกต่อเป้าเจตคติ โดยวิเคราะห์แยกแยะดูให้ครอบคลุมลักษณะของข้อความควรเป็นดังนี้

- ก. เป็นข้อความที่แสดงความเชื่อและรู้สึกต่อเป้าที่ต้องการ
- ข. ไม่เป็นการแสดงถึงความเป็นจริง
- ค. มีความแจ่มชัด สั้น ให้ข้อมูลพอตัดสินใจได้
- ง. ไม่ครอบคลุมทั้งทางดีและไม่ดีหรือทั้งบวกและลบ
- จ. ควรหลีกเลี่ยงคำปฏิเสธซ้อน ข้อความอ้างอิงในอดีตที่ผ่านมา ข้อความที่มีคำว่า ทั้งหมด, เสมอ ๆ, ไม่เคย, ไม่มีเลย, เพียงเท่านั้น

จ. ข้อความเกี่ยวกับควรมีความเชื่อเดียว

3) การตรวจสอบข้อความ เป็นการตรวจสอบขั้นแรก เพื่อดูให้แน่ชัดว่าข้อความนั้นเขียนไว้เหมาะสมดีหรือไม่ การตอบจะให้ตอบว่าชอบ-ไม่ชอบ, ดี-ไม่ดี, หรือเห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย ควรใช้มาตรา 3 มาตรา, 4 มาตราหรือ 5 มาตรา เป็นต้น การเขียนการแสดงออกในมาตราวัดแบบลิเกตนิยมใช้ เช่น

☐ เห็นด้วยอย่างยิ่ง	☐ ชอบที่สุด
☐ เห็นด้วย	☐ ชอบมาก
☐ ไม่แน่ใจ	☐ ชอบ
☐ ไม่เห็นด้วย	☐ ไม่ชอบ
☐ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	☐ ไม่ชอบอย่างมาก
	☐ ไม่ชอบมากที่สุด

4) การให้น้ำหนักจะเป็น 2, 3, 4, 5 นั้นแล้วแต่ความเหมาะสม แต่การให้น้ำหนักตัวเลือกนั้นมีวิธีการดำเนินการดังนี้

ก) วิธีหาน้ำหนักซิกมา (Sigma deviate weighting method) ก่อนจะให้น้ำหนักตัวเลือกเป็นเท่าไร จะต้องศึกษาความเป็นไปได้จากการสอบหรือตอบข้อสอบจริง ๆ ก่อน แล้วหาน้ำหนักในแต่ละข้อละตัวเลือกในข้อหนึ่ง ๆ ควรมีน้ำหนักเท่าไรจึงจะดี ลิเกตนได้หาโดยวิธีการกำหนดค่าซิกมา คือ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน แต่หาจากจุดซึ่งเป็นกลางของพื้นที่ของแต่ละตัวเลือกมีอยู่ ดังนั้นเมื่อสอบมาแล้วนำมาแจกแจงความถี่แต่ละตัวเลือกก่อน

ข) วิธีหาน้ำหนักคะแนนมาตรฐาน (Standard score weighting method) การหาน้ำหนักแบบนี้ต้องหาคะแนนมาตรฐานที่จุดกลางของช่วงพหุดี คกลายเป็นคะแนนมาตรฐานเฉลี่ยของช่วงในตัวเลือกหนึ่ง ๆ

ค) วิธีกำหนดน้ำหนักแบบพลการ (Arbitrary weighting method) วิธีนี้เป็นการกำหนดโดยคิดว่าถ้ามากที่สุดให้ 5 ถัดมาเป็น 4 เป็น 3 เป็น 2 เป็น 1 คือ น้อยที่สุดให้เลขต่ำสุด

ในระยะหลังลิเกตนจึงแนะนำให้ใช้วิธีการกำหนดตัวเลขโดยพลการ โดยให้ตัวเลขเรียงค่าตามลำดับความสำคัญของตัวเร้าหรือตัวเลือก จะใช้ 0, 1, 2, 3, 4 หรือ 1, 2, 3, 4, 5 หรือ 2,-1, 0, 1, 2 ก็ได้ทั้งนั้น 3 แบบนี้สัมพันธ์เป็น 1.00 คือตัวเดียวกันนั่นเอง เพียงแต่เอาตัวคงที่บวกหรือลบออกเท่านั้น ตัวเลขแบบนี้คะแนนเฉลี่ยจะเปลี่ยนแปลง แต่ความแปรปรวนคงที่

5) การทดลองคุณภาพเบื้องต้น ในระยะนี้ต้องการศึกษาว่าข้อความแต่ละข้อมีอำนาจจำแนกผู้ที่มีเจตคติสูงกับมีเจตคติต่ำแตกต่างกันหรือไม่ พยายามหาว่าข้อความข้อนั้น ถ้าใครตอบมาตราสูงแสดงว่ามีเจตคติสูง ถ้าใครตอบมาตราต่ำจะเป็นคนมีเจตคติต่ำจริงหรือไม่ เมื่อสอบเสร็จ

แล้วนำมาตรวจให้คะแนนแต่ละข้อ กลับค่ามาตราในกรณีเป็นข้อความกล่าวในทางลบ แล้วรวมคะแนนเป็นของแต่ละคน

6) การจัดแบบทดสอบ เมื่อได้ข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกดีแล้ว พิจารณาว่าจะกำหนดกี่ข้อ ตามหลักการถ้าข้อความมีคุณภาพสูงมากจะใช้ 10-15 ข้อ แต่โดยทั่วไปแล้วจะมีตั้งแต่ 20 ข้อขึ้นไป เนื่องจากถ้าจำนวนข้อน้อยความเชื่อมั่นมักจะมีค่าน้อยความเที่ยงตรงก็ไม่ดี อาจจะเป็นเนื่องจากข้อความแสดงความรู้สึกหรือความเชื่อต่อเป้าอาจไม่ครอบคลุมทุกอย่างในเป้า แบบทดสอบวัดเจตคติบางฉบับจึงมีเป็น 100 ข้อ การให้จำนวนข้อควรคำนึงถึงกลุ่มตัวอย่างและระดับอายุ ความสามารถในการอ่านอาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการตอบ ระดับเด็ก ๆ จึงไม่ควรมีหลายข้อจนเกินไป

7) การตรวจให้คะแนนการให้คะแนนให้ตามมาตราที่กำหนดแต่ละข้อ ถ้าเป็นข้อความเปลี่ยนมาเป็นตัวเลข แต่ถ้าเป็นตัวเลขแล้วก็นำตัวเลขที่ผู้ตอบเลือกมารวมเลขกรณีข้อความเป็นความรู้สึกทางลบ จะต้องกลับตัวเลขกันกับข้อความที่เป็นไปทางบวก ถ้าตัวเลือกเป็นการอธิบายหรือบรรยายเช่น

- [] เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- [] เห็นด้วย
- [] ไม่เห็นด้วย
- [] ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ขีดตอบตรงเห็นด้วยอย่างยิ่งก็เป็นคะแนน 4 ดังนี้ เป็นต้น ถ้าตัวเลือกกำหนดตัวเลขเป็น [1]

[2] [3] [4] ขีดตอบ 4 ก็ได้คะแนน 4 คะแนน

8) การหาคุณภาพอื่น ๆ เช่นความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรง
ความเชื่อมั่น หาได้โดยวิธี

- สอบซ้ำ (test-retest)
- คู่ขนาน
- แบ่งครึ่งฉบับ (Split-half)
- สัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha-coefficient) ใช้นาก

ความเที่ยงตรง หาได้โดยวิธี

- Construct Validity
- Concurrent Validity
- Predictive Validity

แบบวัดเจตคติที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้แบบวัดเจตคติแบบลิเกิต (Likert's Method) เป็นมาตราวัดเจตคติ 5 ชั้นซึ่งอาจจะกำหนดค่าระดับ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพื่อใช้ในการวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นแนวทางในการจัดทำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT

เยาวพร ศรีระษา (2561, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบชุดสื่อประสม ด้านไวยากรณ์/ความถูกต้อง ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่ว พบว่าอยู่ใน ระดับดี เมื่อเทียบกับเกณฑ์ประเมิน และผลการศึกษความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจาก ได้รับการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$) และ ($S.D. = 0.5$)

ณัชปภา โพธิ์พุ่ม ปรัชญา ชยวฑูโฒ และทองพูล ชุมคำ (2561, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT ผลการวิจัย พบว่า ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT หลังพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เสรษฐพัส สุวรรณแสนทวี (2558, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CLT และแบบ TPR ผลการวิจัย พบว่า

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CLT มีประสิทธิภาพ 75.33/73.59 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดแต่แผนการจัดการเรียนรู้แบบ TPR มีประสิทธิภาพ 74.81/68.19 คะแนน
- 2) ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมแบบ CLT เท่ากับ 0.5196 และแบบ TPR เท่ากับ 0.5079 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 51.96 และร้อยละ 50.79 ตามลำดับ
- 3) นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมแบบ CLT กับ นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมแบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ
- 4) นักเรียนที่เรียนด้วย

การจัดกิจกรรมแบบ CLT กับนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมแบบ TPR มีแรงจูงใจสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD

อัจฉราภรณ์ ปานชาติ (2562, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกองพระทราย โดยใช้รูปแบบการเรียนแบบ SQ4R ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ผลการวิจัย พบว่า เจตคติต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนแบบ SQ4R ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก

อมราวดี บุตรเสมียน (2563, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง เรารักระยอง โดยใช้รูปแบบร่วมมือ เทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัย พบว่า เจตคติของต่อท้องถิ่นระยองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีเจตคติดีอย่างมาก ($\bar{X} = 4.78$) และ 5) เจตคติต่อท้องถิ่นระยองระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.78 ซึ่งมากกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบปกติที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24

วุฒิชัย จารุกัทรณ (2559, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเจตคติต่อวิชาชีววิทยา และพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) ร่วมกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) ร่วมกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันสูงขึ้นและอยู่ในระดับดี

ศรวิภาณจน์ กรุมรัมย์ (2558, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เจตคติต่อวิทยาศาสตร์ และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบประสานห้าแนวคิด (CIPPA Concept) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ในวิชาชีววิทยา ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียน หลังเรียน โดยใช้การประสานห้าแนวคิดร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD อยู่ในระดับดีมาก

แก้วมะณี เลิศสนธิ์ (2557, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) ในระดับดี

จากผลการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทักษะการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD 2) ศึกษาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD และ 3) ศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน One Group Pretest-Posttest Design ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. วิธีดำเนินการทดลอง
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 2 ห้อง รวม 59 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

2. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 28 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564

ของโรงเรียนหนองรีมงคลสุทนต์ อำเภอมือง จังหวัดชลบุรี ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยกลุ่มตัวอย่าง ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีการเก็บข้อมูลก่อนและหลังการทดลอง โดยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2539, หน้า 249) มีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตารางที่ 4 แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pretest-Posttest Design

กลุ่มตัวอย่าง	สอบก่อนเรียน	ทดลอง	สอบหลังเรียน
E	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

เมื่อ E แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

T₁ แทน การทดสอบก่อนเรียนของกลุ่มทดลอง (Pretest)

T₂ แทน การทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลอง (Posttest)

X แทน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบไปด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12 ชั่วโมง จำนวน 4 แผน ประกอบด้วย

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การทักทาย (3 ชั่วโมง)
- 2) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 อายุ (3 ชั่วโมง)
- 3) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 สมาชิกในครอบครัว (3 ชั่วโมง)
- 4) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ผลไม้ (3 ชั่วโมง)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบประเมินทักษะการฟัง ซึ่งใช้ประเมินทักษะในการฟังของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยเป็นการฟังจากเจ้าของภาษาผ่านห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์

2.2 แบบประเมินทักษะการพูด ซึ่งใช้ประเมินในการพูดของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยเป็นการพูดสนทนาโต้ตอบ โดยการกำหนดหัวข้อให้พูด จำนวน 1 ข้อ ให้คะแนนในรูปแบบ rubric score

2.3 แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12 ชั่วโมง

1.1 ศึกษาและวิเคราะห์ตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.2 ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎี หลักการ เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT และการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เพื่อเป็นแนวทางสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน

1.3 วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล สื่อ/แหล่งเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนที่	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์	สาระสำคัญ	เวลา
1. การทักทาย	1. นักเรียนเข้าใจ หลักการออกเสียง ตามระบบสัทอักษร และอ่านออกเสียง เกี่ยวกับการทักทายได้ 2. นักเรียนมีทักษะ การสื่อสารสามารถ โต้ตอบเกี่ยวกับ การทักทายได้ 3. นักเรียนเขียนคำศัพท์ เกี่ยวกับการทักทายได้	1. นักเรียนสามารถ ออกเสียงคำศัพท์ เกี่ยวกับการทักทายได้ 2. นักเรียนสามารถ ตอบคำถามจากการฟัง เรื่องการทักทายได้ 3. นักเรียนสามารถ สนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ การทักทายได้	การใช้ภาษาเพื่อ การทักทาย เป็นการใช้ ภาษาในชีวิตประจำวัน นักเรียนจำเป็นต้องฟัง อย่างเข้าใจ วิเคราะห์ สิ่งที่ฟัง สังเกตการณ์ ออกเสียง เพื่อสามารถ พูดสนทนากับเจ้าของ ภาษาได้อย่าง มีประสิทธิภาพ ตลอดจนเรียนรู้ โครงสร้างคำ ประโยค และหลักไวยากรณ์ เพื่อให้สามารถใช้ ภาษาในการทักทาย และแนะนำตัวได้ อย่างถูกต้องเหมาะสม	3 ชั่วโมง
2. อายุ	1. นักเรียนเข้าใจ หลักการออกเสียงตาม ระบบสัทอักษร และอ่านออกเสียง เกี่ยวกับอายุได้ 2. นักเรียนมีทักษะ การสื่อสารสามารถ โต้ตอบเกี่ยวกับอายุได้	1. นักเรียนสามารถออก เสียงคำศัพท์เกี่ยวกับอายุ ตนเองได้ 2. นักเรียนสามารถตอบ คำถามจากการฟัง เรื่องอายุได้ 3. นักเรียนสามารถ สนทนาโต้ตอบ เกี่ยวกับอายุได้	การเรียนรู้คำศัพท์ เกี่ยวกับอายุ ทำให้ เข้าใจความหมายของ คำศัพท์ อ่านออกเสียง คำศัพท์ สะกดคำ ได้ถูกต้อง สามารถ สื่อความหมาย ตอบคำถาม เข้าใจ สรุปความเรื่องที่ฟัง	3 ชั่วโมง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

แผนที่	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์	สาระสำคัญ	เวลา
	3. นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับอายุได้		และอ่าน ถ้าย้อนความรู้จากภาพมาเป็นคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้ในการสนทนา เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับอายุของตนเอง ซึ่งเป็นพื้นฐานของการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเองในชีวิตประจำวัน อ่าน ถ้าย้อนความรู้จากภาพมาเป็นคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้ในการสนทนาเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับอายุของตนเอง ซึ่งเป็นพื้นฐานของการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเองในชีวิตประจำวัน	
3. สมาชิกในครอบครัว	1. นักเรียนเข้าใจหลักการออกเสียงตามระบบสัทอักษรและอ่านออกเสียงเกี่ยวกับสมาชิก	1. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัวได้ 2. นักเรียนสามารถบอกคำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว	คำศัพท์เกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว ซึ่งนักเรียนรู้จักและคุ้นเคย ทำให้เข้าใจความหมายของคำศัพท์อ่านออกเสียง	3 ชั่วโมง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

แผนที่	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์	สาระสำคัญ	เวลา
	ในครอบครัวได้ 2. นักเรียนมีทักษะ การสื่อสารสามารถ โต้ตอบเกี่ยวกับ สมาชิกในครอบครัวได้ 3. นักเรียนเขียนคำศัพท์ เกี่ยวกับสมาชิก ในครอบครัวได้	เป็นภาษาจีนได้ 3. นักเรียนสามารถ สามารถสนทนาโต้ตอบ เรื่องสมาชิก ในครอบครัวได้	คำศัพท์ สะกดคำ ได้ถูกต้อง สามารถสื่อ ความหมาย ตอบคำถาม เข้าใจ สรุปความเรื่องที่ฟัง และอ่าน ถ่ายโอน ความรู้จากภาพมาเป็น คำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้ ในการสนทนา เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ครอบครัวซึ่งเป็น พื้นฐานของการใช้ ภาษาจีน เพื่อการสื่อสารสิ่งที่ เกี่ยวข้องกับตนเอง ในชีวิตประจำวัน	
4. ผลไม้	1. นักเรียนเข้าใจ หลักการออกเสียงตาม ระบบสัทอักษรและอ่าน ออกเสียงเกี่ยวกับผลไม้ ได้ 2. นักเรียนมีทักษะ การสื่อสารสามารถ โต้ตอบเกี่ยวกับ ผลไม้ได้	1. นักเรียนสามารถออก เสียงคำศัพท์เกี่ยวกับ ผลไม้ได้ 2. นักเรียนสามารถบอก คำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ เป็นภาษาจีนได้ 3. นักเรียนสามารถ สามารถสนทนาโต้ตอบ เรื่องผลไม้ได้	การเรียนรู้คำศัพท์ เกี่ยวกับผลไม้ ทำให้ เข้าใจความหมายของ คำ ออกเสียงคำ สะกด คำได้ถูกต้อง สามารถ สื่อความหมาย ตอบคำถาม เข้าใจ สรุปความเรื่องที่ฟัง และอ่านถ่ายโอน ความรู้	3 ชั่วโมง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

แผนที่	ผลการเรียนรู้	จุดประสงค์	สาระสำคัญ	เวลา
	3. นักเรียนเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ได้		จากภาพมาเป็นคำ กลุ่มคำและประโยคที่ใช้ในการสนทนา เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลไม้ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเองในชีวิตประจำวัน	

1.4 ดำเนินการสร้างแผนจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT และการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD จำนวน 4 แผน ใช้เวลา 12 ชั่วโมง ซึ่งประกอบด้วย

1.4.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การทักทาย (3 ชั่วโมง)

1.4.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 อายุ (3 ชั่วโมง)

1.4.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 สมาชิกในครอบครัว (3 ชั่วโมง)

1.4.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ผลไม้ (3 ชั่วโมง)

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT และการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่ผู้วิจัยได้สร้างเรียบร้อยแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม แล้วนำข้อเสนอแนะมาแก้ไขปรับปรุง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT และการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 5) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา เพื่อหาค่าความเหมาะสมขององค์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีรายละเอียดและเกณฑ์ในการประเมินดังนี้

การประเมินความเหมาะสม ใช้เปรียบเทียบกับมาตราในแบบประเมิน โดยนำคำตอบของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านให้ค่าน้ำหนักเป็นคะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 103)

เหมาะสมมากที่สุด	ตรวจให้	5	คะแนน
เหมาะสมมาก	ตรวจให้	4	คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ตรวจให้	3	คะแนน
เหมาะสมน้อย	ตรวจให้	2	คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ตรวจให้	1	คะแนน

แล้วนำผลการให้คะแนนคำนวณหาค่าเฉลี่ย แล้วแปลความหมายตามเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยพบว่า มีค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ระหว่าง 4.11-4.20 (ภาคผนวก ค)

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การทักทาย มีค่าความเหมาะสมอยู่ที่ 4.20
- 2) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 อายุ มีค่าความเหมาะสมอยู่ที่ 4.20
- 3) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 สมาชิกในครอบครัว มีค่าความเหมาะสมอยู่ที่ 4.17
- 4) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ผลไม้ มีค่าความเหมาะสมอยู่ที่ 4.11

ซึ่งหมายความว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมาก

1.7 ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่ผ่านการประเมินคุณภาพ และจากการปรับแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 31 คน

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่ผ่านการทดลองใช้ (Try Out) แล้วมาปรับปรุงแก้ไขและจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 28 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ต่อไป

2. แบบประเมินทักษะการฟัง โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยเป็นการฟังจากเจ้าของภาษาผ่านห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ มีขั้นตอนการสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ ดังนี้

2.1 ศึกษาและวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.2 วิเคราะห์หลักสูตรรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 2 รหัสวิชา จ21202 โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

2.3 วิเคราะห์และกำหนดเนื้อหา ผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาเพื่อประกอบการเขียนแบบประเมินทักษะการฟัง สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์และกำหนดเนื้อหาผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาเพื่อประกอบการเขียนแบบประเมินทักษะการฟัง สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผลการเรียนรู้	จำนวนข้อคำถาม	
	ความเข้าใจ	การนำไปใช้
1. นักเรียนเข้าใจหลักการออกเสียงของระบบสัทอักษรและออกเสียงได้	20 ข้อ	
2. นักเรียนตอบคำถามจากการฟังได้		10 ข้อ
รวม	30 ข้อ	

2.4 สร้างแบบประเมินทักษะการฟัง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กำหนดรูปแบบของคำตอบ และเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งแบบประเมินสอดคล้องกับเนื้อหาผลการเรียนรู้ ตามข้อ 2.3 จำนวน 30 ข้อ ซึ่งจะคัดเลือกนำไปใช้จริงเป็นจำนวน 20 ข้อ

2.5 นำแบบประเมินทักษะการฟังที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา เกณฑ์การให้คะแนน และรูปแบบของคำถาม

2.6 นำแบบประเมินทักษะการฟังที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 5) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา เพื่อพิจารณาความถูกต้องเชิงเนื้อหา ค่าดัชนี

ความสอดคล้อง (IOC) เป็นรายชื่อ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาไว้ ดังนี้

+1 = แบบประเมินข้อนั้น ได้สอดคล้องตามผลการเรียนรู้

0 = แบบประเมินข้อนั้น ได้สอดคล้องตามผลการเรียนรู้

-1 = แบบประเมินข้อนั้น ไม่ได้สอดคล้องตามผลการเรียนรู้

แล้วนำค่าการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการฟังที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5-1.0

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พบว่า แบบประเมินทักษะการฟัง มีความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.60-1.00 ทั้ง 30 ข้อ (ภาคผนวก ค)

2.7 นำแบบประเมินทักษะการฟัง ไปทดลองใช้ (Try out) กับ นักเรียนที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 31 คน

2.8 นำคะแนนที่ได้จากการทดลองใช้ (Try out) มาวิเคราะห์แบบประเมินทักษะการฟัง เป็นรายชื่อ พบว่า แบบประเมินทักษะการฟังมีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.43-0.80 มีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.20-0.60 (ภาคผนวก ค)

2.9 นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับ โดยใช้วิธีของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson's method) สูตร KR-20 ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.83 (ภาคผนวก ค)

2.10 นำแบบวัดทักษะการฟังจำนวน 20 ข้อ ไปใช้ทดสอบจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบประเมินทักษะการพูด ซึ่งใช้ประเมินในการพูดภาษาจีนของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยเป็นการพูดสนทนาโต้ตอบ โดยการกำหนดหัวข้อให้พูด จำนวน 1 ข้อ ให้คะแนนในรูปแบบ rubric score มีขั้นตอนการสร้างและหาประสิทธิภาพเครื่องมือ ดังนี้

3.1 ศึกษาและวิเคราะห์ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

3.2 วิเคราะห์หลักสูตรรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 2 รหัสวิชา จ21202 โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

3.3 วิเคราะห์ และกำหนดเนื้อหา ผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหา เพื่อประกอบการเขียนแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์และกำหนดเนื้อหา ผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาเพื่อประกอบ การเขียนแบบประเมินทักษะการพูด สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผลการเรียนรู้	จำนวนข้อคำถาม
	ความรู้/จำ
นักเรียนพูดสนทนาโต้ตอบด้วยประโยคสั้น ๆ ได้	1 ข้อ
รวม	1 ข้อ

3.4 สร้างแบบประเมินทักษะการพูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กำหนด รูปแบบของคำตอบ และเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งแบบประเมินสอดคล้องกับเนื้อหา ผลการเรียนรู้ ตามข้อ 3.3

3.5 นำแบบประเมินทักษะการพูดที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา เกณฑ์การให้คะแนน และรูปแบบของคำถาม

3.6 นำแบบประเมินทักษะการพูด ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัด และประเมินผล 5) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา เพื่อพิจารณาความถูกต้องเชิงเนื้อหา ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เป็นรายชื่อ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาไว้ ดังนี้

+1 = แบบประเมินข้อนั้น ได้สอดคล้องตามผลการเรียนรู้

0 = แบบประเมินข้อนั้น ได้สอดคล้องตามผลการเรียนรู้

-1 = แบบประเมินข้อนั้น ไม่ได้สอดคล้องตามผลการเรียนรู้

แล้วนำค่าการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีนที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5-1.0

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พบว่า แบบประเมินทักษะการพูด มีความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ที่ 0.80 (ภาคผนวก ค)

3.7 นำแบบประเมินทักษะการพูด ไปทดลองใช้ (Try out) กับ นักเรียนที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนหนองรีมมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 31 คน

3.8 นำแบบวัดทักษะการพูดไปใช้ทดสอบจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

4. แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

4.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดเจตคติตามวิธีของลิเกิต (Likert's Method)

4.2 ศึกษาจุดประสงค์ของแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

4.3 สร้างแบบวัดเจตคติ ตามวิธีการของลิเกิต (Likert's Method) ข้อคำถามในแบบวัดเจตคติจะเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก/ความคิดเห็นเป็นข้อคำถาม จำนวน 20 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ (พรณี ลีกิจวัฒน์, 2550, หน้า 96)

4.3.1 ข้อความแสดงความรู้สึกหรือการปฏิบัติในเชิงบวก (positive) ให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

4.3.2 ข้อความแสดงความรู้สึกหรือการปฏิบัติในเชิงลบ (negative) ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน

4.3.3 นำผลการให้คะแนนคำนวณหาค่าเฉลี่ย แล้วแปลความหมายตามเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 162)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง	มีเจตคติอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง	มีเจตคติอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง	มีเจตคติอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง	มีเจตคติอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง	มีเจตคติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.4 นำแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความเหมาะสมของข้อความ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4.5 นำแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัย 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ 4) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 5) ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา เพื่อพิจารณาความถูกต้องเชิงเนื้อหา ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เป็นรายชื่อ โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณาไว้ ดังนี้

+1 = แบบประเมินข้อนั้นได้สอดคล้องตามผลการเรียนรู้

0 = แบบประเมินข้อนั้นได้สอดคล้องตามผลการเรียนรู้

-1 = แบบประเมินข้อนั้นไม่ได้สอดคล้องตามผลการเรียนรู้

4.6 นำผลการปรับปรุงของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าความความสอดคล้อง (IOC) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 ขึ้นไป จึงจะถือว่าใช้ได้ ซึ่งปรากฏว่า มีค่าอยู่ระหว่าง 0.6-1.00 (ภาคผนวก ค)

4.7 นำแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับ นักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 31 คน

4.8 นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0.35-0.78 (ภาคผนวก ค)

4.9 นำแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น ทั้งฉบับด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ตามวิธีของครอนบาค ได้ค่า 0.90 (ภาคผนวก ค)

4.10 นำแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD วิชาภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้เป็นเครื่องมือในการทำวิจัยต่อไป

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ชี้แจงให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทราบถึงรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เพื่อที่จะได้ปฏิบัติได้ถูกต้อง
2. จัดนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4-5 คน ประกอบด้วย สมาชิกมีความสามารถแตกต่างกัน ความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ โดยพิจารณาจากคะแนนสอบวิชาภาษาจีน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564
3. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบประเมินทักษะการฟัง และแบบประเมินทักษะการพูด ในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน โดยแบ่งเป็นทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ทักษะการพูด จำนวน 1 ข้อ ใช้เวลา 2 ชั่วโมง และตรวจให้คะแนน
4. ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเองด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ในการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 4 แผน ใช้เวลา 12 ชั่วโมง ตามขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
5. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบประเมินทักษะการฟัง และแบบประเมินทักษะการพูด โดยแบ่งเป็นทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ทักษะการพูด จำนวน 1 ข้อ ใช้เวลา 2 ชั่วโมง ซึ่งเป็นแบบประเมินข้อคำถามฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน และบันทึกผลการทดสอบ
6. ดำเนินเก็บแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD วิชาภาษาจีน จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาทักษะการฟัง ระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample (สมมติฐานข้อ 1)
2. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาทักษะการพูด ระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ
เทคนิค STAD โดยใช้ t-test แบบ Dependent Sample (สมมติฐานข้อ 2)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนน (\bar{x}) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 306)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543,
หน้า 307)

$$SD = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละด้านยกกำลังสอง
$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาความความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินทักษะการฟัง แบบประเมิน
ทักษะการพูด โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ
เทคนิค STAD และแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD วิชาภาษาจีน โดยใช้ดัชนี

ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) (สมโภชน์ อเนกสุข, 2553, หน้า 102)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 ค่าความยากง่าย (p) ของแบบประเมินการทักษะฟัง คำนวณได้จากสูตรดังนี้ (สมโภชน์ อเนกสุข, 2554, หน้า 113-118)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากง่าย
	R	แทน	จำนวนคนที่ตอบข้อนั้นถูก
	N	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อนั้นทั้งหมด

2.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมินทักษะการฟัง โดยใช้สูตร Brennan (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551, หน้า 102)

$$r = \frac{R_{post} - R_{pre}}{N}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	R_{post}	แทน	จำนวนคนหลังสอนตอบถูก
	R_{pre}	แทน	จำนวนคนก่อนสอนตอบถูก
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

2.4 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยคำนวณจากวิธีของคูเดอร์ริชาร์ดสัน สูตรที่ 20 (KR-20) ของแบบประเมินการทักษะฟังภาษาจีน จากสูตรดังนี้ (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2544, หน้า 126-127)

$$r_{tt} = \left(\frac{n}{n-1} \right) \left(1 - \frac{\sum p_i q_i}{\sigma_0^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
	n	แทน	จำนวนข้อถาม
	p_i	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบรายการที่ i ได้ถูกต้อง
	q_i	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบรายการที่ i ผิด โดยที่ $(q = 1-p)$
	σ_0^2	แทน	ความแปรปรวนของค่าที่ได้ทั้งหมด

2.5 หาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD วิชาภาษาจีน โดยการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียสัน (Pearson Correlation Coefficient) (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2544, หน้า 310)

$$r = \frac{\sum XY - (\sum X) (\sum Y)/n}{\sqrt{\sum X^2 - (\sum x)^2/n} \sqrt{\sum Y^2 - (\sum Y)^2}}$$

เมื่อ	x, y	แทน	ค่าที่สามารถคำนวณได้จากข้อมูลชุดที่ 1 และ 2
	n	แทน	จำนวนข้อมูลของแต่ละตัวแปร

2.6 หาค่าความเชื่อมั่นด้วยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) (สุริพร อนุศาสนนันท์, 2554, หน้า 182-183)

$$\alpha = \frac{K}{(K-1)} \left\{ 1 - \frac{\sum si^2}{si^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
	K	แทน	จำนวนข้อ
	$\sum si^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	si^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

วิเคราะห์โดยใช้ t-test แบบ Dependent sample โดยเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูด ระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD คำนวณได้จากสูตรดังนี้ (สมโภชน์ อเนกสุข, 2553, หน้า 111)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาแจกแจงแบบ t
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างระหว่างคะแนนการสอบก่อนหลังเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่างระหว่างคะแนนการสอบก่อนหลังเรียน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียน
แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีการนำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์
และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อสื่อความหมายผลการวิจัยให้เข้าใจตรงกัน ดังนี้

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มทดลอง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ระดับแห่งความเป็นอิสระ
t	แทน	ค่าสถิติในการแจกแจงแบบ t
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาทักษะการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน
และหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ
เทคนิค STAD

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน
และหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ
เทคนิค STAD

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD

จากการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD ปรากฏผลดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ผลการศึกษาทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD

กลุ่มทดลอง	n	\bar{X}	SD	df	t	p
ก่อนเรียน	28	6.71	2.258	27	38.368	.000*
หลังเรียน	28	16.39	2.149			

*p < .05

จากตารางที่ 8 พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียน ($\bar{X} = 16.39$, $SD = 2.149$) โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 6.71$, $SD = 2.258$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่า นักเรียนมีทักษะการฟังภาษาจีนหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนได้

สรุปได้ว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD

จากการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD ปรากฏผลดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD

กลุ่มทดลอง	n	\bar{X}	SD	df	t	p
ก่อนเรียน	28	7.82	2.342	27	28.688	.000*
หลังเรียน	28	17.18	2.245			

*p < .05

จากตารางที่ 9 พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียน ($\bar{X} = 17.18$, SD = 2.245) โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 7.82$, SD = 2.342) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงนักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีน หลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนได้สรุปได้ว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

จากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ปรากฏผลดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

ที่	ข้อความ	\bar{X}	SD
1	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนที่ทำให้ นักเรียนสามารถเข้าใจได้ง่าย	4.64	.488
2	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับนำมาใช้ในการศึกษาในรายวิชาภาษาจีน	4.89	.315
3	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยลดการท่องจำเนื้อหา ของนักเรียนในวิชาภาษาจีน	4.71	.460
4	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนที่สนุก	4.68	.476
5	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยส่งเสริมให้นักเรียน เกิดทักษะการทำงานอย่างเป็นระบบ	4.57	.504
6	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยส่งเสริมให้นักเรียน เกิดทักษะการแก้ไขปัญหา	4.43	.634
7	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ง่ายและสะดวกต่อการนำไปใช้ศึกษาในรายวิชาภาษาจีน	4.75	.441
8	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เหมาะสมต่อการนำไปใช้กับนักเรียนทุกระดับชั้น	4.25	.752
9	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี	4.82	.390

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ที่	ข้อความ	\bar{X}	SD
10	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนที่ตรงกับ แนวทางการสนใจของนักเรียน	4.57	.504
11	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนที่สร้าง ความท้าทายให้แก่นักเรียน	4.50	.694
12	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ ค้นคว้าและศึกษาแหล่งข้อมูลอื่น ๆ นอกจากหนังสือแบบเรียน เพียงอย่างเดียว	4.39	.567
13	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยให้นักเรียน เกิดความเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาภาษาจีนได้ดีขึ้น	4.86	.356
14	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการศึกษา ที่มีความทันสมัยสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.75	.441
15	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วม วางแผนการทำงานกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในห้องเรียนอย่างอิสระ	4.50	.509
16	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ให้อิสระทางความคิด	4.54	.508
17	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการศึกษาที่ช่วย ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ทุก ๆ ขั้นตอน	4.57	.504

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ที่	ข้อความ	\bar{X}	SD
18	นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยู่เสมอ เมื่อเข้าร่วมในการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD	4.46	.508
19	นักเรียนใช้ความคิดที่รอบคอบอยู่เสมอ เมื่อต้องเข้าร่วมในการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD	4.64	.621
20	นักเรียนรู้สึกมีความสุขอยู่เสมอเมื่อเข้าร่วมในการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD	4.43	.504
ภาพรวมของข้อความทั้งหมด		4.69	.111

จากตารางที่ 10 พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.69$) โดยรายชื่อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการที่เหมาะสมนำมาใช้ในการศึกษาในรายวิชาภาษาจีน ($\bar{X} = 4.89$) รองลงมา คือ การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาภาษาจีนได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.86$) และการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ($\bar{X} = 4.82$) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทักษะการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังจากการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD 2) ศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังจากการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD และ 3) ศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ของโรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD แบบประเมินทักษะการฟัง แบบประเมินทักษะการพูด และแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

การวิจัยในครั้งนี้ มีแบบแผนการทดลองที่ใช้ คือ แบบกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลังเรียน (One group pretest-posttest design) วิเคราะห์ข้อมูล โดยศึกษาทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังจากการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยใช้ t-test แบบ Dependent sample

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนมีทักษะการฟัง หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีทักษะการพูด หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.69$) โดยรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับนำมาใช้ในการศึกษาในรายวิชาภาษาจีน ($\bar{X} = 4.89$) รองลงมา คือ การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาภาษาจีนได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.86$) และการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ($\bar{X} = 4.82$) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีประเด็นอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. นักเรียนมีทักษะการฟังภาษาจีน หลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติ เน้นการทำกิจกรรม มีการฝึกใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด เช่น การสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนฟัง สนทนากันเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งสอดคล้องกับ แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, หน้า 132) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นวิธีสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง เน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกใช้ความคิดและมีความกล้าในการใช้ภาษา ส่งผลให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษา และผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกันกับผู้อื่นเป็นคู่และเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของฉะปะภา โปธิ์พุ่ม, พระปรีชญา ถิ่นแถว และทองพูล ชุมคำ (2561, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT ผลการวิจัย พบว่า ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT หลังพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้การจัดกิจกรรมการสอนภาษา

เพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ยังเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนที่เก่งช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อนกว่า สมาชิกทุกคนในกลุ่มร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนในสมาชิก ทำให้เกิดความเข้าใจ และความสนุกสนานในการเรียนรู้ในการใช้ภาษา และในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีการให้คำชมเชยหรือรางวัลเป็นการเสริมแรงในตัวนักเรียนเป็นการแข่งขัน แต่เป็นการแข่งขันกับตัวเองทำให้นักเรียนกระตือรือร้น มีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองให้ได้คะแนนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ สมบัติ การจนารักพงศ์ (2547, หน้า 38) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) เป็นวิธีที่ทำให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการฝึกทักษะการเรียนตามบทเรียน สมาชิกในกลุ่มจะช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มอย่างเต็มที่ เพื่อให้กลุ่มได้รับรางวัล เนื่องจากรางวัลที่ครูให้สามารถกระตุ้นให้นักเรียนร่วมมือกันเพื่อช่วยเหลือให้กลุ่มประสบความสำเร็จ จะทำให้สมาชิกในกลุ่มช่วยเหลืออย่างดีที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีวิภาญจน์ กรุมรัมย์ (2558, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เจตคติต่อวิทยาศาสตร์ และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบประสานห้าแนวคิด (CIPPA Concept) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD ในวิชาชีววิทยา ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียน หลังเรียนโดยใช้การประสานห้าแนวคิด ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD อยู่ในระดับดีมาก

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยแบบประเมินทักษะการฟังภาษาจีนหลังเรียน ($\bar{X} = 16.39$, $SD = 2.149$) โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 6.71$, $SD = 2.258$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่า นักเรียนมีทักษะการฟังภาษาจีน หลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนได้

2. นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีน หลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นการเรียนรู้ที่ไม่ได้เน้นการสื่อสารที่ใช้ไวยากรณ์จนเกินไป เป็นการจัดการเรียนที่เน้นให้นักเรียนได้มีการฝึกพูดกับเพื่อนในกลุ่มบ่อย ๆ ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์การทำงานในกลุ่ม มีการช่วยเหลือ มีความมั่นใจ กล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สันทนา สุทธารัตน์ (2557, หน้า 72) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT)

ช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องจากได้ฝึกการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับภาษาที่ใช้จริง ส่งผลทำให้ห้องเรียนมีบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี เนื่องจากมีกิจกรรมและสื่อที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนได้ลงมือทำจริง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เขียวพร ศรีระษา (2561, หน้า 99) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า ทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากรับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบชุดสื่อประสม ด้านไวยากรณ์/ความถูกต้อง ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่ว พบว่า ผลรวมค่าเฉลี่ยทั้งหมดเท่ากับ 12.61 ซึ่งอยู่ในระดับดี เมื่อเทียบกับเกณฑ์ประเมิน นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ทำให้นักเรียนมีความสุขในการสนทนา เห็นความสำคัญของการเรียน เนื่องจากในแต่ละกลุ่มต้องการให้กลุ่มของตนมีคะแนนสูงสุด เกิดความรักใคร่ซึ่งกันและกัน ภายในกลุ่ม มีแรงจูงใจในการร่วมมือระหว่างนักเรียนเก่งกับนักเรียนอ่อน นำไปสู่ความสำเร็จ ภายในกลุ่ม อีกทั้งผู้วิจัยไม่ได้เข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาดให้กับนักเรียนทุกครั้ง เข้าไปให้คำแนะนำ ในเวลาที่ทำเป็นเท่านั้น ส่งผลให้การพูดของนักเรียนคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น และการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ในขณะที่นักเรียนทำแบบทดสอบนักเรียนต่างฝ่ายต่างนึกถึงเพื่อนในกลุ่มเป็นการสร้างความสัมพันธ์ส่งผลให้คะแนนของนักเรียนสูงยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ ศศิธร เวียงวะลัย (2556, หน้า 145) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Teams-Achievement Division) เป็นการเรียนรู้ที่สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เนื่องจากทุกคนร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ทุกคนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ส่งผลให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม ให้มีความสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วุฒิชัย จารุภัทรกุล (2559, หน้า บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีววิทยา และพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) ร่วมกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) ร่วมกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันสูงขึ้นและอยู่ในระดับดี

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยแบบประเมินทักษะการพูดหลังเรียน

($\bar{X} = 17.18$, $SD = 2.245$) โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียน

แบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 7.82$, $SD = 2.342$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงนักเรียนมีทักษะการพูดภาษาจีน หลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนได้

3. เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.69$) โดยเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ดังกล่าว ที่มีคะแนนมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับนำมาใช้ในการศึกษาในรายวิชาภาษาจีน ($\bar{X} = 4.89$) รองลงมา ได้แก่ การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาภาษาจีนได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.86$) และการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ($\bar{X} = 4.82$) ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT เป็นการสอนภาษาที่มุ่งเน้นตัวผู้เรียนเป็นความสำคัญ ฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงสถานการณ์ให้มากที่สุดเพื่อใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสารทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสาร อีกทั้งการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้นักเรียนได้ฝึกการเตรียมตัวให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสุข เป็นการสอนที่ส่งเสริมทักษะทางสังคม เปิดโอกาสให้นักเรียนทำงานร่วมกันจนประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของการเรียนร่วมกัน ทุกคนฝึกการเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี เคารพในสิทธิของผู้อื่น และเห็นข้อดีของผู้อื่น นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มผลเจตคติต่อการจัดกิจกรรม สมรรถภาพในการทำงานร่วมกัน สุขภาพจิตที่ดี และทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนเรียนร่วมกันอย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอมราวดี บุตรเสมียน (2563, หน้า 91-92) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง เราชักกระของ โดยใช้รูปแบบร่วมมือ เทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลเจตคติของต่อห้องถิ่นระของของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง เราชักกระของ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.78$)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไปสำหรับการนำไปใช้

1.1 การจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD นักเรียนยังไม่เคยเรียนวิธีนี้มาก่อน ดังนั้นก่อนจัดกิจกรรม ครูควรอธิบายหรือชี้แจงขั้นตอนการทำกิจกรรม เพื่อให้ นักเรียน ได้มีส่วนร่วม เกิดความเข้าใจตรงกัน นำไปสู่การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

1.2 ในการจัดการเรียนการสอนและการทดสอบต้องใช้เวลาก่อนข้างนาน ควรมีการปรับความยืดหยุ่นของเวลาให้เหมาะสม

1.3 เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) การเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีน อาจจะมีการเรียนในรูปแบบออนไลน์ เพื่อเตรียมความพร้อม หรือปรับตัวให้เหมาะสมกับยุควิถีชีวิตใหม่ (New normal)

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พบว่า ทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนพัฒนาขึ้น จึงควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูด โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ในการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น

2.2 จากการวิจัย โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พบว่า ทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนพัฒนาขึ้น จึงควรมีการทำวิจัยให้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD และวิธีการสอนอื่น ๆ เพื่อค้นหาวิธีการสอนที่ดี ที่สามารถส่งเสริมทักษะด้านภาษาจีนสูงสุดต่อไป

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤษณา เมืองโคตร. (2553). การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กอบกาญจน์ วงษ์วิสิทธิ์. (2551). ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โอเดียนส โตร์.
- กุนฑรี เพ็ชรทวีพรเดช และคณะ. (2550). สุดยอดวิธีสอนวิทยาศาสตร์ : นำไปสู่...การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- กฤษยา แสงเดช. (2548). ภาษาอังกฤษสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- แก้วมะณี เลิศสนธิ์. (2557). การจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เฉลิม ทองนวล. (2554). คู่มือพัฒนาการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: ไฮเอ็ดพับลิชซิ่ง.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). 80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นหลัก. กรุงเทพฯ: แดเน็กซ์ อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น.
- ชายูดา จันทะปิตดา. (2555). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัวหลวงวิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณัชปภา โพธิ์พุ่ม ปรัชญา ชยวฑูโต และทองพูล ชุมคำ. (2561). รายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT. สุรินทร์: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ณัฐสุดา สุภารัตน์. (2562). ความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอน โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ดวงกมล สิ้นเพ็ง. (2553). การพัฒนาผู้เรียนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ : การจัดการเรียนการสอนที่เน้น

ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิสนา เขมมณี. (2561). ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รูปทอง กว้างสว่างดี. (2549). คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ปัทมา ยิ้มสกุล. (2560). รายงานการวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21 สำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

พรรณิ ลีกิจวัฒน์. (2550). วิธีการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สูดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

พิมพ์พันธ์ เฉชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธี และเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.

พิมพ์ ทองวิจารณ์. (2556). ชุดการสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารระดับพื้นฐานสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

ภัทรภรณ์ ไชยวดเจริญ. (2558). ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กรณีศึกษา: ภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ศรีราชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต ศรีราชา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

เยาวพร ศรีระษา. (2561). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

รุ่งพนอ รักอยู่. (2559). ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในสถาบันพลศึกษาในเขตภาคกลาง. วิทยานิพนธ์

- ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร,
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
โดยการจัดการเรียนรู้ผ่านพอดคาสต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนหนองกุงศาลาหน้าเที่ยงวิทยากร. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศิลปกร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วัชรวิภา เล่าเรียนดี และคณะ. (2560). กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาการคิดและยกระดับ
คุณภาพการศึกษา สำหรับศตวรรษที่ 21 (พิมพ์ครั้งที่ 12). นครปฐม: เพชรเกษมพรินต์ติ้งกรุ๊ป
- วุฒิชัย จารุกัทรกุล. (2559). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีพวิทยา และพฤติกรรม
การทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอน
แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) ร่วมกับการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์, คณะศึกษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศรีวิภาญจน์ กรุ่มรัมย์. (2558). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์
เจตคติต่อวิทยาศาสตร์ และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบประสานห้าแนวคิด (CIPPA Concept)
ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ในวิชาชีพวิทยา.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์, คณะศึกษาศาสตร์,
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา. นครราชสีมา:
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏ.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. (2544). การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เศรษฐพัทธ์ สุวรรณแสนทวิ. (2558). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่าง
การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CLT และแบบ TPR. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). คู่มือการจัดการเรียนการ

- สอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สมบัติ การจนารักษ์พงศ์. (2547). 29 เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย : การเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: ชารอักษร.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์. ภาพลื่นรู้: ประสาน.
- สมโภชน์ อเนกสุข. (2553). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 4). ชลบุรี: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมโภชน์ อเนกสุข. (2554). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ และสังคมศาสตร์. ชลบุรี: ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ. (2553). หลักการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนและการประเมินตามสภาพจริง. กรุงเทพฯ: ดวงกมลพับลิชชิ่ง.
- สันทนา สุชาดารัตน์. (2557). ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). การประเมินการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กลุ่มส่งเสริมการเรียนการสอนและประเมินผล สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2531). การเรียนการสอนแบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: วิทยาจารย์.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริพร อนุศาสนนันท์. (2554). การวัดและประเมินในชั้นเรียน *Measurement and evaluation in classroom*. ชลบุรี: เก็ทกู๊ดครีเอชั่น.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2553). 19 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- เสาวลักษณ์ เมฆแดง. (2555). การพัฒนาแบบฝึกการฟังอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- แสงระวี คอนแก้วบัว. (2558). ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์.

- อภิวรรณ ประสพรัตน์. (2547). การเรียนรู้ภาษาจีนแนวศูนย์ศึกษาคิดปะและภาษาก้าวใจ. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- อมราวดี บุตรเสมียน. (2563). การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง เราักระของ โดยใช้รูปแบบร่วมมือเทคนิค STAD สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อรุณ วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). เหลียวหลังแลหน้า : การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- อวยพร พานิช. (2550). ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉราภรณ์ ปานชาติ. (2562). การพัฒนาความสามารถอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านกองพระทราย โดยใช้รูปแบบการเรียนแบบ SQ4R ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Slavin, R. E. (1995). *Cooperative learning: theory research and practice*. Massachusetts: A Simon & Schuster.
- Wilkins, D. A. (1976). *Notional syllabuses*. Oxford: Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือในการทำวิจัย
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย
- เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ ดร.สมศิริ สิงห์หลพ	อาจารย์ประจำภาควิชาการจัดการเรียนรู้
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิญา สมบูรณ์	อาจารย์ประจำภาควิชาทดสอบ
และวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
3. อาจารย์พรทิภา อินศิริ	ผู้ช่วยผู้อำนวยการ
โรงเรียนหนองรีมมงคลสุขสวัสดิ์
4. อาจารย์สุธิดา นันทพัฒนานุกุล	หัวหน้ากลุ่มบริหารวิชาการ
โรงเรียนหนองรีมมงคลสุขสวัสดิ์
5. อาจารย์กุลวรินทร์ ฌานประภาส	ครูกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนชลกันยานุกุล

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน มหาวิทยาลัยบูรพา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. ๒๓๐๐ ต่อ ๓๐๕, ๓๐๗
ที่ อว ๘๑๓๗/๒๕๕๘ วันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๔
เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.สมศิริ สิงห์หลพ คณะศึกษาศาสตร์

ด้วย นางสาวกรกช ฉวีวรรณชล รหัสประจำตัวนิสิต ๖๒๕๑๐๑๘๘ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติเค้าโครงวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัย นั้น

เนื่องจากท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการวิจัยดังกล่าวอย่างยิ่ง ในกรณีนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัยดังเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

นุจรี ไชยมงคล

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(สำเนา)

ที่ อว ๘๑๓๗/๑๒๘๘

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย
เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เค้าโครงวิทยานิพนธ์

๒. เครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาวกรกช ฉวีวรรณชล รหัสประจำตัวนิสิต ๖๒๕๑๐๑๘๘ นิสิตหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติเค้าโครง
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD”
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่
ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัย นั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเชิญท่านบุคลากรในสังกัดของท่าน คือ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิญา สมบูรณ์ อาจารย์ประจำภาควิชาทดสอบและวิจัยการศึกษา ซึ่งเป็นผู้
มีความเชี่ยวชาญกับการวิจัยดังกล่าวอย่างยิ่ง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของ
เครื่องมือการวิจัย ดังเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

นุจรี ไชยมงคล

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

(สำเนา)

ที่ อว ๘๑๓๗/๑๒๕๐

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์

๒. เครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาวกรกช ฉวีวรรณชล รหัสประจำตัวนิสิต ๖๒๕๑๐๑๑๘ นิสิตหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติคำโครงการ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD”
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่
ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัย นั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเชิญท่านบุคลากรในสังกัดของท่าน คือ

๑. อาจารย์พรทิภา อินศิริ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ

๒. อาจารย์สุธิดา นันทวัฒนานุกูล หัวหน้ากลุ่มบริหารวิชาการ

ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญกับการวิจัยดังกล่าวอย่างยิ่ง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความ
ตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย ดังเอกสารแนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

นุจรี ไชยมงคล

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

(สำเนา)

ที่ อว ๘๑๓๗/๑๒๘๕

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย
เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำโครงการวิทยานิพนธ์
๒. เครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาวกรกช ฉวีวรรณชล รหัสประจำตัวนิสิต ๖๒๕๑๐๑๘๘ นิสิตหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติคำโครงการ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD”
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งอยู่
ในขั้นตอนการเตรียมเครื่องมือการวิจัย นั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขอเชิญท่านบุคลากรในสังกัดของท่าน คือ
อาจารย์กุลวรินทร์ ฌานประภาส กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญกับการวิจัย
ดังกล่าวอย่างดียิ่ง เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือการวิจัย ดังเอกสาร
แนบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

นุจรี ไชยมงคล

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

(สำเนา)

ที่ อว ๘๑๓๗/๒๑๒๑

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนหนองรีมงคลสุสวัสดิ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เอกสารรับรองจริยธรรมของมหาวิทยาลัยบูรพา

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (หาคุณภาพ)

ด้วย นางสาวกรกช ฉวีวรรณชล รหัสประจำตัวนิสิต ๖๒๕๑๐๑๘๘ หลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ได้รับอนุมัติเค้าโครง
วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD”
โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และ
เสนอโรงเรียนท่านในการหาคุณภาพจากเครื่องมือวิจัยนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา จึงขออนุญาตให้นิสิตดังรายนาม
ข้างต้น ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๑ โรงเรียนหนองรีมงคลสุ
สวัสดิ์ จำนวน ๓๒ คน ระหว่างวันที่ ๑๓ - ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๔ ทั้งนี้ สามารถติดต่อ นิสิต
รายนามข้างต้น ได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘๑-๕๔๐๙๕๖๖ หรือที่ E-mail: 62910118@go.buu.ac.th
จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบและ โปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

นุจรี ไชยมงคล

(รองศาสตราจารย์ ดร.นุจรี ไชยมงคล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา

โทร ๐๓๘ ๑๐๒ ๓๐๐ ต่อ ๓๐๑

E-mail: grd.buu@go.buu.ac.th

(สำเนา)

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาโครงการวิจัย รหัสโครงการวิจัย : G-HU229/2564

โครงการวิจัยเรื่อง : การพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT
ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

หัวหน้าโครงการวิจัย : นางสาวกรกช นวีวรรณชล

หน่วยงานที่สังกัด : คณะศึกษาศาสตร์

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า
โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิ
และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ สวัสดิภาพ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่
ตัวอย่างการวิจัยและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ (ดูตามเอกสาร
ตรวจสอบ)

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณา จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ฉบับที่ 2 วันที่ 18 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2564
2. เอกสารโครงการวิจัยฉบับภาษาไทย ฉบับที่ 2 วันที่ 18 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2564
3. เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 2 วันที่ 18 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2564
4. เอกสารแสดงความยินยอมของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 26 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2564
5. เอกสารแสดงรายละเอียดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ฉบับที่ 1 วันที่ 26 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2564
6. เอกสารอื่น ๆ (ถ้ามี) ฉบับที่ ...-... วันที่ ...-... เดือน ...-... พ.ศ. ...-...

วันที่รับรอง : วันที่ 25 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2564

วันที่หมดอายุ : วันที่ 25 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2565

ลงนาม นางสาวพิมพ์พรณ เลิศล้ำ

(นางสาวพิมพ์พรณ เลิศล้ำ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ชุดที่ 4 (กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)

The background of the page features a large, semi-transparent watermark of the Srinakharinwirot University logo. The logo is circular with a yellow border and contains the university's name in Thai script at the top and 'SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY' in English at the bottom. In the center of the logo is a stylized emblem.

ภาคผนวก ข

- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตัวอย่างแบบประเมินทักษะการฟัง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตัวอย่างแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาคเรียนที่ 2/2564 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 รายวิชา ภาษาจีนพื้นฐาน 2 รหัสวิชา จ21202 ผู้สอน นางสาวกรกช ฉวีวรรณ
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง ผลไม้ เรื่อง 五个香蕉 กกล้วย 5 ผล เวลา 3 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้

1. นักเรียนเข้าใจหลักการออกเสียงของระบบสัทอักษรและอ่านออกเสียงเกี่ยวกับผลไม้ได้
2. นักเรียนตอบคำถามจากการฟังเรื่องผลไม้ได้
3. นักเรียนมีทักษะการสื่อสารสามารถโต้ตอบเกี่ยวกับผลไม้ได้

2. สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ ทำให้เข้าใจความหมายของคำ ออกเสียงคำ สะกดคำ ได้ถูกต้อง สามารถสื่อความหมาย ตอบคำถาม เข้าใจ สรุปความเรื่องที่ฟัง และอ่านถ่ายโอนความรู้จากภาพมาเป็นคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ใช้ในการสนทนาเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลไม้ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตนเองในชีวิตประจำวัน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ได้
2. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากการฟังเรื่องผลไม้ได้
3. นักเรียนสามารถสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับผลไม้ได้

4. สาระการเรียนรู้

คำศัพท์ 词语

ลำดับที่	คำศัพท์	พินอิน	ความหมาย
1	香蕉	xiāngjiāo	กล้วย
2	柚子	yòuzi	ส้มโอ
3	菠萝	bōluó	สับปะรด
4	杨桃	yángtáo	มะเฟือง
5	榴莲	liúlián	ทุเรียน
6	芒果	mángguǒ	มะม่วง

ลำดับที่	คำศัพท์	พินอิน	ความหมาย
7	木瓜	mùguā	มะละกอ
8	苹果	píngguǒ	แอปเปิล
9	个	gè	ตัว
10	人	rén	คน
11	要	yào	เอา, ต้องการ
12	呢	ne	ละ
13	两	liǎng	สอง

บทสนทนา 会话

1 一、两、三、三 个人。

yī, liǎng, sān, sān gè rén.

2 我要一个榴莲。

Wǒ yào yí gè liúlián

3 我要三个木瓜。

Wǒ yào sān gè mùguā

4 我要五个香蕉。

Wǒ yào wǔ gè xiāngjiāo.

老师：你要什么？

Lǎoshī: Nǐ yào shénme?

张红：我要一个菠萝，谢谢！

Zhāng hóng: Wǒ yào yí gè

bōluó, xièxie!

老师：马丽，你呢？

Lǎoshī: Mǎ Lì, nǐ ne?

马丽：我要两个苹果，谢谢！

Mǎ Lì: Wǒ yào liǎng gè

píngguǒ, xièxiè!

	一 yī		苹果 píngguǒ	柚子 yòuzi
我要 Wǒ yào	两 liǎng	个 gè	榴莲 liúlián	芒果 mángguǒ
	三 sān		西瓜 xīguā	橙子 chéngzi

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. ใฝ่เรียนรู้
2. มุ่งมั่นในการทำงาน

7. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูทักทายนักเรียนด้วยสำนวนต่าง ๆ เช่น 你好! 早上好! 早安! 下午好! 晚上好!

2. ครูทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว เช่น 爸爸 妈妈 姐姐

3. ครูถามนักเรียนถึงความสำคัญของการเรียนภาษาจีน และสามารถนำไปปรับใช้ใน

ชีวิตประจำวันได้อย่างไร

4. ครูเปิดภาพผลไม้ให้นักเรียนดู และถามคำถามว่านี่คือผลไม้อะไร 这是什么水果
นักเรียนตอบผลไม้เป็นภาษาไทย แต่มีนักเรียนบางคนที่เคยเรียนมาแล้วจะสามารถตอบคำถาม
เกี่ยวกับผลไม้เป็นภาษาจีนได้

ขั้นการนำเสนอเนื้อหา

5. ครูสอนคำศัพท์ เรื่อง 五个香蕉 กล้วยห้าผล โดยครูอ่านให้นักเรียนฟังทีละคำ
ให้นักเรียนอ่านตาม หลังจากนั้นนักเรียนอ่านคำศัพท์พร้อมกันทั้งชั้นเรียน

6. ครูอธิบายคำศัพท์ให้นักเรียนฟังทีละคำ พร้อมยกตัวอย่างประโยคที่ใช้ในสถานการณ์
ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

ลำดับที่	คำศัพท์	พินอิน	ความหมาย
1	香蕉	xiāngjiāo	กล้วย
2	柚子	yòuzi	ส้มโอ
3	菠萝	bōluó	สับปะรด
4	杨桃	yángtáo	มะเฟือง

ลำดับที่	คำศัพท์	พินอิน	ความหมาย
5	榴莲	liúlián	ทุเรียน
6	芒果	mángguǒ	มะม่วง
7	木瓜	mùguā	มะละกอ
8	苹果	píngguǒ	แอปเปิล
9	个	gè	คน, อัน, ชิ้น, ผล (ลักษณนาม)
10	人	rén	คน
11	要	yào	เอา, ต้องการ
12	呢	ne	ละ
13	两	liǎng	สอง

ไวยากรณ์ 个 gè คน, อัน, ชิ้น, ผล (ลักษณนาม) หากต้องการบอกจำนวนของคำนาม จะต้องใช้คำลักษณนามมาขยายคั่นกลางระหว่างคำบอกจำนวน และคำนามเสมอ รูปแบบการวางลำดับคำคือ จำนวน + คำลักษณนาม + คำนาม โดยคำนามแต่ละคำจะใช้คำลักษณนามเฉพาะที่ต่างกันไป

7. ครูออกเสียง ให้นักเรียนออกเสียงตาม
8. นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ด้วยตนเอง

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นการฝึกปฏิบัติ และทำงานร่วมกัน

1. ครูให้นักเรียนจับกลุ่มและร่วมกันแปลความหมายบทสนทนาเป็นภาษาไทย

บทสนทนา 会话

- 1 一、两、三、三 个人。 1 2 3 3 คน
yī, liǎng, sān, sān gè rén.
- 2 我要一个榴莲。 ฉันต้องการทุเรียน 1 ลูก
Wǒ yào yí gè liúlián
- 3 我要三个木瓜。 ฉันต้องการมะละกอ 3 ลูก
Wǒ yào sān gè mùguā
- 4 我要五个香蕉。 ฉันต้องการกล้วย 5 ผล
Wǒ yào wǔ gè xiāngjiāo.

老师：你要什么？

Lǎoshī:Nǐ yào shénme? คุณครู:คุณต้องการอะไร

张红：我要一个菠萝，谢谢！

Zhāng hóng: Wǒ yào yí gè bōluó, xièxie! จางหง:ฉันต้องการสับปะรด 1 ลูก ขอขอบคุณ

老师：马丽，你呢？

Lǎoshī: Mǎ Lì, nǐ ne? คุณครู:แมรี่ คุณล่ะ

马丽：我要两个苹果，谢谢！

Mǎ Lì:Wǒ yào liǎng gè píngguǒ, xièxiè!แมรี่:ฉันต้องการแอปเปิ้ล 2 ลูก ขอขอบคุณ

ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. ครูให้นักเรียนฝึกฝนภายในกลุ่ม และหลังจากนั้นออกมาสนทนาหน้าห้องให้เพื่อนฟัง

3. ครูให้นักเรียนดูรูปประโยคบนกระดาน และสุ่มนักเรียน อ่านรูปประโยคที่ครูกำหนดให้

	一 yī		苹果 píngguǒ	柚子 yòuzi
我要 Wǒ yào	两 liǎng	个 gè	榴莲 liúlián	芒果 mángguǒ
	三 sān		西瓜 xīguā	橙子 chéngzi

4. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนผังมโนทัศน์เกี่ยวกับผลไม้เป็นภาษาจีน

5. ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุป 五个香蕉 กล้วย 5 ผล เพื่อเป็นการทบทวนความรู้

ความเข้าใจ

ชั่วโมงที่ 3

ขั้นการทดสอบการฟังและการพูด

1. ครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยเกี่ยวกับการฟังเป็นรายบุคคล และแบบทดสอบพูด โดยสอบเป็นคู่ ซึ่งการทำแบบทดสอบจะไม่มีมีการปรึกษาหารือกัน

ขั้นพัฒนาการของผู้เรียนและยกย่องชมเชย

2. ครูแจ้งคะแนนพัฒนาของสมาชิกในกลุ่ม และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มเทียบกับเกณฑ์ และกล่าวคำชมเชยกับนักเรียน

8. ภาระ/ชิ้นงาน

1. เขียนผังมโนทัศน์เกี่ยวกับผลไม้เป็นภาษาจีน

9. การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์	วิธีการวัดผล	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมินผล
ด้านความรู้ความเข้าใจ (K) 1. นักเรียนสามารถออกเสียง คำศัพท์เกี่ยวกับผลไม้ได้	สังเกตจากการอ่านออกเสียง	แบบประเมินการอ่านออกเสียง	50 % ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน
ด้านทักษะการปฏิบัติ (P) 2. นักเรียนสามารถตอบคำถามจากการฟังเรื่องผลไม้ได้ 3. นักเรียนสามารถสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับผลไม้ได้	ตรวจแบบทดสอบ	แบบทดสอบย่อย	50 % ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน
ด้านคุณลักษณะนิสัย (A) 4. นักเรียนใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน	สังเกตพฤติกรรม	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	50 % ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์การประเมิน

10. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

- บัตรคำ
- หนังสือสัมผัสภาษาจีน มัธยมศึกษาตอนต้น เล่ม 1
- ผังมโนทัศน์เกี่ยวกับผลไม้เป็นภาษาจีน

ตัวอย่างผังมโนทัศน์เกี่ยวกับผลไม้เป็นภาษาจีน

ฉันต้องการแอปเปิ้ล 1 ลูก

píng guǒ
苹果

yī
一

gè
个

ฉันต้องการมะม่วง 2 ลูก

máng guǒ
芒果

liǎng
两

gè
个

wǒ yào
我要

sì
四

gè
个

sān
三

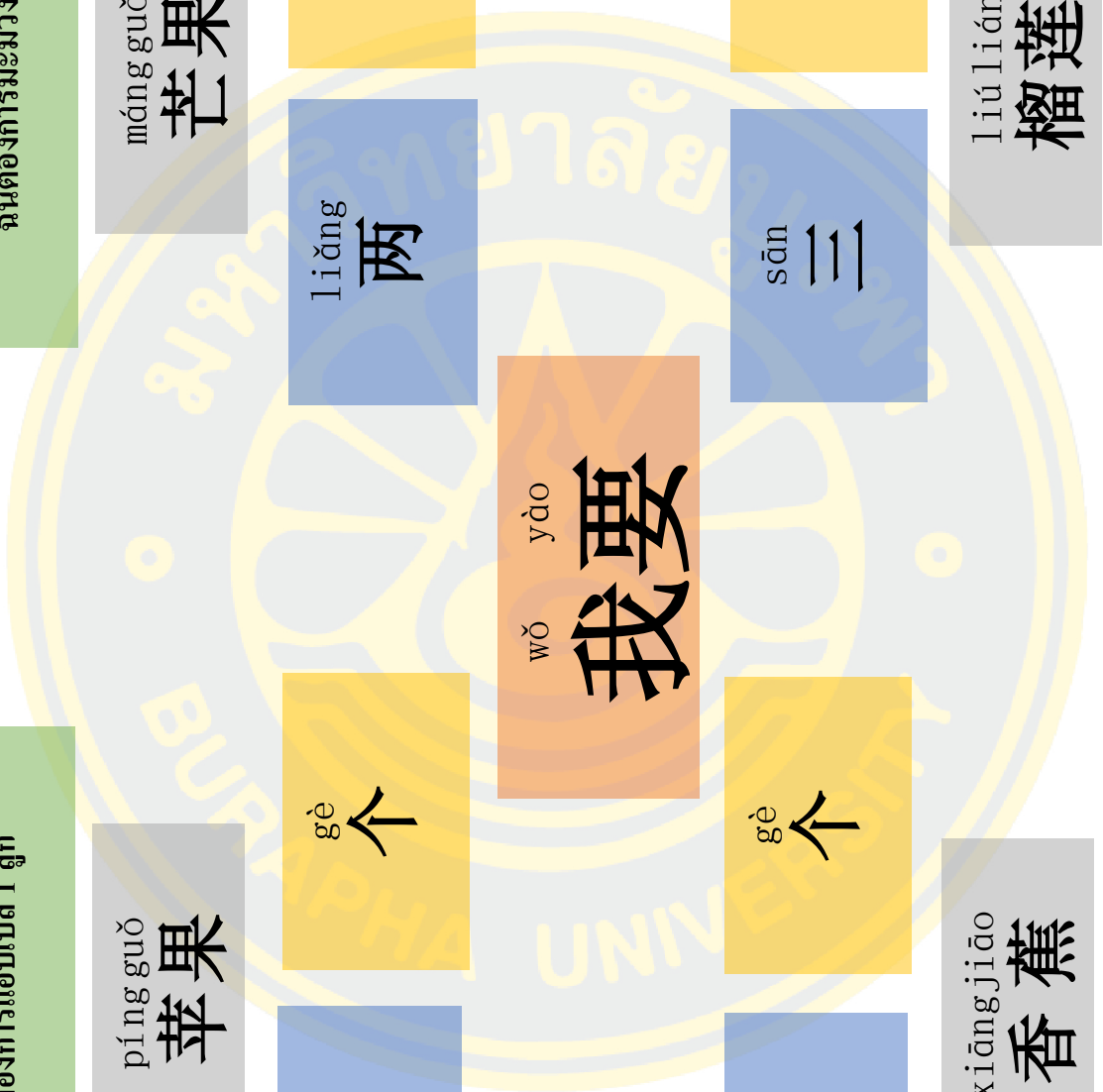
gè
个

xiāngjiāo
香蕉

ฉันต้องการกล้วย 4 ลูก

liú lián
榴莲

ฉันต้องการทุเรียน 3 ลูก

แบบทดสอบย่อย เรื่อง 五个香蕉 กล้วย 5 ผล

ทักษะการฟัง

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดถูกต้อง

1. mángguǒ

2. māngguǒ

3. mángguō

4. mángguò

2. ข้อใดถูกต้อง

1. liùliǎn

2. liùlián

3. liúliǎn

4. liúlián

3. ข้อใดถูกต้อง

1. xīguā

2. chéngzi

3. bōluó

4. yòuzi

4. ข้อใดถูกต้อง

5. ข้อใดถูกต้อง

ทักษะการพูด

Nǐ yào shénme

A: 你要什么? คุณต้องการอะไร

Wǒ yào yí gè bōluó xièxiè

B: 我要一个菠萝, 谢谢! ฉันต้องการสับปะรด 1 ลูก ขอขอบคุณ

Nǐ yào shénme

A: 你要什么? คุณต้องการอะไร

Wǒ yào liǎng gè píngguǒ xièxiè

C: 我要两个苹果, 谢谢! ฉันต้องการแอปเปิ้ล 2 ลูก ขอขอบคุณ

เกณฑ์การให้คะแนนการออกเสียง

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ความสำคัญ	คะแนนรวม
	4	3	2	1		
ความถูกต้อง	ออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์	ออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงผิดหลักการออกเสียงทำให้สื่อสารไม่ได้	2	8
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องไม่ติดขัดพูดชัดเจนทำให้สื่อสารได้	พูดตะกุกตะกักบ้างแต่ยังพอสื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อให้สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บ้างคำทำให้สื่อความหมายไม่ได้	2	8
คุณลักษณะ (มีความมั่นใจในการใช้ภาษา)	มีความมั่นใจในการอ่านดีมีการเตรียมตัวมาอย่างดีมั่นใจตนเอง	มีความมั่นใจในการอ่านพอใช้เตรียมตัวมาอย่างดียังประหม่า	ยังไม่ค่อยมีความมั่นใจเท่าที่ควรมีการเตรียมตัวมาพอใช้	ขาดความมั่นใจในตนเองเตรียมตัวมาบ้างแต่ไม่มากนัก	1	4
รวม					5	20

เกณฑ์การตัดสินผลคะแนน

คะแนนเต็ม 20 คะแนน

การสอบผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์ โดยกำหนดเกณฑ์ผ่านร้อยละ 50 เป็นดังนี้

สอบผ่านเกณฑ์ คือ คะแนนรวมตั้งแต่ 10 – 20 คะแนน

สอบไม่ผ่านเกณฑ์ คือ คะแนนรวมตั้งแต่ 0 – 9.9 คะแนน

แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

คำชี้แจง : ให้ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนแล้วขีด ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ใฝ่เรียนรู้				มุ่งมั่นในการทำงาน								รวม (9 คะแนน)
		ตั้งใจเรียน				เอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย				ตั้งใจและรับผิดชอบในการทำงานให้สำเร็จ				
		3	2	1	0	3	2	1	0	3	2	1	0	

เกณฑ์การให้คะแนน		เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ
ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ	ให้ 3 คะแนน	คะแนนระหว่าง 9-7 อยู่ในระดับดี และผ่านเกณฑ์
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้ 2 คะแนน	คะแนนระหว่าง 6-4 อยู่ในระดับพอใช้ และผ่านเกณฑ์
ปฏิบัติน้อยครั้ง	ให้ 1 คะแนน	คะแนนระหว่าง 3-0 อยู่ในระดับไม่ผ่านเกณฑ์ และ
ไม่ปฏิบัติเลย	ให้ 0 คะแนน	ควรปรับปรุง

สรุป มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ คน

มีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ คน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวกรกช นวีวรรณชด)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

คำชี้แจง : ให้ผู้สอน สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในระหว่างเรียนและนอกเวลาเรียน

แล้วขีด ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน

ที่	ชื่อ-สกุล ของผู้รับการ ประเมิน	ความ ร่วมมือกัน ทำกิจกรรม				การแสดง ความคิดเห็น				การรับฟัง ความคิดเห็น				ความตั้งใจ ทำงาน				การแก้ไข ปัญหา/หรือ ปรับปรุง ผลงานกลุ่ม				รวม 20 คะแนน
		4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	4	3	2	1	
1																						
2																						
3																						

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวกรกช นวีวรรณชล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การให้คะแนน

ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอย่างสม่ำเสมอ ให้	4	คะแนน
ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบ่อยครั้ง ให้	3	คะแนน
ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมบางครั้ง ให้	2	คะแนน
ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมน้อยครั้ง ให้	1	คะแนน

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ	
ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
18 - 20	ดีมาก
14 - 17	ดี
10 - 13	พอใช้
ต่ำกว่า 10	ปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	5	4	3	2	1
ความถูกต้องตามหลักสัทอักษรจีน	ออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้องตามหลัก การออกเสียงออกเสียงเน้นหนักใน คำ/ ประโยค อย่างสมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์ และประโยคได้ ถูกต้องตามหลัก การออกเสียงออกเสียงเน้นหนักใน คำ/ ประโยคเป็น ส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ ขาดการออกเสียง เน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์/ ประโยคได้ถูกต้อง น้อยและขาด การออกเสียง เน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์/ ประโยคผิดหลักการ ออกเสียงสื่อสารไม่ได้
ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	ออกเสียงคำ และประโยค ได้ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ อย่างสมบูรณ์	ออกเสียงคำ และ ประโยคได้ ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำ และประโยค ได้และถูกต้องตาม หลัก ไวยากรณ์ เล็กน้อย	ออกเสียงคำ และประโยคได้ แต่ ไม่ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์	ออกเสียงคำ และประโยค ผิดหลัก ไวยากรณ์ ไม่สามารถ สื่อสารได้
ความคล่องแคล่วชัดเจน	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ตรง ประเด็น ทำให้สื่อสารได้	พูดติดขัดบ้าง แต่ ตรงประเด็น และ ยังพอสื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุด เป็นช่วง ๆ ทำให้ สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน แต่ยัง ตรงประเด็น	พูดเป็นคำ ๆ หยุด เป็นช่วง ๆ ทำให้ สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน และไม่ตรงประเด็น	พูดเป็นคำ ๆ ไม่ชัดเจน หรือออกเสียงผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
มีความมั่นใจในการใช้ภาษา	มีความมั่นใจ ในการอ่านดี มีการเตรียมตัว มาอย่างดี มั่นใจ ตนเอง	มีความมั่นใจ ในการอ่านพอใช้ เตรียมตัวมา อย่างดี ยังประหม่า	ยังไม่ค่อย มีความมั่นใจ เท่าที่ควร มีการเตรียมตัวมา พอใช้	ขาดความมั่นใจ ในตนเอง เตรียมตัว มาบ้าง แต่ไม่มากนัก	ไม่มีความมั่นใจ ในตนเอง และไม่ได้ เตรียมตัว

เกณฑ์การตัดสินผลคะแนน

คะแนนเต็ม 20 คะแนน

การสอบผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์ โดยกำหนดเกณฑ์ผ่านร้อยละ 50 เป็นดังนี้

สอบผ่านเกณฑ์ คือ คะแนนรวมตั้งแต่ 10 – 20 คะแนน

สอบไม่ผ่านเกณฑ์ คือ คะแนนรวมตั้งแต่ 0 – 9.9 คะแนน

แบบบันทึกคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

คำชี้แจง : ให้ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนแล้วขีด ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ความถูกต้อง ตามหลัก สัทอักษรจีน	ความถูกต้อง ตามหลัก ไวยากรณ์	ความ คล่องแคล่ว ชัดเจน	มีความ มั่นใจใน การใช้ ภาษา	รวม คะแนน
		5	5	5	5	20
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวกรกช นวีวรรณชล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

บันทึกผลหลังการสอน

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....
.....
.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....

3. ข้อเสนอแนะ/แนวทางการปรับปรุง

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวกรรช นวีวรรณชล)

ครูผู้สอน

ตัวอย่างแบบประเมินทักษะการฟังภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนหนองรีมงคลสุวิทย์

ผลการเรียนรู้

1. นักเรียนเข้าใจหลักการออกเสียงของระบบสัทอักษรและออกเสียงได้
2. นักเรียนตอบคำถามจากการฟังได้

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกกากบาท ✕ ทับตัวเลขข้อที่ถูกต้องเพียง 1 ข้อ

1. เสียงที่ได้ฟังต่อไปนี้คือ ข้อใด

1. zài jiàn

2. shì

3. xìng

4. nín

3. เสียงที่ได้ฟังต่อไปนี้คือ ข้อใด

1.

2.

3.

4.

4. เสียงที่ได้ฟังต่อไปนี้คือ ข้อใด

1. nì hāo

2. nī háo

3. nǐ hǎo

4. nǐ hǎo

13. เสียงที่ได้ฟังต่อไปนี้คือ ข้อใด

1. 年

2. 大

3. 多

4. 小

ให้นักเรียนฟังเรื่องต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามจากเรื่องที่ฟัง

15. ข้อใดถูกต้อง

1. ผมอายุ 10 ขวบ

2. แม่ของผมเป็นหมอ

3. ผมชื่อตงตง

4. ผมชอบกินทุเรียน

17. ข้อใดถูกต้อง

1. พี่ผมอายุ 20 ปี

2. น้องผมอายุ 56 ปี

3. พ่อผมอายุ 51 ปี

4. แม่ผมอายุ 40 ปีแล้ว

18. ข้อใดถูกต้อง

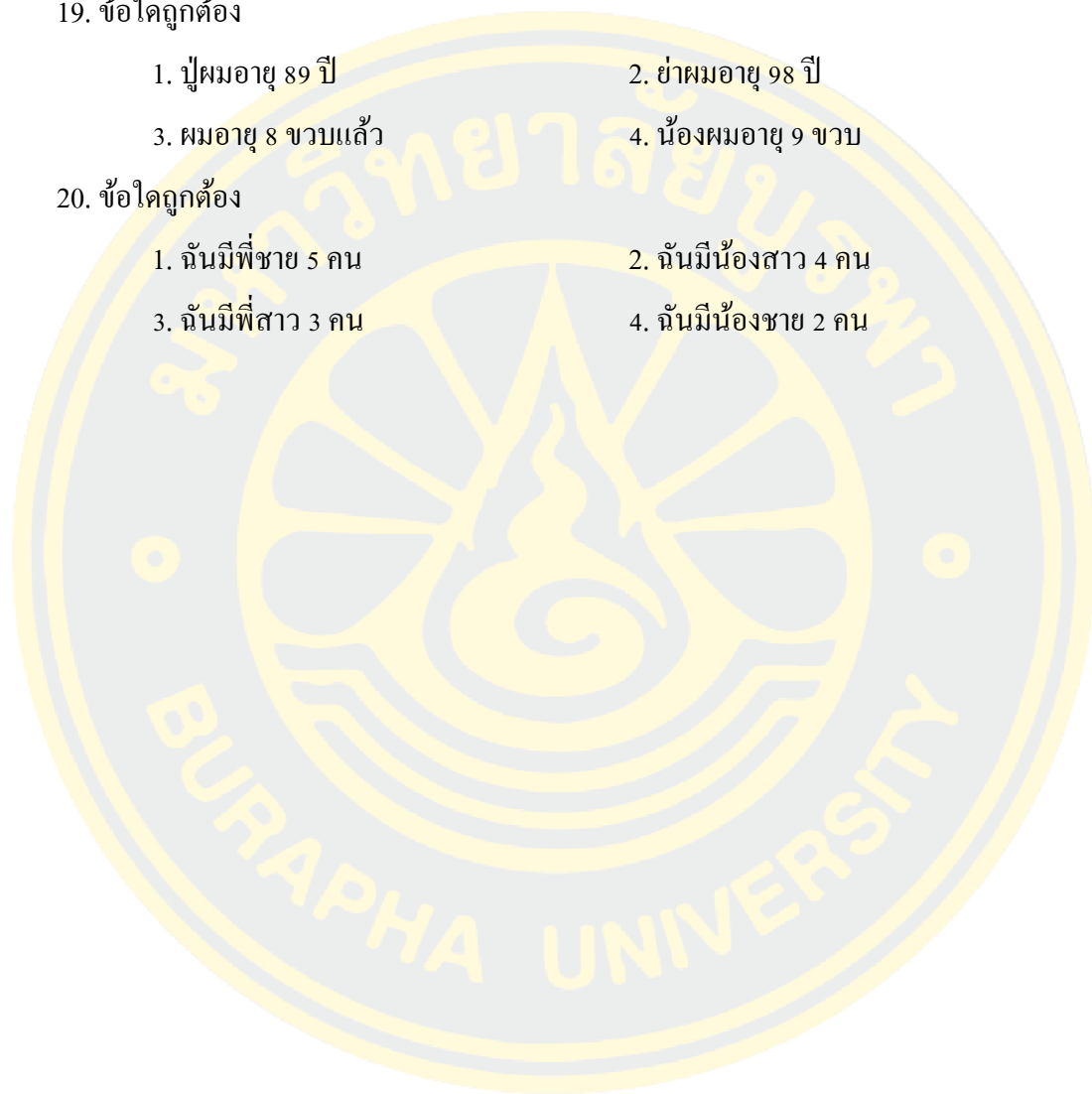
1. ฉันเป็นลูกคนเดียว	2. ฉันมีแมว 3 ตัว
3. ฉันมีน้องชาย 3 คน	4. ฉันมีพี่ชาย 4 คน

19. ข้อใดถูกต้อง

1. ปู่ผมอายุ 89 ปี	2. ย่าผมอายุ 98 ปี
3. ผมอายุ 8 ขวบแล้ว	4. น้องผมอายุ 9 ขวบ

20. ข้อใดถูกต้อง

1. ฉันมีพี่ชาย 5 คน	2. ฉันมีน้องสาว 4 คน
3. ฉันมีพี่สาว 3 คน	4. ฉันมีน้องชาย 2 คน

ตัวอย่างแบบประเมินทักษะการพูด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์

ผลการเรียนรู้

นักเรียนพูดสนทนาได้ตอบด้วยประโยคสั้น ๆ ได้

A: 你好!

B: 你好!

A: 你叫什么名字?

B: 我叫……, 你呢?

A: 我叫……

B: 我很高兴认识你。

A: 认识你我也很高兴。

B: 今年你多大了?

A: 今年我……岁了, 你呢?

B: 今年我……岁了。

A: 你的家有几口人?

B: 我的家有……口人, 有……, 你的家有几口人呢?

A: 我的家有……口人, 有……。

B: 你喜欢什么水果?

A: 我喜欢……, 你呢?

B: 我喜欢……。 (การนำไปใช้)

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

คำชี้แจง :

1. ให้นักเรียนพูดสนทนาได้ตอบ โดยเข้าสอบทีละ 2 คน
2. สถานการณ์ที่นักเรียนต้องพูดสนทนามีทั้งหมด 4 สถานการณ์ ดังนี้
 1. การทักทาย
 2. อายุ
 3. สมาชิกในครอบครัว
 4. ผลไม้
3. นักเรียนต้องพูดให้ครบทั้ง 4 สถานการณ์ จำนวน 20 คะแนน
4. เกณฑ์การให้คะแนนประเมินทักษะการพูด มีดังนี้
 1. ความถูกต้องตามหลักสัทอักษรจีน จำนวน 5 คะแนน
 2. ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ จำนวน 5 คะแนน
 3. ความคล่องแคล่ว ชัดเจน จำนวน 5 คะแนน
 4. มีความมั่นใจในการใช้ภาษา จำนวน 5 คะแนน

แบบประเมินทักษะการพูด (สำหรับครู)

คำชี้แจง :

1. จัดเตรียมห้องสอบ เป็นสถานที่ที่ไม่มีเสียงดังรบกวน
2. แจ้งให้นักเรียนทราบว่า ต่อไปจะเป็นการทดสอบประเมินทักษะการพูด
3. เรียกให้นักเรียนเข้าห้องสอบทีละ 2 คน โดยจับฉลากว่าใครเป็น A เป็น B
4. แจกข้อสอบให้นักเรียน ให้นักเรียนทำความเข้าใจ และเตรียมตัวพูด คนละ 5 นาที
5. นักเรียนพูด ตามสถานการณ์ ได้แก่
 1. การทักทาย
 2. อายุ
 3. สมาชิกในครอบครัว
 4. ผลไม้
6. ระบุประเมินทักษะการพูด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

รายการที่ประเมิน	คะแนน				
	5	4	3	2	1
ความถูกต้องตามหลักสัทอักษรจีน					
ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์					
ความคล่องแคล่ว ชัดเจน					
มีความมั่นใจในการใช้ภาษา					

7. ระบุประเมินทักษะการพูด โดยมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				
	5	4	3	2	1
ความถูกต้องตามหลักสัทอักษรจีน	ออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยค เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์/ประโยคได้ถูกต้องน้อย และขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์/ประโยคผิดหลักการออกเสียงสื่อสารไม่ได้
ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	ออกเสียงคำ และประโยค ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์อย่างสมบูรณ์	ออกเสียงคำ และประโยค ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำ และประโยค ได้และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เล็กน้อย	ออกเสียงคำ และประโยคได้ แต่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	ออกเสียงคำ และประโยค ผิดหลักไวยากรณ์ ไม่สามารถสื่อสารได้
ความคล่องแคล่ว ชัดเจน	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ตรงประเด็น ทำให้สื่อสารได้	พูดติดขัดบ้าง แต่ ตรงประเด็น และยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ ทำให้ สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน แต่ยัง ตรงประเด็น	พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ ทำให้ สื่อสารได้ ไม่ชัดเจน และไม่ ตรงประเด็น	พูดเป็นคำ ๆ ไม่ชัดเจน หรือออกเสียงผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
มีความมั่นใจในการใช้ภาษา	มีความมั่นใจในการอ่านดี มีการเตรียมตัวมาอย่างดี มั่นใจตนเอง	มีความมั่นใจในการอ่าน พอใช้ เตรียมตัวมาอย่างดี ยังประหม่า	ยังไม่ค่อยมีความมั่นใจเท่าที่ควร มีการเตรียมตัวมาพอใช้	ขาดความมั่นใจในตนเอง เตรียมตัวมาบ้าง แต่ไม่มากนัก	ไม่มีความมั่นใจในตนเอง และไม่ได้เตรียมตัว

เกณฑ์การตัดสินผลคะแนน

คะแนนเต็ม 20 คะแนน

การสอบผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์ โดยกำหนดเกณฑ์ผ่านร้อยละ 50 เป็นดังนี้

สอบผ่านเกณฑ์ คือ คะแนนรวมตั้งแต่ 10 – 20 คะแนน

สอบไม่ผ่านเกณฑ์ คือ คะแนนรวมตั้งแต่ 0 – 9.9 คะแนน

แบบบันทึกคะแนนการประเมินทักษะการพูดภาษาจีน

คำชี้แจง : ให้ครูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนแล้วขีด ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน

เลขที่	ชื่อ - สกุล	ความถูกต้อง ตามหลัก สัทอักษรจีน	ความถูกต้อง ตามหลัก ไวยากรณ์	ความ คล่องแคล่ว ชัดเจน	มีความ มั่นใจใน การใช้ ภาษา	รวม คะแนน
		5	5	5	5	20
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวกรกช นวีวรรณชล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

**แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD รายวิชาภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**

คำชี้แจง

1. แบบวัดเจตคติฉบับนี้ ถ้ามุ่งเกี่ยวกับเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD รายวิชาภาษาจีน ขอให้ท่านนักเรียนอ่านข้อความในแต่ละข้ออย่างละเอียด และพิจารณาให้รอบคอบก่อน แล้วจึงตัดสินใจเลือกตอบ
2. การตอบแบบวัดเจตคติ ไม่มีคำตอบถูกหรือผิด คำถามไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน
3. การตอบแบบวัดเจตคติให้นักเรียนอ่านข้อความในมาตราวัดแต่ละข้อ แล้วพิจารณาอย่างรอบคอบจึงทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกหรือความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ	รายการ	ระดับความรู้สึก				
		5	4	3	2	1
1	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนที่ทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจได้ง่าย					
2	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับนำมาใช้ในการศึกษาในรายวิชาภาษาจีน					
3	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค					

ข้อ	รายการ	ระดับความรู้				
		5	4	3	2	1
	STAD ช่วยลดการท่องจำเนื้อหาของนักเรียน ในวิชาภาษาจีน					
4	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนที่น่าเบื่อ					
5	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะ การทำงานอย่างเป็นระบบ					
6	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะ การแก้ไขปัญหา					
7	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD มีความซับซ้อนและยุ่งยากต่อ การนำไปใช้ศึกษาในรายวิชาภาษาจีน					
8	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เหมาะสมต่อการนำไปใช้กับนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาเพียงอย่างเดียว					
9	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียน ในรายวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี					
10	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนที่ตรงกับแนวทาง					

ข้อ	รายการ	ระดับความรู้				
		5	4	3	2	1
	ความสนใจของนักเรียน					
11	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนที่สร้างความท้าทาย ให้แก่นักเรียน					
12	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ค้นคว้า และศึกษาแหล่งข้อมูลอื่น ๆ นอกจากหนังสือ แบบเรียนเพียงอย่างเดียว					
13	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหา ในรายวิชาภาษาจีน ได้ดีขึ้น					
14	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการศึกษาที่มีความทันสมัย สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
15	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมวางแผน การทำงานกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในห้องเรียนอย่างอิสระ					
16	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD ส่งผลให้นักเรียนขาดเสรีภาพทาง ความคิด เนื่องจากต้องยอมรับฟังความคิดเห็น					

ข้อ	รายการ	ระดับความรู้				
		5	4	3	2	1
	ของสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มอยู่เสมอ					
17	การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เป็นวิธีการศึกษาที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ทุก ๆ ขั้นตอน					
18	นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยู่เสมอ เมื่อเข้าร่วมในการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD					
19	นักเรียนใช้ความคิดที่รอบคอบอยู่เสมอ เมื่อต้องเข้าร่วมในการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD					
20	นักเรียนรู้สึกเครียดอยู่เสมอเมื่อเข้าร่วมในการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เนื่องจากทุกกิจกรรมใช้เวลานานเกินไป					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

- ตารางแสดงการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตารางแสดงการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการฟัง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตารางแสดงการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR-20) ของแบบประเมินทักษะการฟังภาษาจีน
- ตารางแสดงการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตารางแสดงการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตารางแสดงการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

การวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT
 ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง การตกทาย

ตารางที่ 11 ผลการประเมินระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษา
 เพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง การตกทาย

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5			
1. ผลการเรียนรู้								
- ถูกต้องชัดเจน	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ภาษาที่ใช้ชัดเจน	3	4	4	5	4	20	4	เหมาะสมมาก
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
- จุดประสงค์สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	5	4	5	5	4	23	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
3.สาระการเรียนรู้								
- เนื้อหามีความเหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	5	5	23	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
- เนื้อหาถูกต้องสมบูรณ์	5	4	3	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
- ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	4	4	4	5	5	22	4.40	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึกปฏิบัติ และทำงานร่วมกัน	4	4	3	5	4	20	4	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร	4	4	4	5	5	22	4.40	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 5 ขั้นการทดสอบการฟังและการพูด	3	4	3	4	4	18	3.60	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 6 ขั้นพัฒนาการของผู้เรียนและยกย่องชมเชย	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
5. สื่อการสอน	5	4	4	5	4	22	4.40	เหมาะสมมาก
6. แหล่งเรียนรู้	5	4	3	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
7. วิธีการวัดและประเมินผล	4	4	4	3	4	19	3.80	เหมาะสมมาก
รวม	59	56	53	67	59	294	4.20	เหมาะสมมาก

การวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT
ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง อายุ

ตารางที่ 12 ผลการประเมินระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง อายุ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5			
1. ผลการเรียนรู้								
- ถูกต้องชัดเจน	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ภาษาที่ใช้ชัดเจน	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
- จุดประสงค์สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	5	4	4	4	5	22	4.40	เหมาะสมมาก
3.สาระการเรียนรู้								
- เนื้อหามีความเหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	5	5	23	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
- เนื้อหาถูกต้องสมบูรณ์	5	4	5	5	5	24	4.80	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
- ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	4	4	5	5	4	22	4.40	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา	4	4	4	4	5	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึกปฏิบัติ และทำงานร่วมกัน	4	4	3	4	4	19	3.80	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 5 ขั้นการทดสอบการฟังและการพูด	3	4	4	4	4	19	3.80	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 6 ขั้นพัฒนาการของผู้เรียนและยกย่อง ชมเชย	3	4	4	5	4	20	4	เหมาะสมมาก
5. สื่อการสอน	5	4	3	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
6. แหล่งเรียนรู้	4	4	3	5	4	20	4	เหมาะสมมาก
7. วิธีการวัดและประเมินผล	4	4	4	4	4	20	4	เหมาะสมมาก
รวม	58	56	55	65	60	294	4.20	เหมาะสมมาก

การวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT
ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง สมาชิกในครอบครัว

ตารางที่ 13 ผลการประเมินระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง สมาชิกในครอบครัว

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5			
1. ผลการเรียนรู้								
- ถูกต้องชัดเจน	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ภาษาที่ใช้ชัดเจน	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
- จุดประสงค์สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	5	4	4	4	5	22	4.40	เหมาะสมมาก
3. สาระการเรียนรู้								
- เนื้อหามีความเหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	5	5	23	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
- เนื้อหาถูกต้องสมบูรณ์	5	4	5	4	5	23	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
- ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	4	4	3	5	5	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา	4	4	4	4	4	20	4	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึกปฏิบัติ และทำงานร่วมกัน	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 5 ขั้นการทดสอบการฟังและการพูด	3	4	3	4	4	18	3.60	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 6 ขั้นพัฒนาการของผู้เรียนและยกย่องชมเชย	3	4	3	5	4	19	3.80	เหมาะสมมาก
5. สื่อการสอน								
	5	4	4	5	4	22	4.40	เหมาะสมมาก
6. แหล่งเรียนรู้								
	4	4	3	5	4	20	4	เหมาะสมมาก
7. วิธีการวัดและประเมินผล								
	4	4	4	4	4	20	4	เหมาะสมมาก
รวม	58	56	53	65	60	292	4.17	เหมาะสมมาก

การวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT
 ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง ผลไม้

ตารางที่ 14 ผลการประเมินระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษา
 เพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง ผลไม้

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5			
1. ผลการเรียนรู้								
- ถูกต้องชัดเจน	4	4	3	5	4	20	4	เหมาะสมมาก
- ภาษาที่ใช้ชัดเจน	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
- จุดประสงค์สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	5	4	4	4	5	22	4.40	เหมาะสมมาก
3. สาระการเรียนรู้								
- เนื้อหา มีความเหมาะสมกับผู้เรียน	5	4	4	5	5	23	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
- เนื้อหาถูกต้องสมบูรณ์	5	4	4	5	5	23	4.60	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
- ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	4	4	4	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา	4	4	4	4	4	20	4	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึกปฏิบัติ และทำงานร่วมกัน	4	4	3	5	4	20	4	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร	4	4	3	4	4	19	3.80	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 5 ขั้นการทดสอบการฟังและการพูด	3	4	3	4	4	18	3.60	เหมาะสมมาก
- ขั้นที่ 6 ขั้นพัฒนาการของผู้เรียนและยกย่อง ชมเชย	3	4	4	5	4	20	4	เหมาะสมมาก
5. สื่อการสอน	5	4	3	5	4	21	4.20	เหมาะสมมาก
6. แหล่งเรียนรู้	4	4	3	5	4	20	4	เหมาะสมมาก
7. วิธีการวัดและประเมินผล	4	4	4	4	4	20	4	เหมาะสมมาก
รวม	58	56	50	65	59	288	4.11	เหมาะสมมาก

**ตารางการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการฟัง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการฟังภาษาจีน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรม การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					R	IOC	ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
6	+1	+1	0	0	+1	3	0.6	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
20	+1	+1	0	0	+1	3	0.6	ใช้ได้

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					R	IOC	ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5			
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
22	+1	+1	0	0	+1	3	0.6	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	0	+1	4	1	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR-20)
ของแบบประเมินทักษะการฟัง

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR-20)
ของแบบประเมินทักษะการฟัง จำนวน 30 ข้อ

ข้อที่	ค่า p	ค่า r	ผลการ ประเมิน	ใช้เป็น ข้อที่	ข้อที่	ค่า p	ค่า r	ผลการ ประเมิน	ใช้เป็น ข้อที่
1	.67	.53	ใช้ได้	1	16	.70	.47	ใช้ได้	11
2	.73	.27	ใช้ได้	2	17	.43	.60	ใช้ได้	12
3	.87	.27	ใช้ไม่ได้	-	18	.53	.27	ใช้ได้	13
4	.60	.27	ใช้ได้	3	19	.80	.27	ใช้ได้	-
5	.70	.20	ใช้ได้	-	20	.60	.40	ใช้ได้	14
6	.70	.47	ใช้ได้	4	21	.57	.47	ใช้ได้	15
7	.60	.27	ใช้ได้	5	22	.83	.07	ใช้ไม่ได้	-
8	.70	.47	ใช้ได้	6	23	.47	.40	ใช้ได้	16
9	.63	.47	ใช้ได้	7	24	.73	.13	ใช้ไม่ได้	-
10	.73	.13	ใช้ไม่ได้	-	25	.63	.33	ใช้ได้	17
11	.63	.33	ใช้ได้	8	26	.53	.40	ใช้ได้	18
12	.67	.00	ใช้ไม่ได้	-	27	.47	.13	ใช้ไม่ได้	-
13	.73	.27	ใช้ได้	9	28	.67	.40	ใช้ได้	19
14	.80	.27	ใช้ได้	-	29	.63	.60	ใช้ได้	20
15	.63	.33	ใช้ได้	10	30	.70	.07	ใช้ไม่ได้	-

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (KR-20) เท่ากับ .83

**ตารางการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการพูด
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**

ตารางที่ 17 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูด
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรม
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					R	IOC	ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้

ตารางการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
รายวิชาภาษาจีน ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดเจตคติของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียน
แบบร่วมมือเทคนิค STAD รายวิชาภาษาจีน

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					R	IOC	ผลการประเมิน
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
4	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
5	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
6	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
7	+1	+1	-1	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
12	+1	+1	0	+1	+1	3	0.6	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
17	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
18	+1	+1	0	0	+1	3	0.6	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
20	+1	+1	0	0	+1	3	0.6	ใช้ได้

ตารางการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

ตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ของแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	Cronbach's Alpha if item Deleted
1	0.47	0.90
2	0.62	0.90
3	0.67	0.90
4	0.78	0.90
5	0.41	0.91
6	0.35	0.91
7	0.62	0.90
8	0.38	0.91
9	0.57	0.90
10	0.69	0.90
11	0.67	0.90
12	0.68	0.90
13	0.73	0.90
14	0.71	0.90
15	0.60	0.90
16	0.62	0.90
17	0.55	0.90
18	0.52	0.90
19	0.65	0.90
20	0.64	0.90

หมายเหตุ ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

จากผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียน
แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีค่าอยู่ระหว่าง 0.35-0.78 และค่าความเชื่อมั่น
โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค Cronbach's Alpha มีค่าเฉลี่ยรวม 0.90

ภาคผนวก ง

- ตารางคะแนนแบบประเมินทักษะการฟัง ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตารางแสดงผลการคำนวณหาค่า t-test แบบประเมินทักษะการฟัง ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตารางคะแนนแบบประเมินทักษะการพูด ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตารางแสดงผลการคำนวณหาค่า t-test แบบประเมินทักษะการพูด ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
- ตารางคะแนนเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD

ตารางที่ 20 คะแนนแบบประเมินทักษะการฟังภาษาจีน ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรม
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
(คะแนนเต็ม 20 คะแนน)

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	4	13	15	8	17
2	12	20	16	5	16
3	6	15	17	6	18
4	5	14	18	4	12
5	10	19	19	5	17
6	6	17	20	4	14
7	7	16	21	9	18
8	8	17	22	7	18
9	11	19	23	8	16
10	7	18	24	9	19
11	6	14	25	10	20
12	5	15	26	5	17
13	7	16	27	6	15
14	4	13	28	4	16
			\bar{X}	6.71	16.39
			SD	2.26	2.15

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์คะแนนแบบประเมินทักษะการฟัง ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัด
กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
โดยใช้ t-test แบบ Dependent sample

Paired Samples Statistics									
		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean				
Pair 1	Posttest	16.39	28	2.149	.406				
	Pretest	6.71	28	2.258	.427				

Paired Samples Correlations				
		N	Correlation	Sig.
Pair 1	Posttest & Pretest	28	.818	.000

Paired Samples Test									
Paired Differences									
95% Confidence Interval of the Difference									
		Mean	Std. Deviation	Std. Error	Lower	Upper	t	df	Sig. (2-tailed)
Pair 1	Posttest - Pretest	9.679	1.335	.252	9.161	10.196	38.368	27	.000

ตารางที่ 22 คะแนนแบบประเมินทักษะการพูด ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
(คะแนนเต็ม 20 คะแนน)

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	3	14	15	9	19
2	14	20	16	7	18
3	5	16	17	9	19
4	6	15	18	6	12
5	8	20	19	8	15
6	7	19	20	7	14
7	6	17	21	11	20
8	9	18	22	9	18
9	12	20	23	7	15
10	7	19	24	8	19
11	7	16	25	12	20
12	6	14	26	9	18
13	8	17	27	7	17
14	7	16	28	5	16
			\bar{X}	7.82	17.18
			SD	2.34	2.24

ตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์คะแนนแบบประเมินทักษะการพูด ก่อนเรียนและหลังได้รับการจัด
กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD
โดยใช้ t-test แบบ Dependent sample

		Paired Samples Statistics			
		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	Posttest	17.18	28	2.245	.424
	Pretest	7.82	28	2.342	.443

		Paired Samples Correlations		
		N	Correlation	Sig.
Pair 1	Posttest & Pretest	28	.718	.000

		Paired Samples Test								
		Paired Differences						t	df	Sig. (2-tailed)
		95% Confidence Interval of the Difference				Mean	Std. Deviation			
		Mean	Lower	Upper	Mean			Lower	Upper	Mean
Pair 1	Posttest - Pretest	9.357	8.688	10.026	.326	1.726	.326	28.688	27	.000

ตารางที่ 24 คะแนนเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดกิจกรรมการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสาร CLT ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD จำนวน 28 คน

ข้อที่	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	18	10	0	0	0
2	26	3	0	0	0
3	20	8	0	0	0
4	19	9	0	0	0
5	17	11	0	0	0
6	14	12	2	0	0
7	21	7	0	0	0
8	12	11	5	0	0
9	23	5	0	0	0
10	17	11	0	0	0
11	17	8	3	0	0
12	13	14	1	0	0
13	24	4	0	0	0
14	21	7	0	0	0
15	14	14	0	0	0
16	15	13	0	0	0
17	16	12	0	0	0
18	13	15	0	0	0
19	20	6	2	0	0
20	12	16	0	0	0
รวม	352	196	13	0	0

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวกรรช จีวีวรรณชล
วัน เดือน ปี เกิด	27 พฤศจิกายน 2538
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลชลบุรี จังหวัดชลบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	67/12 หมู่ที่ 6 ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี 20000
ตำแหน่งและประวัติการ ทำงาน	พ.ศ. 2563 ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย โรงเรียนหนองรีมงคลสุขสวัสดิ์
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2557 - 2560 ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. 2562 - 2565 การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา